

Catalunya Cristiana

EDICIÓ CATALANA

Edita:
Edicions T.N.S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VII N.º 333
Setmana del 9 al 15
de febrer del 1986

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

SETMANA

FORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Joan Pau II

"D'on venim? On anem?
No es tracta només de saber
quan i com s'ha format el
Cosmos, ni quan ha
aparegut l'home, sinó
sobretot de descobrir
quin sentit pot tenir aquest
origen, si és l'atzar cec o un
ésser transcendent,
intel·ligent i bo,
anomenat Déu."

Joan Pau II recorda Gandhi

"Els ensenyaments i l'exemple de la vida de Gandhi continuen vius en el cor de milions d'homes" afirmà Joan Pau II al seu primer dia de l'estada a l'Índia.

Pàg. 6

Nou provincial dels Maristes

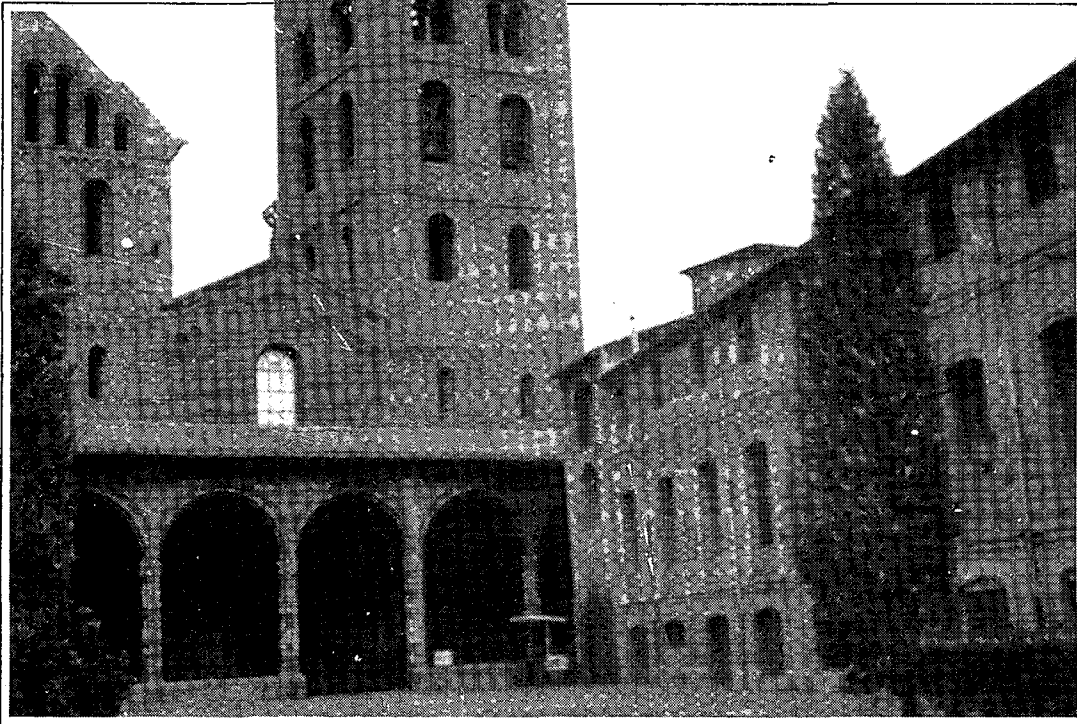
En substitució del G. Benet Arbués, nou vicari general, el Consell General ha nomenat el G. Ramon Benseny com a nou provincial de la província marista de Catalunya.

Pàg. 11

La fam al món

Cent mil persones moren diàriament de fam i moltes més malviuen. Aquest diumenge es fa col·lecta a les esglésies per pal·liar aquest problema que hem de combatre tots. La solidaritat pot resoldre moltes angoixes.

Centrals

Ripoll és el signe més visible de l'enroncament de la fe cristiana amb les arrels nacionals de Catalunya.

"Arrels cristianes de Catalunya", un document històric

Els bisbes es refermen en la línia de fidelitat a Catalunya

ARRELS CRISTIANES DE CATALUNYA és un document històric. A desgrat de la modestia amb què els bisbes el presenten, ("unes senzilles consideracions sobre la realitat de Catalunya") és el primer text doctrinal de l'episcopat sobre el tema crucial de la nacionalitat catalana. Hi trobem el ressò d'una trajectòria de catalanitat prou viva a la nostra Església: els noms de Torras i Bages i Carles Cardó hi sovintegen, entre d'altres.

Però la novetat és que ara els bisbes assumeixen, fan seva i defensen col·lectivament aquesta línia fins al punt d'afirmar, després de reconèixer també l'existència de comportaments eclesials negatius al llarg de la història:

"Però volem dir que és en aquella ininterrompuda tradició de fidelitat a Catalunya que ens reconeixem i ens refermem." D'altra banda, es tracta d'un document d'una gran actualitat: l'autonomia, el pluralisme, la secularitat i la justícia social en una societat colpida per la crisi econòmica i l'atur, són temes que mereixen, de forma clara i breu, l'atenció dels bisbes catalans.

CATALUNYA CRISTIANA saluda amb goig l'aparició d'aquest document episcopal i l'ofereix íntegrament als seus lectors, a partir d'aquesta setmana. (Vegeu pàgina 5).

II Fòrum "Home i església"

Una crítica constructiva de l'Església d'avui

Amb assistència de 1.800 persones de tot Catalunya i amb un tot festiu i de gran testimoni evangèlic, va clausurar-se el diumenge passat el II Fòrum "Home i Evangeli" sobre el tema: "Oberts al futur, constants en l'esperança".

Els actes tingueren lloc en el col·legi "La Salle Bonanova" de Barcelona. Durant les dues jornades hi hagué tres ponències, vint tallers de reflexió de grups reduïts que aprofundiren en alguns aspectes concrets de la vida dels cristians en el món d'avui. En la missa de cloenda, presidida per Mn. Josep Hortet, Vicari episcopal, s'hi féu lectura d'un missatge final. "No volem mirar enrera. Valorem tots els camins amb totes les esperances, reconeixent la força de l'Esperit. Volem que la nostra Església ens acompanyi sense por; volem viure oberts com un acte d'esperança, enmig d'un món difícil, amb atur laboral, amb l'amenaça de la cursa d'armament; un món insegur, ple de riscos..."

En un proper número de CC donarem més amplia informació sobre aquest esdeveniment eclesial que ha aconseguit aplegar un ventall ideològic diferenciat, però unit per la mateixa fe en Jesús i el seu evangeli.

Afinant

Les aparicions de Maria

JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

Si es pren seriosament l'Evangeli —els quatre evangelis escrits i el de la Revelació cristiana viva— el paper de Maria en l'obra de la salvació ressalta vigorosament. Des de Betlem al Calvari i des del cenacle pentecostal fins a les grans o petites iniciatives eclesials d'avui, la seva sol·licitud maternal pel Crist, cap i cos, és prou clara.

En l'economia de la redempció —l'únic pla de Déu que coneixem— la humanitat de Crist i la de l'Església són confiades a Maria; i sols a través d'aquesta humanitat tenim accés a Déu.

Res d'estrany, doncs, que l'ànima finament, pregonament, cristiana vegi Maria maternalment present en els grans tombants de la pròpia vida i de la història de l'Església.

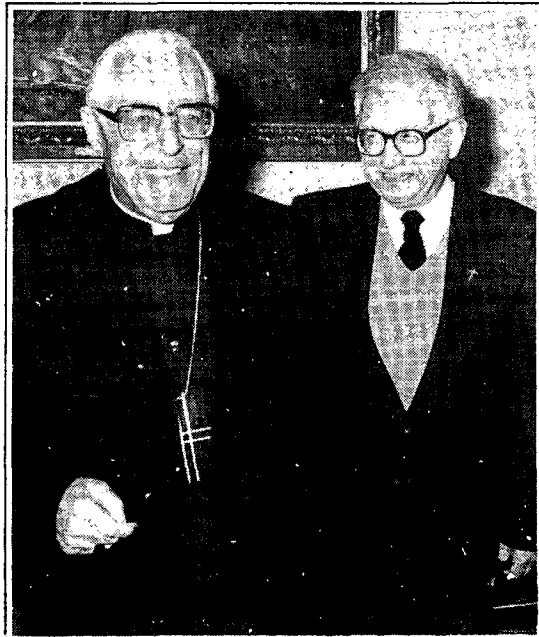
Que aquesta visió esdevingui aparició no pot ser descartat d'anuvi per aquell que sintonitza amb aquesta longitud d'ona. I si l'Església mare reconeixent-la l'aprova, com a Lourdes, és causa d'un goig inefable pels fills.

La FAAEC es proposa la creació d'una borsa de treball juvenil

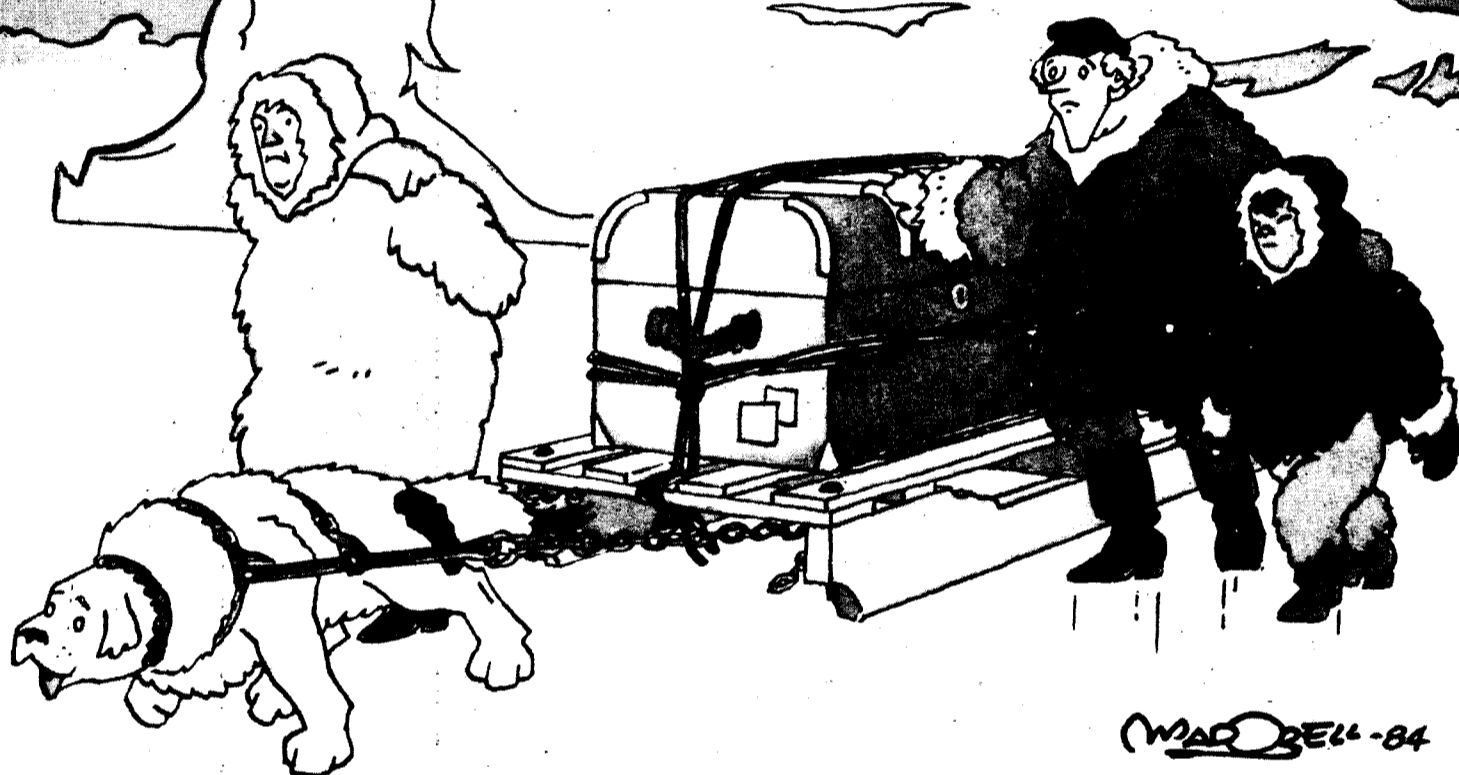
BARCELONA.— "La unió de tots els ex-alumnes dels col·legis catòlics de Barcelona ha d'emprendre un objectiu tan ambiciós com crear una borsa de treball per aportar una contribució de la solució del problema de l'atur juvenil". Aquestes paraules foren pronunciades pel Sr. Joan Amat president de la FAAEC en el seu discurs amb el qual s'obrí la primera assemblea extraordinària d'aquesta Federació que agrupa ja una cinquantena d'associacions d'antics alumnes i que es proposa aplegar les prop de cent que hi ha a Barcelona.

L'Assemblea fou precedida per una missa celebrada pel Sr. Cardenal de Barcelona que, en la seva homília, manifestà el seu goig i la seva aprovació per aquesta federació i pels seus objectius. Els prop de cinc-cents assistents escoltaren també les paraules de mossèn Jarque, delegat episcopal per a l'apostolat secolar i consiliari de la Federació el qual subratllà la força que representa l'ex-alumnat catòlic en una diòcesi tan complexa i marcà les pautes d'actuació de la Federació.

La ponència principal corregué a càrrec del Dr. Carles, bisbe de Tortosa, el qual glossà el tema del pròxim Sínode "Vocació i missió dels laics", tema que serà estudiat per la Federació en els mesos següents.

NOU "CÒMIC"
EN MASSAGRAN
al
POL NORD

Col·lecció "MASSAGRAN"

Guió: Ramon Folch i Camarasa
Dibuixos: Josep M. Madorell

Volums publicats:

- Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN
- Aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN
- EN MASSAGRAN i el quadrat màgic
- EN MASSAGRAN al POL NORD

En preparació:

- EN MASSAGRAN i els negrers

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS

MATERNAL - PARVULARI - EGB - BUP

Casp, 79 - Tels. 245 72 03/04 - 08013 Barcelona

El nostre amic, el cos

Catalunya Cristiana EDICIÓ CATALANA
 Edita: Edicions T.N.S.A. C/ València, 244. 08007 Barcelona. Tels. 215 27 39 - 215 27 84. Any VII N.º 533. Semana del 9 al 15 de febrer del 1986. Director: Joan E. Jarque i Jutglar. Preu: 75 Ptes. SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES. Joan Pau II

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
 Sots-director: Francesc Malgosa i Riera
 Edita: Edicions Terra Nostra, S.A.
 Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
 Diseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
 C/ València, 244, 2on. Tels. 215/27 39 - 28 05 - 27 84
 08007-Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224,
 Barcelona. D.L.B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 3.900 Ptes., resta de l'Estat espanyol,
 Andorra, Gibraltar i Portugal: 4.400 Ptes.
 Europa: 7.400 Ptes. Àfrica, Àsia i Filipines: 9.900 Ptes.
 Amèrica: 9.150 Ptes. Oceania: 12.400 Ptes.

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

No barrejar la fe amb actuacions personals

Tots estem convençuts del poder extraordinari de persuasió que tenen els mitjans informatius en una simple entrevista escrita, auditiva o amb imatge. El periodista o presentador pot enlairar o ensorrar el nom i el prestigi de l'entrevistat. Però encara és més gran aquest poder persuasiu quan darrera de la persona presentada, hi ha el rerafons d'una institució o d'un grup social. Llavors el comentari elogios o displicent afecta al grup al qual l'entrevistat està vinculat d'alguna manera. Cal estar molt alerta en aquest aiguabarreig, sobretot quan s'involucra el ser i actuar personal amb el rerafons de llurs creences religioses. Últimament s'ha fet un abús molt subtil en aquest sentit. Podem adonar-nos-en i verificar-ho.

Pot fer-se una entrevista a una persona acusada públicament de presumptes accions delictives. Si el presentador inquireix de l'entrevistat si és creient i aquest confessa afirmativament, ja tenim la troca embolicada: el lector o espectador, poc avesat a matisar, associa el comportament personal —en aquest cas inadmissible— amb el cos espiritual a què pertany, que pot ser l'Església, que en surt greument perjudicada. Un cas concret l'hem constatat amb el senyor José M.ª Ruiz Mateos, fundador i director de Rumasa, un "affaire" presumptament escandalós, sobre el qual ara no entrem a jutjar.

Inversament pot esdevenir el mateix resultat negatiu amb una personalitat d'estimació universal i elegit, amb l'anuència de tots els partits polítics, per un alt càrrec en l'administració pública. Aquí el fet cas omís de les conviccions religioses, recolzades en el missatge evangèlic proposat per l'Església, que podrien donar raó de la trajectòria íntegra personal, repercuteix en l'ànim del públic que no associa el personatge amb la institució. És el cas del senyor Joaquín Ruiz Giménez, el qual alguna vegada ha declarat modestament, malgrat no ésser preguntat, que el mòbil de tota la seva actuació ha estat la seva fe religiosa.

No és honesta la discriminació dels escriptors, periodistes i presentadors en aquest sentit: el silenci del fet religiós en el reportatge, quan dona raó de l'actuació d'un entrevistat que estima i segueix l'Església, i el propagar als quatre vents que és creient i practicant el personatge que mostra una actuació grisa i fins i tot possiblement fraudulenta o delictiva. "O tots moros o tots cristians".

Davant d'aquesta intencionalitat subtil i malevola, els lectors o telespectadors han d'estar suficientment formats per saber fer la destria, perquè si bé la fe no pot separar-se de la vida, també és cert que en la valoració ètica, cal distingir l'objectivitat d'uns principis, proposats per l'Església, d'una subjectivitat o maneres de fer i actuar d'un individu.

"Que la mà dreta no sàpiga que fa l'esquerra" diu Jesús en l'evangeli. En el nostre cas, seria no comprometre la fe, la veritat i el sentit de justícia, en si, amb actuacions personals, siguin honestes i plausibles, siguin obscures o obertament inadmissibles.

Catalunya Cristiana

"D'un veure: de veure"
 No es tracta tant de saber
 quant com de sentir el
 Cosmos, en què hi
 s'ajuga l'home, i en
 aquest el de veure
 que veure pot ser agut
 i que el veure en un
 cas d'insubstitució,
 millor és veure
 moment d'èxit.
 Joan Pau II

Som en uns moments de disgregació humana: el cos és separat de l'esperit; el sexe, de la persona; la biologia, de la vida; l'amor, de la generositat. I les conseqüències per a la persona humana no poden ser pitjors: la pèrdua del sentit de la vida.

Per això val la pena plantejar-se el valor del cos.

Naturalment, no és un valor que es pugui mesurar ni en diners, ni en res material. El valor del cos coincideix amb el valor de la persona, sentit últim del món. La persona humana, a través de la seva presència corporal, ha de personalitzar el món sense deixar-se mundanitzar per ell.

La persona humana és cos i esperit en la unitat de cada individu. El cos humà és manifestació de l'esperit i camí de comunió, com ha dit Joan Pau II. La fusió dels cossos, sols possible entre cossos diferenciats sexualment, és font de vida; però tan sols n'és dignament si manifesta la comunió dels esperits, la fusió de les vides.

Les afirmacions anteriors ens porten a plantejar-nos el valor del cos en la relació humana, en l'origen de la vida i en el desenvolupament d'aquesta mateixa vida.

Les persones tenim aspectes de "cosa" (per exemple, ocupem un espai); tenim aspectes d'"animal" (per exemple, sentim una punxada); i tenim aspectes propis de la nostra condició personal i que ens identifiquen com a persones (per exemple, la capacitat d'estimar, de pensar, de valorar).

A partir de la consideració d'aquests aspectes podem veure que les persones es poden relacionar com a coses, com a animals i com a persones. De totes aquestes possibilitats l'única digna, propiament, és l'última, que no nega, sinó que ordena les dues anteriors.

En la relació interpersonal, que si és digna ha d'anar d'esperit a esperit, el cos té un paper insubstituïble, ja que l'esperit només es manifesta a través del cos. D'aquí ve la importància d'aquesta realitat que en castellà en diem "cariño" i que té, evidentment, manifestacions diferents segons el tipus de relació entre les persones (espòs-esposa, pares-fills, amic-amic, etc.).

En l'origen de la vida res no pot substituir el cos. Però pot ser fàcilment manipulable, amb la consegüent degradació de les persones a les quals els cossos pertanyen. La funció del cos en l'origen de la vida és inseparable de la seva condició sexual: només un home i una do-

PAU LOPEZ CASTELLOTE

na poden, font de cossos, ser origen de vida.

En aquesta operació digníssima en la qual s'origina la vida, el cos de l'home i de la dona són també font de plaer —l'èròtic—. Però la dignitat humana exigeix que, en el moment del plaer, el cos no deixi de ser un camí de comunió. Per això quan l'èròtic brota d'un cor dominat per l'ètic, l'èròtic, és al servei de la persona humana (Joan Pau II).

Aquest respecte reverencial al cos és respecte a la vida. Per això l'"ús" del cos com a mitjà per al que sigui, al marge de l'amor a la persona, perjudica la vida i arriba a justificar, en les consciències deformades, la seva eliminació.

Sexe i persona no es poden separar perquè el sexe concreta necessàriament la corporalitat humana i no hi ha persona humana sense cos. El sexe, doncs, no pot ser —com se'n diu— un mer instru-

humana està viciat. Però no per això la vida originada deixa de ser autèntica vida humana. Per consegüent, el vici d'origen mai no podrà ser superat amb l'assassinat. Aquí s'obre un camp molt ampli a l'acolliment social en la comprensió de certes duríssimes situacions, però sempre amb tot el respecte per la vida.

El fet que el cos i l'esperit formin una sola persona fa que les deficiències corporals afectin el mateix esperit. No hi ha, però, cap deficiència que pugui transformar una persona en un animal o en una cosa. Tenir un fill amb una deficiència greu és un dolor molt gran. Però això no podrà justificar mai l'assassinat.

El naixement d'un fill afecta els pares (no solament la mare). És indigne que el pare no se senti afectat. Com és indigne que, per tal que la mare no se senti afectada, es recorri a l'assassinat, a l'eliminació del cos del fill. També aquí s'obre un camp immens a l'acolliment social.

Ser origen de vida —i els pares en som, a través del cos— de cap

manera no vol dir convertir el matrimoni en "una fàbrica de fills". Tenir un fill és una decisió dels esposos. I aquesta decisió exigeix un equilibri entre la prudència i la generositat. Aquest equilibri tan sols es pot traduir dignament en l'austeritat, que no és la negació del plaer, sinó l'actitud que el posa en el seu

lloc. En el matrimoni, per a un l'austeritat pot ser abstenir-se de l'acte conjugal; per a l'altre pot ser accedir a ell.

En l'origen de tota vida hi ha una col·laboració entre Déu —que crea l'esperit— i els pares, dels quals procedeix el cos, misteriosament identificat amb l'esperit en la unitat de la persona engendrada.

La persona del fill —esperit i cos, que comença a desenvolupar-se des del primer moment de la concepció— no és propietat dels pares —ni del pare ni de la mare—, i si que és responsabilitat d'ambdós.

La destrucció del cos —en la fase de creixement que sigui— és un assassinat. És matar una persona en l'únic que pot ser morta, que és el cos. A partir d'aquí l'esperit queda impedit de manifestar-se en la vida.

Quan l'Església condemna l'avortament, defensa la vida; no ataca ningú; no vulnera els drets de ningú. El fet que la dona sigui la terra en la qual creixi la llavor que hi ha dipositat l'home, ni li dona més drets, ni més responsabilitats que a l'home. El fill és responsabilitat de tots dos i no és propietat de ningú.

Quan la fusió dels cossos es fa amb violència, l'origen de la vida

En tot cas mai no podem oblidar que l'amor tan sols es fa present a través del cos.

Que els fills vegin que ens estimem és una riquesa per a ells i un punt de referència per a valorar dignament el cos.

No és cristià ni humà menysprear el cos, ni menysvalorar el plaer. Tampoc no és cristià ni humà no esforçar-se a fer del cos una manifestació de l'esperit i un camí de comunió; ni cercar el plaer per damunt de tot.

Déu ha fet les coses bé. El cos és formós. El plaer ha estat posat per Déu. La vida és un tresor. La relació entre les persones és una font d'enriquiment personal.

Siguem fidels a aquest Déu que ens ha estimat fins a l'extrem de lliurar-nos el seu Fill, que prengué un cos humà en el si d'una dona.

Déu vol el nostre bé, i vol que nosaltres el vulguem. La resposta depèn de nosaltres.

El President de la Conferència Episcopal espanyola va fer en ocasió de l'última Assemblea Plenària una advertència sobre el perillós buit de participació d'amplis sectors socials en la vida pública, per causa de l'excessiu dirigisme dels partits polítics.

Els professionals de la política regnant van imposant l'estatalització de la societat, tement una pèrdua de la majoria absoluta en els futurs comicis, i volent assegurar el protagonisme social del partit. Però no en favor del bé comú, sinó de la implantació de llur ideologia.

Quan la ideologia d'aquest partit que ens governa ha topat amb la tossuda realitat que es resisteix a les teories utòpiques, el poble que el votà ha quedat desencantat. Com deia W. Churchill referent al Labour Party: "Els socialistes són com Cristòfol Colom, no saben cap on van i quan arriben no saben on són". Una veu serena els digué al Congrés, sense ironia britànica, que els únics encerts de llur gerència els havien obtingut practicant una política de "centre dreta", i els desencerts, amb el socialisme.

La dictadura franquista proposava el fals dilema: "Franco o el comunismo" que conservava l'esperit de guerra civil, en justificava la permanència en el poder, i suprimia la major part de llibertats i drets civils. Semblantment, les més altes instàncies del poder actual es veuen obligades, per exigències d'estratègia electoralista o d'auto-conservació a crear amb una hàbil campanya de desinformació sobre la història dels últims anys, un clima d'opinió que es pot resumir en un altre fals dilema: "O democràcia, amb majoria absoluta, o retorn al franquisme".

Aquest dilema vol justificar, també, llur permanència. Però és terriblement perillós perquè divideix el poble espanyol en dos camps oposats, exclou un tercer terme a priori, i pot desvetllar vells odis i rancúnies que, segons sembla, no volen oblidar després dels 50 anys que va acabar la guerra civil.

Dirigisme

LLUÍS SERRALLAC

Dilema fals, també, perquè en el terme on se situen els socialistes, inclouen aquells que són antifeixistes, però que no volen cooperar a la implantació d'un estat totalitari al que fatalment conduïxen els dogmes marxistes.

En l'altre terme del dilema, fan una barreja abominable unint l'extrema dreta històrica, els catòlics ultres i el franquisme, quan aquest va morir ara fa deu anys i l'extrema dreta com el nacional-catolicisme, no tenen cap agrupament de seguidors estimable ni influent.

Hi ha enmig dels dos termes de l'últim dilema un buit de població activa al que, probablement, es refereix l'Arquebisbe monsenyor Díaz Merchán. Són aquells ciutadans de valor que, inhibits per la invasió estatal, manquen d'iniciatives socials. Llur participació manca perillosament en amplis sectors de la vida del país, i ni tan sols fan sentir llurs veus.

Hem de fer-nos conscients que hi ha qüestions d'interès superior a l'interès dels partits polítics, i treballar per mantenir-les. Per exemple: la defensa del país que, per cultura i situació geogràfica està implantat a l'Occident, no pot estar subordinada a la frívola politització electoralista de OTAN, no, OTAN, sí, ja discutida en el Congrés anterior.

En l'ordre de les nostres relacions amb la política mundial, hem de prendre consciència que els responsables de la política estrangera espanyola s'obstinen, per sistema, a fer-nos

sortir de l'esfera d'influència occidental, per situar-nos, arbitràriament, dins de l'esfera de l'imperialisme soviètic. I això per tal de donar suport als règims totalitaris marxistes de Nicaragua, Cuba, Etiòpia, etc. etc. donant supremacia a la ideologia política per damunt de l'interès nacional. Ideologia que no compartim la majoria dels catalans, ni bona part de la resta d'espanyols.

En l'ordre del règim interior, el partit en el poder ha imposat la politització de tots els estaments per vehicular les seves opcions. Premsa, ràdio, TV, transparen marxisme, esquerisme, descriptianització, fins a l'avorrimient. Com si estiguéssim sota una dictadura de l'Est, no hi ha notícia, no hi ha comentari en els òrgans estatals d'informació, que no sigui partidista, parcial, sense quasi una contrapartida informativa que ajudi a l'objectivitat del judici.

La politització ha arribat, també dins el camp de tot allò referent a les qüestions religioses. Dins mateix de l'àmbit dels fidels. Hi ha confusió entre el llenguatge polític i el religiós. Si l'evangelització comporta promoció humana, s'inverteixen els termes i la promoció significa lluita de classes a la "llum" de l'Evangelí. El Cos Místic de Crist es presenta com un poble que s'ha d'alliberar de la tirania dels poderosos, entre els quals situen, naturalment, el Vaticà.

El cristià ha de fer-se responsable del món. No és suficient de ser devot, de "complir" privadament. Ser sal de la terra és una ordre. La cura de les coses públiques són cosa nostra també, en pluralitat d'opcions polítiques, fidels a Déu i a la nostra època. El segle que ens toca viure exigeix testimonis competents en la vida cívica, que no permetin barrejar el partidisme polític amb les coses serioses que fan avançar la humanitat. El dirigisme polític empobreix els pobles, estronca llur vitalitat. La democràcia és l'ambient de la pluralitat, de l'entesa i la creativitat. És on tenen més probabilitats de vida social, la justícia i la caritat. Entre la llibertat i l'igualitarisme, escollim la llibertat.

Adults en la fe

Un alumne, després d'haver exposat una colla de qüestions prèvies a la fe, em deia: "—Aquests arguments són convincents per aquells que ja creuen". Reconec que, en part, tenia raó. La fe no serà mai fruit d'un munt de raons, per més ben exposades que siguin. Neix del do de Déu. No obstant i això, l'home, etern buscador de certeses, necessitarà la capacitat d'acolliment per a les veritats i per a la Veritat. De manera que una de les condicions de la maduresa de la fe és aquesta capacitat d'acolliment. Adhuc cal per a l'estudi teològic.

Ser obert

Torhom creu que és obert. És distint, però, afirmar-ho i ser-ho. Amb tot "el desig de ser obert i

acollidor és el principi de la vida en l'amor".

S'ha de reconèixer que la comunicació sol ser difícil. Perquè escoltem poc allò que ens diuen. I perquè entenem segons els significats que hem atorgat personalment a cada concepte. És molt difícil tractar d'identica cosa. Sovintegen els diàlegs de sords, tot i que materialment sonen les mateixes paraules.

Vetllar

Per estar sempre a punt d'acollir Déu i els esdeveniments, cal vetllar la sensibilitat i les presses de judicar. Quan ens diuen quelcom, com si es posés en marxa un sofisticat brollador, es disparen les apències, els prejudicis, l'humor i les

Acolliment

JOAN GUIERAS I VILAVONA

pors. Quedem transformats en falcó o colom. Depèn de si hom se sent satisfet o ferit en la sensibilitat. Com per art d'encanteri, allò que succeeix es transmuta en allò que em succeeix. I la sensibilitat ens apressa a judicar. Ens lleva tota flexió possible. ens col·loca a nivell de l'instint.

Un minut en blanc

Existeix un breu instant que

ofereix de prendre consciència d'una manera ràpida i el més exacta possible de la realitat. Encara no s'ha mesclat allò que és i allò que experimentem. És un moment, molt fugisser, en el qual resten bloquejats el judici i la sensibilitat. És un preuat espai de llibertat. Possedir-lo esdevé un do. Pocs ho aconsegueixen.

Només és possible caminar cap aquest moment, si hom s'esforça a vèncer la sensibilitat, si aprèn a baixar la guarda i a no estar instintivament a la defensiva. Per començar, cal deixar de ser esclafador, cessar d'irritar-se, parar de ser distret fins a la descortesia, mirar de no fer dels altres les víctimes de les pròpies preocupacions... En una paraula, hom no pot mantenir el luxe de centrar-se sobre si mateix. Ni pot

resignar-se a ser esclau de les depressions. Cal, també, escoltar els altres i donar-los temps per explicar-se.

Una actitud d'obertura com la descrita és la que facilita la vida cristiana. I, ensems, permet que els ensenyaments de la fe, acollits, es transformin en vida i en goig.

Abans d'aprofundir els coneixements teològics, i com a condició prèvia, cal tenir cura de la pròpia sensibilitat. I saber també que existeix la dels altres. Un xoc de sensibilitats sempre és perillós. Perquè pot tancar-nos. L'atenció a la sensibilitat afavorirà, no cal dubtar-ho, una postura capaç d'interioritzar detingudament els fets i les paraules de la revelació. Aquesta ens donarà l'experiència d'una comunicació de qualitat.

És una bona notícia que la Vicaria per a la Solidaritat de Xile hagi estat guardonada amb el premi "Príncipe de Asturias", atesa, sobretot, la rellevància del jurat internacional que l'atorga. Es tracta d'un reconeixement públic a la tasca que duen a terme, des de 1976, els catòlics xilens, en defensa dels drets humans que el règim del general Pinochet viola.

Va ser el cardenal Silva Enríquez, aleshores arquebisbe de Santiago, qui va fundar, amb un nucli de sacerdots i seglars sensibles i generosos, la Vicaria per a la Solidaritat. Una de les seves primeres preocupacions va ser la situació dels desapareguts: milers de ciutadans detinguts o segrestats dels quals mai més no s'ha sabut res. La informació que, amb paciència i arriscadament, va poder recollir la Vicaria va permetre a l'episcopat de Xile de fer la seva primera declaració sobre el tema, el novembre de 1978. Deien, aleshores, els bisbes: "Hem arribat a la conclusió que el Govern no durà a terme cap investigació a fons que permeti d'establir la realitat de cada cas i les corresponents responsabilitats. Lamentem haver de dir que hem arribat al convenciment que molts, si no tots els detinguts que van desaparèixer, han mort al marge de tota llei". Cal tenir en compte que el nombre de denúncies de desaparició rebudes per la Vicaria s'eleva a 20.000...

La secció jurídica de la Vicaria per a la Solidaritat se-

La Vicaria per a la Solidaritat de Xile

J. CARRERA PLANAS

gueix, la majoria de vegades sense el més petit èxit, cada cas de desaparició, i en presenta reclamació davant el Tribunal d'Apel·lacions de Santiago. Si més no, aquesta acció constant constitueix una denúncia dels excessos de l'Estat i contribueix a enfortir la capacitat de resistència dels ciutadans. En aquest sentit, va tenir molta

ressonància el decàleg editat per la Vicaria el 1977, amb instruccions adreçades a les persones que fossin objecte o testimonis de segrestaments i altres mesures repressives.

A més a més de la tasca d'informació i de denúncia, la Vicaria per a la Solidaritat de Xile comparteix amb tota l'Església d'aquell país un gran esforç d'atenció als infants abandonats i a les persones que passen gana, mitjançant el sosteniment de llars infantils i de menjadors.

En tenir notícia del premi, el cap de la Vicaria ha declarat: "Els drets humans són un patrimoni comú de tota la humanitat. Durant tots aquests anys hem treballat a Xile en aquesta tasca que comparteixen tants homes, dia a dia, a tot el món. Ens inspiren consideracions humanitàries i ens inspira, com a institució d'Església que som, el pensament d'aquesta que ha situat la defensa i la promoció dels drets humans en el centre del seu ministeri".

És bo que coneguem la realitat de la nostra Església. Una realitat que sovint amaguen els tòpics i les generalitzacions teòriques. És en contacte amb la vida de cada dia que sorgeix la creativitat cristiana que l'Esperit anima. Els nostres germans de Santiago de Xile ens fan sentir joiosos de pertànyer a una Església que avança. En casos com aquest, la informació fa comunió i la notícia esdevé Bona Nova.

Ja fa un miler d'anys que Catalunya, nascuda políticament de la soca europea carolíngia i projectada a partir de la «marca hispànica», es desprenia de tota submissió ultrapirinenca i iniciava el seu propi camí a través de la història.

Mil anys després, avui, el nostre poble viu també una situació nova. La restauració de la seva autonomia política, duta a terme a partir de la Constitució espanyola de 1978 i feta realitat amb l'Estatut de 1979, configura una nova situació que els anys van afiançant. El reconeixement d'una cultura específica catalana expressada, especialment, en la llengua, s'uneix al reconeixement de la pròpia nacionalitat i al del dret a l'autogovern. Tot això té unes conseqüències en la vida dels ciutadans, des dels continguts de l'ensenyament en els seus diversos graus fins als múltiples aspectes de la vida administrativa i política. Podem dir que l'autonomia dóna fesomia a tota la vida democràtica del nostre país.

La majoria dels cristians de les nostres diòcesis comparteixen, indubtablement, amb els altres ciutadans, el goig d'aquest progrés de la llibertat. Molts n'han estat, fins i tot, artífexs esforçats i valerosos al llarg d'anys difícils.

Tanmateix, la diversitat en el nivell d'informació que es dóna entre els diversos grups socials i les diferents comarques, la relativa rapidesa amb què s'ha produït el canvi de la situació, la presència important en les nostres comunitats de germans en la fe provinents d'altres nacionalitats i regions, així com el record d'alguns aspectes de la nostra història immediata i de la imatge que el catolicisme hi prengué, expliquen que alguns experimentin certa perplexitat.

És per això que, a la llista de temes importants sobre els quals la Conferència Episcopal Tarraconense ha anat oferint al nostre poble fidel matèria de reflexió, volem afegir ara unes senzilles consideracions sobre la realitat de Catalunya. Les oferim bonament als cristians de les nostres diòcesis, en primer lloc, com a punts d'orientació, i a tot al nostre poble com a contribució, des del nostre ministeri episcopal, al bé comú del país.

És evident, d'altra banda, que Catalunya entra plenament en la visió que de l'aportació del cristianisme a la cultura europea donava Joan Pau II en la seva allocució a la UNESCO, pronunciada el 2 de juny de 1980: «No serà certament exagerat d'afirmar en particular que, a través d'una multitud de fets, l'Europa entera —de l'Atlàntic a l'Ural— testimonia, en la història de cada nació així com en la de tota la comunitat, el lligam entre la cultura i el cristianisme».

AMOR I SERVEI A CATALUNYA

Hi ha mots que determinades circumstàncies desprestigien. Un d'ells és el de patriotisme, que avui s'utilitza ben poc. Fins i tot tractant-se del país, paraules com ara «amor» o «estimació» són força estalviades en alguns medis contemporanis, tan crítics i tan racionalistes. Ja Pius XII clamava contra «aquest temor que tenen a vegades els ciutadans del nostre temps de mostrar-se generosament lligats a la pàtria»¹.

Això ve de l'ambivalència que prenen, sovint aquests mots, o de la utilització interessada i hipòcrita que algú n'hagi fet, o de les exageracions i els extremismes que se n'hagin emparat.

Tractant-se de l'amor a Catalunya, trobem, encara, altres factors negatius: la deficient educació històrica i política que s'ha donat ja des de l'escola, amb el confusióisme que se n'ha seguit; el desconeixement de la identitat catalana; l'adscripció que en fan alguns a la idea de divisió, d'extremisme o, fins i tot, de cosa suspecta des del punt de vista religiós.

Important document dels bisbes catalans (I)

Arrels cristianes de Catalunya

Ara bé, amb el nom que sigui, resulta fonamental per a nosaltres començar fent referència a l'amor a Catalunya, com a part i forma de l'amor al proïsme. Es tracta de la solidaritat bàsica amb les persones del nostre entorn, no només en la seva dimensió individual, sinó també en la seva realitat social: la família, el país, l'estament, etc.

A vegades, no és pas per egoisme, en sentit estricte, que no arribem a una tal estimació. És, més aviat, perquè una manca de la informació adequada i una formació moral de caràcter individualista ens priven de veure la persona en l'ampli context de les seves relacions. Ens cal corregir aquestes deficiències per tal d'evitar aquell escàndol que algun cop ha produït el creient que, tot invocant la caritat pel que fa a les necessitats individuals i a l'atenció dels casos anecdòtics, ha restat insolidari de les grans aspiracions col·lectives i del treball de promoció dels conjunts socials a què pertany.

Pel que fa a la nostra reflexió d'ara voldríem ajudar a descobrir que Catalunya constitueix per a tots els seus ciutadans la comunitat i la unitat cultural bàsiques, el seu punt, per tant, d'inserció en la cultura universal. «Entre la família i la comunitat universal, deia el cardenal Feltin, la pàtria forma part de l'ordre volgut per Déu»².

Perquè fóra un error pensar que la referència a realitats o, sovint, a simples conceptes, més generals, pot substituir la solidaritat immediata, o bé que aquesta és poca cosa... Hi ha un fals universalisme de caràcter vagarós, que és poc operatiu i que fins i tot serveix de coartada a interessos no gens universals. És ben cert que el nostre amor no té fronteres i que no acaba, de cap manera, en el propi país. Però és igualment cert que hi passa, necessàriament, i s'hi forja.

I aquest amor, evidentment, comporta un compromís efectiu de civisme que ha de manifestar-se en el compliment dels deures socials. En efecte, tot ciutadà —i cal que ens ho exigim més els cristians— ha d'acceptar les lleis justes i no eximir-se'n arbitràriament a la recerca de situacions més avantatjoses per a ell. Com ensenyava el Vaticà II, «El deure de justícia i de caritat es compleix més i més pel fet que cadascú, contribuint al bé comú segons les pròpies capacitats i les necessitats dels altres, promou també i afavoreix les institucions públiques o privades, que serveixen per a transformar i millorar les condicions de vida dels homes». I afegeix, encara: «N'hi ha que, tot i professar opinions obertes i generoses, en

realitat viuen sempre com si no es preocupessin gens de les necessitats de la societat. Més encara, molts, a diversos llocs, no fan cap cas de les lleis i les prescripcions socials. A no pocs, amb diversos fraus i enganys, no els fa res d'eludir les contribucions justes o altres drets que deuen a la societat»³. I quan la moral social s'escantona per un lloc o per un altre, algú en rep sempre les conseqüències.

La responsabilitat i el deure de promoure el bé comú toquen més de prop els qui, per vocació i per capacitat, intervenen en el govern o en la política a través d'un càrrec públic. Cal que sàpiguen mantenir sempre el sentit de servei al bé comú per damunt d'interessos personals i de grup. Convé recordar sovint que tots els mitjans —partits, programes, eleccions, governs, parlaments, municipis, etc.— són per al servei del país, i no a l'inrevés.

Aquest compromís té per al cristià una altra dimensió. És vehicle a través del qual es fa present al seu món i li fa do del llevat de l'Evangeli. Avui que tots ens adonem d'un cert decandiment dels valors cristians en el nostre poble, més que no pas abandonar-nos a la lamentació i al retret, hauríem de revisar si som prou generosos i creatius per a assolir una presència activa i comunicativa de la nostra fe, en tot el teixit social, cultural i institucional de la societat catalana. En aquesta mateixa línia, cal observar que és pecat d'omissió negar-se a prestar al país el servei que hom és en condicions de fer. L'al·lèrgia a l'activitat política comporta deixar els interessos de la comunitat a d'altres, en exclusiva.

I pel que fa a l'actuació política dels cristians, ni cal dir que ha de ser sempre exemplar. S'hi ha de fer ben visible aquell esperit de servei a què hem fet ja referència. I, fruit d'un tal esperit, una gran voluntat de convivència i de col·laboració amb tothom, també amb els no creients quan es tracta de posicions que estan d'acord amb l'ètica i el bé comú, i un esforç preferencial a favor dels desvalguts.

EL FET DE LA NACIONALITAT CATALANA

En el Comunicat de premsa de la nostra reunió del 20 de juliol de 1979, dèiem: «En el moment polític actual, els bisbes manifestem —com ho férem en ocasions anteriors— el nostre desig que, en la legislació civil que s'està gestant, i que fa referència a Catalunya, quedin reconeguts plenament els drets del nostre poble a la seva identitat nacional, manifestada en la seva realitat cultural i històrica».

Creiem que és també deure nostre pastoral ajudar a clarificar el tema de la identitat nacional catalana, que tanta polèmica i tant d'apassionament suscita en alguns ambients, sovint a causa sobretot de la terminologia. En efecte, no sempre es té prou en compte la relativitat dels mots i la seva funcionalitat respecte dels continguts que volem expressar.

(Continuarà en el número vinent)

¹ Allocució a la Colònia de les Marques, a Roma, del 23 de març de 1958.

² La consciència cristiana i el nacionalisme, Setmana dels intel·lectuals catòlics francesos, Barcelona 1966, p. 14.

³ Gaudium et spes, n. 30.

Desitjo subscriure'm a: Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/. València, 244, telèfon: 215 27 39.

Nom i cognoms
 Adreça
 Població D.P.

Trameto les 3.900 ptes. per gir postal.
 Incloc un taló barrat per aquest import.
 Prego al Banc/Caixa
 Agència
 que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º
 Lloc Data
 Signatura

Viatge del papa Joan Pau II a l'Índia (1)

"Gandhi era un gran home"

"Els ensenyaments i l'exemple de la vida de Gandhi continuen vius en el cor de milions d'homes", digué el papa Joan Pau II en arribar a Nova Delhi en el seu primer dia de viatge a l'Índia.

En arribar a la capital federal de Nova Delhi, el dissabte 1 de febrer, el Papa subratllà el doble caràcter de la seva visita a l'Índia: una visita pastoral als 12 milions de catòlics del país i la voluntat de promoure el diàleg entre les religions i la fructífera col·laboració entre poble de fe diferent per a la pau del món. Així va expressar-ho contestant la salutació de benvinguda que adreçà al Pontífex el president indi, Giani Zail Sing. I afegí: "Vull expressar el meu sincer interès per totes les religions de l'Índia, un interès marcat per un respecte sincer, una atenció a allò que tenim en comú i el desig de promoure el diàleg entre les religions".

Joan Pau II prega davant la tomba de Gandhi

Després d'una breu visita a la catedral catòlica de la ciutat, una visita de cortesia al president de la República al seu palau i la celebració d'una missa davant de 30.000 catòlics, l'acte més simbòlic del dia fou, a primeres hores de la tarda, la visita de Joan Pau II al Raj Ghat, monument en memòria de Gandhi. Es tracta d'un lloc sagrat, al qual s'hi entra descalç. El Papa es va treure les sabates abans d'entrar per agenollar-se en una llarga pregària silenciosa.

Quan el Papa passà davant d'una placa on hi ha gravats els "set pecats capitals" segons Gandhi —política sense principis, riquesa sense treball, plaer sense consciència, coneixements sense caràcter, comerç sense moralitat, ciència sense humanitat i cultura sense sacrifici— digué simplement: "Gandhi era un gran home".

Plantà una olivera i va parlar breument

Més tard, en l'immens parc cir-

cumtant, el Papa va plantar una olivera (hi ha altres arbres plantats per caps d'Estat d'arreu del món) i pronuncià una breu allocució, part d'ella en anglès amb algunes frases en llengua hindú, per afirmar la seva admiració davant el mahatma, "pare de la nació índia, apòstol de la no violència i heroi de la humanitat".

"Des d'aquest lloc —digué— vull expressar al poble de l'Índia i al món la meua profunda convicció que la pau i la justícia que la societat contemporània tant necessita, només podrà assolir-se pel camí prioritari de l'ensenyament de Gandhi: la supremacia de l'esperit i de la veritat-força, que és conqueridora sense violència".

El Papa també féu referència a "la necessitat de comprensió, acceptació i col·laboració mútua entre els grups religiosos en la societat pluralista de l'Índia moderna i de tot el món".

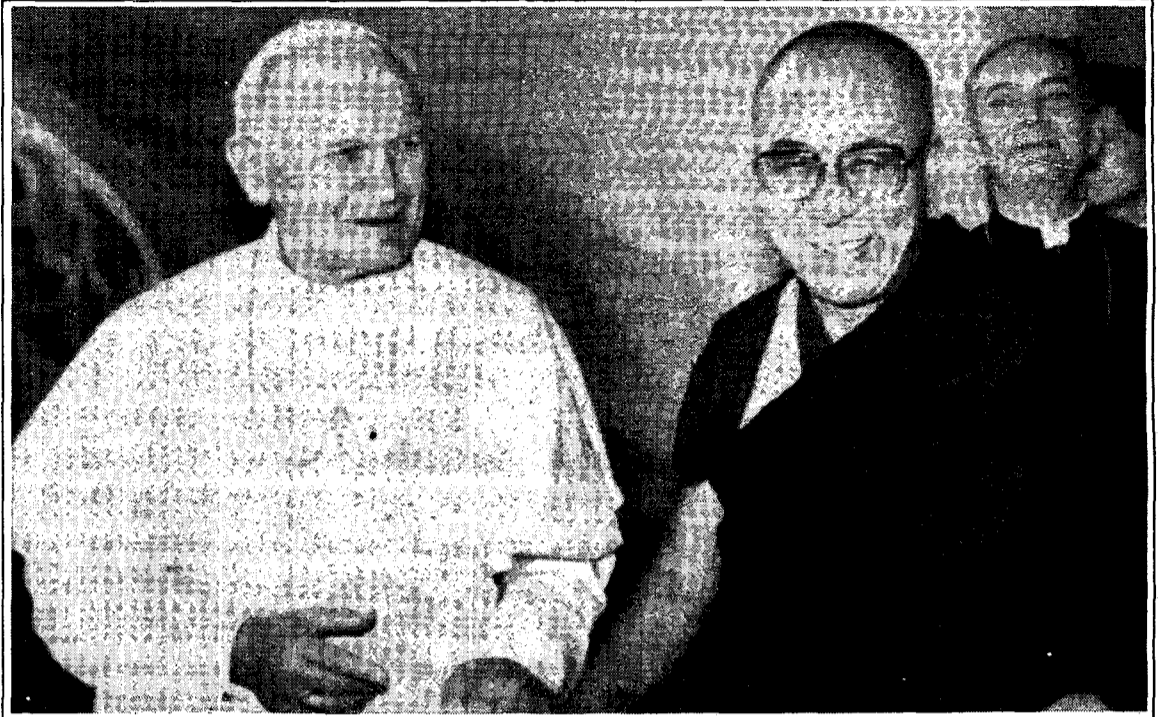
Finalment, a la nit, en reunir-se amb tots els bisbes catòlics del país (són 125), el Pontífex insistí novament en la importància del diàleg entre les religions.

El Papa amb el Dalai Lama, el "Buda vivent"

La segona jornada del Papa a Nova Delhi, el diumenge dia 2, tingué lloc l'encontre de Joan Pau II amb el Dalai Lama, considerat com el "Buda encarnat", que és el líder del budisme tibetà i que ara viu a l'Índia, d'ençà que els xinesos ocuparen el seu país. El Papa i el líder budista, després de l'encontre, formularen una crida conjunta a favor de la pau i del benestar humà.

Al final de l'encontre els periodistes preguntaren al Papa si el Dalai Lama assistiria a l'encontre interreligiós d'Assís, i el Papa va respondre: "Això ja és cosa feta".

Hi hagué un intent d'atemptat,

Joan Pau II estrena somrient la mà del líder budista, el Dalai Lama.

encara que qui va fer explotar el petard, un home de 33 anys, catòlic, va manifestar a la policia que el seu intent era per manifestar la seva alegria i admiració per la presència del Papa.

Trobada cultural amb l'Índia multireligiosa

A la missa hi foren presents uns 25.000 catòlics vinguts de diverses diòcesis del nord de l'Índia, i fins i tot del regne del Nepal. A l'homília, el Papa tornà a expressar la seva estima de les cultures índies i la seva preocupació per la pobresa que pateixen milions de ciutadans d'aquest país. Per lloar els esforços duts a terme, durant aquest segle, "per grans homes i grans dones" com l'escriptor Rabindranath Tagore, Mahatma Gandhi i la Mare Teresa de Calcuta, que han treballat intrèpidament per "progressar —digué el Papa— vers la civilització de l'amor".

A la tarda, després de dinar a la nunciatura amb els bisbes del nord,

tornà al mateix estadi per a un "encontre cultural" amb l'Índia multireligiosa" que tingué aquest lema: "Crida a la pau i a la unitat". Amb intermedis de cants i balls folklòrics de diverses regions, molt aplaudits, intervingueren representants de diverses religions per parlar successivament de "les esperances i lluites de la nova Índia", un diplomàtic sikh; "l'aliança de les religions per a la salvació de la societat", un professor musulmà; "el camí vers la civilització de l'amor", un editor hindú; "els nous senyals d'esperança", una estudiant catòlica; i "les prioritats en les relacions de les esperances i aspiracions", un obrer protestant.

Oració per la pau

Seguidament, Joan Pau II presentà el seu ja conegut "humanisme", exposat per primera vegada en la seva encíclica "Redemptor hominis", per afirmar que l'Índia amb la seva "noble visió espiritual de l'home", té "molt per oferir al món

en la tasca d'entendre l'home i la veritat de la seva existència", i reiterar que "en el món d'avui, s'imposa que totes les religions col·laborin a favor de la causa de la humanitat", el tema ja tractat el dissabte.

El Pontífex va acabar amb una "oració per la pau" que prefigura, segurament, la que pronunciarà al santuari d'Assís, també en presència de representants d'altres religions: "Amb fe plena i confiança sense fronteres, invoquem, Senyor, la vostra benedició sobre els dirigents d'aquest país i de totes les nacions, els seguidors de totes les tradicions religioses i totes les persones de bona voluntat. Feu-nos capaços, Senyor, de viure i creure com a particeps, amb vós i amb tots els homes, en la tasca comuna de construir una cultura sense violència, una comunitat mundial que posi la seva seguretat no en la fabricació d'armes cada vegada més mortals sinó en la confiança mútua i la preocupació concreta per un futur millor en una civilització mundial de veritat, d'amor i de pau".

EL CONCILI A L'ABAST

0.1

"Aggiornamento"

"En aquesta perspectiva pasqual, la qual afirma la unitat de la creu i la resurrecció, es distingeix el veritable i el fals "aggiornamento", com s'acostuma a dir-li. S'exclou la mera i fàcil acomodació que portaria a la secularització de l'Església. S'exclou també el tancament immobiliària de la comunitat dels fidels en si mateixa. Però s'afirma l'obertura missionera per a la salvació integral del món. Per ella no només s'accepten els valors verdaderament humans, sinó que els defineixen fortament la dignitat de la persona humana, els drets fonamentals dels homes, la pau, la llibertat de les opressions, de la misèria i de la injustícia".

Raport final del Sinode extraordinari-1985. II.B.d) 3.

0.2

Catecisme universal

"De manera molt comuna es desitja que s'escrigui un catecisme o compendi de tota la doctrina catòlica, tant sobre la fe com sobre la moral, que sigui com el punt de referència per als catecismes i compendis que es redactin en les diferents regions. La presentació de la doctrina ha de ser de tal manera que sigui bíblica i litúrgica, que ofereixi la doctrina sana i sigui, a la vegada, adaptada a la vida actual dels cristians".

Raport final del Sinode extraordinari-1985. II.B.a) 4.

Vaticà dia a dia

Ordenat sacerdot el primer Benedictí nigerià

A la catedral de Santa Cruz de Benin Cuty fou ordenat Sacerdot recentment fra Vicente Ofili Mordi, monjo del Monestir Benedictí amb seu a Ewu-Ishan, Estat de Bendel. El pare Vicente és el membre nigerià més vell de la seva comunitat i el primer benedictí nigerià ordenat Sacerdot.

Persecució religiosa a Burundi

Noranta-cinc missioners i missioneres foren expulsats de Burundi en el curs de l'any 1985. Les autoritats governatives, que fins ara només havien actuat contra els missioners estrangers, comencen a perseguir els sacerdots nadius. Un nombre encara indeterminat d'aquests ha estat detingut i empresonat. Amnistia Internacional denuncia la persecució en aquest país com un atemptat contra els Drets de l'Home.

El general dels jesuïtes a Espanya

El pare Peter-Hans Kolvenbach, preposít general de la Companyia de Jesús, de l'1 al 5 de febrer estarà a Madrid, abans d'iniciar una visita a la província de Portugal, on participarà en la reunió de provincials de jesuïtes d'Europa. Durant la seva estada a Madrid clausurarà les jornades sobre la increença, rebrà tots els provincials espanyols, visitarà diverses obres i cases de la Companyia i, celebrarà una trobada amb tots els jesuïtes de Madrid. Aquests dies s'està ultimant l'intens programa de la seva visita.

"L'Anuari de la Companyia de Jesús" d'aquest any informa que el total de jesuïtes al món és de 25.549 i, encara que els sacerdots disminueixin, els aspirants a jesuïtes augmenten, fet que sembla apuntar un inici de recuperació. "L'Anuari" dona les xifres oficials de la situació numèrica de la Companyia l'1 de gener del 1985. "Hem passat —informa— de 25.724 a 25.549 jesuïtes, és a dir, 175 menys. Una dada reveladora: mentre en el nombre de sacerdots hi ha descens de 302, el nombre dels escolars resulta positiu: + 209. La disminució total es distribueix entre set de les nostres 12 "assistències" o zones geogràfiques. En canvi, n'hi ha cinc amb saldo

positiu: Àfrica, + 3; Espanya, + 6; Amèrica llatina, +11; Eslàvica, + 13; l'Índia, + 40".

Els caputxins responen a cinc desafiaments mundials

Els Caputxins tracten de respondre a cinc grans desafiaments mundials: desigualtat, materialisme, secularisme, violència i agressió al medi ambient. A aquests grans temes, preocupació de l'home actual, l'Orde Caputxí vol respondre amb esperit profètic i franciscà, convençuts que el missatge de sant Francesc té una paraula a dir al nostre món.

Els cinc grans desafiaments es reflexionen a tot l'Orde Caputxí i seran tractats en un consell plenari que se celebrarà a Brasil durant el mes de setembre del 1986.

Amb aquest fi, els Caputxins d'Espanya i Portugal han celebrat un Congrés Ibèric. Presidits pels respectius pares provincials, a Madrid hi anaren caputxins de totes les províncies religioses. El document elaborat és la resposta per part de l'àrea ibèrica, als cinc grans desafiaments, que n'engloben molts d'altres.

Potser la part més original d'aquest document sigui reconèixer que en cada un dels camps assenyalats per aquests desafiaments, sota uns aspectes negatius i dramàtics, s'han de reconèixer uns progressos i una presa de consciència que han de ser assumits com a punt de partença per a la nova evangelització de la nostra societat. Denunciar els mals que porten aquests cinc desafiaments, però reconeixent el progrés de la raó i la presa de consciència que en el seu entorn s'hi donen, són dues parts complementàries de la missió profètica del franciscanisme en els nostres dies.

El pare general dels Carmelites, a la Península

El pare general dels Carmelites John Malley visità Espanya acompanyat del conseller general Jaume Andrade. Durant 24 dies, el general visità 36 comunitats carmelites de frares, monges i religioses pertanyents a les províncies de Castella, Bètica, Aragó-València més de dues congregacions de germanes carmelites.

El pare Malley, va néixer a Boston,

Massachusetts, USA, l'any 1930. Va emetre els seus vots religiosos l'any 1950 i sis anys després fou ordenat sacerdot. És doctor en Teologia i està especialitzat en psicologia clínica. Fou elegit general de l'Orde en el Capítol General celebrat a Roma el setembre del 1983. Fa el nombre 87 dels generals que ha tingut l'Orde des que va néixer a finals del segle XII a Terra Santa.

El pare Joan Malley ha visitat Espanya diverses vegades amb motiu de la seva assistència a capítols provincials celebrats a les quatre províncies que l'Orde té a Espanya. El seu últim viatge ha estat motiu de confraternització, de convivència i interès per les tasques apostòliques i formatives dels membres de l'Orde, a la Península.

Homenatge al cardenal Castillo Lara

El cardenal Castillo Lara, president de la comissió pontifícia per a la integració autèntica del Codi de Dret Canònic fou objecte d'un homenatge al Col·legi Espanyol de Roma.

A l'acte assistiren els monsenyors Romero de Lema i Antonio Javierre, secretaris de les Congregacions del Clergat i de l'Educació Catòlica, respectivament, i d'altres eclesiàstics. El rector del Col·legi, José Maria Piñero, va oferir l'homenatge i presentà la figura del cardenal, especialista indiscutit en temes canònics i expert en l'ampli camp del Dret. Aquestes dues qualitats, unides al tacte diplomàtic, expliquen que Joan Pau II li encomanà presidir la comissió encarregada d'estudiar i programar la reforma de la Cúria romana.

Ordenat sacerdot el primer franciscà de Zimbabwe

El primer sacerdot franciscà nascut a Zimbabwe, Hilary Steblecki, fou ordenat a la formosa església del convent de San Francisco de Harare en un clima africà: al so de tambors i d'altres instruments locals i amb les veus de dos cors que cantaven cançons en anglès i en "shona".

El ritus fou presidit per l'Arquebisbe de Harare, monsenyor Patrick Chakaipa, i concelebraren la Missa d'ordenació 21 sacerdots.

Assistiren a la cerimònia la mare, cinc germanes i quatre germans i alguns

Jacques Dupont, un gran exegeta modern

Coincidint amb el seu 70 aniversari, s'acaba de publicar un gruixut volum d'homenatge a Jacques Dupont, benedictí i exegeta, considerat per molts com l'encarnació moderna del monjo erudit. Jacques Dupont va entrar als 18 anys a l'abadia de Saint-André, de Bruges (Bèlgica). Va estudiar a Lovaine, Roma i Jerusalem. Donada la seva coneixença de les Epístoles de sant Pau, és considerat entre els especialistes en exègesi. Més tard, la seva traducció dels Fets dels Apòstols al fascicle de la Bíblia de Jerusalem el donarà a conèixer entre el gran públic. És l'any 1953. A partir del seu estudi monumental de les Benaurances, obre un camí lluminós vers la intel·ligència del missatge central dels Evangelis. És un camí traçat amb un rigor científic irreprotxable que desemboca en una veritable teologia bíblica. Jacques Dupont és considerat com a membre dels artistes d'aquesta renovació bíblica que va néixer acabada la guerra mundial i que va inspirar els textos del Concili, on ell va treballar com a expert. Donat que la seva obra ha estat traduïda a moltes llengües, s'ha vist obligat a viatjar a molts països. Tot i així, torna sovint a la seva Bèlgica nadiua on estudia incansablement les Escripures en el silenci de la seva cambra.

parents de Hilary, procedents de Zimbabwe, Malawi, Zanzíbar i Estats Units; i a més a més, religioses de diverses congregacions, entre les quals les Clarisses arribades fa poc d'Espanya i d'Irlanda les quals transformaran al més aviat possible el convent de S. Francisco de Harare, en el primer Monestir de Clarisses de Zimbabwe.

A més a més, dels nombrosos Frates de la província irlandesa i de la Viceprovíncia d'Àfrica del Sud, assistiren a la cerimònia 13 joves de Zimbabwe de-

sitjosos d'entrar a l'Orde. Hilary és el primer Franciscà originari de Zimbabwe.

Augment de vocacions a Bolívia

En un 60 per cent han augmentat les vocacions del sacerdoci a Bolívia en els últims cinc anys. S'estima que aquesta tendència continuarà i que serà necessari ampliar els tres seminaris existents al país i encara de crear-ne algun de nova planta.

Signes de reconciliació entre l'Església catòlica i el govern cubà

El 12 d'octubre de 1984, a Puerto Rico, el Papa Joan Pau II declarava: "El nom de Cuba suscita en mi sentiments de profunda afeció i de proximitat envers els fills d'aquest noble poble de la perla del Carib". Era un principi d'insinuació d'una possible visita del Sant Pare a Cuba. Ara, amb la distensió de les relacions entre el govern revolucionari de Fidel Castro i l'Església, sembla que la possibilitat que es produïxi aquest viatge va en augment.

Ja el gener de l'any passat, en la recepció que Fidel Castro féu a uns bisbes nord-americans, el líder revolucionari es va mostrar partidari d'iniciar el diàleg amb l'Església. Els primers contactes van produir-se, després de 26 anys de silenci, el 8 de setembre, festa de la patrona de Cuba, la verge de la Caritat del Cobre. La segona trobada fou el 12 de novembre.

La manifestació més recent d'aquesta obertura a l'Església catòlica per part de Fidel Castro es troba en la publicació del llibre-entrevista "Fidel y la religió", aparegut simultàniament en portuguès a Rio de Janeiro i en castellà a L'Havana. Aquesta obra de 400 pàgines es basa en les converses del líder cubà amb Carlos Alberno Libanio Christo, dominic brasiler encarregat de la pastoral obrera a la diòcesi de Sao Paulo (Brasil).

El llibre ens mostra Fidel Castro d'una manera autobiogràfica. Ens parla de la seva infantesa al costat d'una mare creient, del seu bateig als cinc o sis anys a Santiago de Cuba, dels anys que va passar al col·legi dels jesuïtes. Tot i reconèixer l'aportació i formació que li va donar aquest col·legi, amb el rigor de la seva

organització i la seva disciplina, afegeix que aquesta escola era reaccionària, dretana i feixista.

En el mateix llibre, Castro es mostra autocrític, a la vegada que critica en certa mesura l'Església: "Tots hem de fer la nostra autocrítica, tant nosaltres com les Esglésies de Cuba, sobretot l'Església catòlica, donat que no hem cercat el camí per crear les condicions necessàries per fer desaparèixer les ferides". Penso que el que hem fet no pot servir de model. A Amèrica Llatina, s'haurà de seguir un altre camí".

Més endavant, Castro proclama el respecte al dret inalienable dels ciutadans a les seves conviccions religioses. Afirmar que la religió no és l'opi del poble i que es pot ser marxista i cristià alhora, si bé considera que és encara massa d'hora perquè els catòlics siguin admesos al partit comunista de l'illa.

Tot i així, els catòlics segueixen sense tenir accés als alts nivells de direcció, tant sindicals com polítics. Això es farà evident aquest mes de febrer, amb motiu del III Congrés del Partit Comunista de Cuba, d'on seran absents els catòlics.

Aquest mateix mes de febrer, tindrà lloc a L'Havana la Trobada Nacional Eclesial Cubana. Com a base dels treballs que s'hi desenvoluparan, les assemblees diocesanes cubanes han redactat un document que aposta pel diàleg entre l'Església i el Govern comunista i afirma que existeix l'esperança d'un diàleg constructiu entre ambdues parts que podria tenir profundes repercussions en les relacions mútues. El document indica que el govern dona signes de reconèixer el valor i la vigència de l'Església.

Triduum de la Mare de Déu de Lourdes a la Catedral.- Començarà diumenge, dia 9, fins el dia 11, festivitat de les Aparicions, a les 6.30 de la tarda, amb les pregàries pròpies i Eucaristia que celebraran Mn. Francesc Camps, Mn. Jaume Armengol i el Sr. Cardenal Narcís Jubany respectivament. L'últim dia, finalitza l'Eucaristia, que serà celebrada, es farà la tradicional "processó de torxes" pels claustres. Organitza aquests cultes l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes que enguany hi posarà especial rellu per celebrar-se el mes de juny el Centè Pelegrinatge.

Associació Pares d'Alumnes. Col·legi "Jesús, Maria, Josep".- C/ Sant Sebastià, 55. Barcelona. Acte cultural programat en honor del P. Manyanet per commemorar el primer any de la seva Beatificació. Dia 13 de febrer, dijous, a les 9 de la nit, al Saló d'Actes del Col·legi, conferència i projecció de diapositives sobre el Temple de la Sagrada Família de Barcelona, a càrrec del professor Joan Bassegoda i Nonell i presentació del llibre "Manyanet. Bocabella. Gaudí. Tres grans para un gran temple", del P. Antonio Quintana, S.F., amb Pròleg de Joan Bassegoda Nonell.

Recés per a Religioses.- Casa d'Espiritualitat de Maria Reparadora, c/ Emancipació, 33 - Tel. 212 69 00. Diumenge, dia 16 de febrer. Dirigeix el P. Jaime Avellí, s.j. Començarà a les 10.30 del matí. Les que desitgin quedar-se han d'avisar amb uns dies d'anticipació.

Institut de Teologia i Humanisme.- Les classes d'aquest mes de febrer tindran lloc del dia 25 al 28, a les 19.30. Les dictarà el Prof. Lorenzo Galmés, o.p. sobre el tema: "Els profetes Miquees i Sofonies". Informació i inscripció: Sala Penyafort, c/ Bailén, 10. Tel. 246 33 00. Conferències quaresmals. Tindran lloc del 17 al 21 de febrer (1.ª setmana de Quaresma), a l'església Ntra. Sra. del Roser (PP. Dominics), c/ Ausias-March, 54, a les 20.30, sobre el tema general "Per la conversió a Crist".

Orientació Catòlica d'Oficinistes "O.C.O."- C/ Rambles, 122 - Barcelona. Conferències de Quaresma: 25, 26 i 27 de febrer, a les 7.30, als locals de l'Associació. Seran donades pel Rvnd. Mn. Agustí Viñas Rexach. Recés de Quaresma: Dissabte, 1 de març, a la Casa d'Exercicis de Sant Ignasi, de Sarrià. De 10.30 matí a 6 tarda. Serà dirigit per Mn. Miquel Albà, i se celebrarà, al matí, missa del dissabte, i a la tarda, les primeres Vespres del Tercer Diumenge de Quaresma.

JORNADES D'ESPIRITUALITAT.- Dies 10, 11 i 12 de febrer. Dirigides per Mn. Joan Esquerda, prev. Temari: Renovació eclesial postconciliar a la llum de l'Esperit Sant. Concili i postconcili, noves gràcies de l'Esperit. Carismes de cada església local. Carismes de la pròpia comunitat o institució. Fidelitat i renovament. De 8 a 2/4 de 10 del vespre. (El dia 12, amb litúrgia del Dimecres de cendra). Lloc: Convent de MM. Escolàpies, c/ Roger de Llúria, 64 (cantonada Aragó). Hi sou invitats.

Concert a Marata.- El proper diumenge, dia 16 de febrer, a les 10 del matí, a la Parròquia de Santa Coloma de Marata, Les Franqueses del Vallès, CONCERT DE GUITARRA i FLAUTA DE BEC. Joan B. Furió (guitarra) i Jordi Colomer (flauta de bec) interpretaran obres d'Herbert Baumann, Hans Martin Linde, Manuel de Falla, Héctor Villalobos i Jordi Codina.

Escola de Pregària dels joves a la Catedral amb el Cardenal Jubany.- El proper dijous, dia 13, a les 19.30 de la tarda, el Cardenal Narcís Jubany es reunirà amb els joves a la pregària habitual del segon dijous de cada mes. El tema escollit és: "La comunitat dels cristians". Textos bíblics: Fets 2, 44; 4, 32; Rom. 15, 26-28; 1C 16, 1-4. "Vivien units i tenien totes les coses en comú... un sol cor i una sola ànima". La comunió fraternal, del bes de pau a la solidaritat.

XXV Aniversari del Centre Apostòlic Formatiu (CAF).- Amb motiu dels 25 anys del Centre, se celebrarà una Eucaristia concelebrada i presidida pel Cardenal Arquebisbe, el dissabte, dia 15, a les 19 hores, a la seu del CAF, c/ Ronda Universitat, 27, pral.

Fòrum Vergés. C/ Rosselló, 223. Barcelona.- CRISTIANISME i JUSTÍCIA. "Lectura dels Profetes d'Israel des de Centramèrica", a càrrec de Rafael de Sivatte, s.j. Sis dilluns, des del 17 de febrer. Sessions de 90 minuts, a 2/4 de 8 de la tarda. En col·laboració amb els "Comitès de Solidaritat Oscar Romero".

QUARESMA: Dimecres de Cendra, dia 12 de febrer, a les 8 del vespre: Meditació quaresmal. Benedicció i imposició de la cendra. Eucaristia.

Curset d'Antropologia.- Cada dimarts, fins a la fi de maig, a la Delegació Diocesana de Catequesi al Centre "Mossèn Bonet", del c./ Bigay, 12 (St. Gervasi), tel. 247 82 36.

Professor: Josep Massana. Hora: 10'15 a 11'15 del matí.

Unió Espiritual de Mares.- Trobada mensual, dia 19 de febrer, dimecres. Lloc: c/ Rosselló, 223. Horari: A 2/4 de 5, celebració de l'Eucaristia. A 2/4 de 6, Conferència: "El món de la droga, causes i conseqüències", a càrrec de Pere Cornelles.

Federació de Cristians de Catalunya.- Trobades d'Estudi. Cap de setmana, dissabte i diumenge, 15 i 16 de febrer, a Barcelona. Diumenge, dia 23 de febrer, a Cornellà de Llobregat. Informació i inscripcions: Secretariat General, c/ Canuda, 26. Tel. 318 40 77. - 08002 - Barcelona.

Un concurs sobre l'Exposició d'Art sagrat "THESAURUS".- La Delegació Diocesana d'Ensenyament de l'Arxidiòcesi de Barcelona, amb la col·laboració del Secretariat Interdiocesà de Custòdia i Promoció d'Art Sagrat a Catalunya, per tal d'estimular els estudiants d'Instituts a la descoberta i contemplació de les obres d'art com a valuosos instruments de pedagogia de la fe, convoquen un Concurs amb uns premis de 50.000, 25.000 i 15.000 ptes. Els treballs hauran de ser lliurats a la Delegació d'Ensenyament, c/ Bisbe Irurita, 5, abans del dia 11 d'abril del 1986. Per a informació a la mateixa Delegació.

Dossier Referèndum OTAN.- El Secretariat "Justícia i Pau" de l'Arxidiòcesi de Barcelona ha elaborat un "Dossier Referèndum OTAN", amb informacions i opinions diverses, pensat perquè pugui ajudar a la reflexió i decisió sobre el tema a parròquies, comunitats i grups cristians. El Dossier es pot obtenir a "Justícia i Pau", c/ Rivadeneyra, 6, 10è.

Grups d'Oració i d'Amistat. Preparació per a la Quaresma.- Serà amb la celebració comunitària de la Penitència, amb confessió individual i Eucaristia concelebrada, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, el dia 15 de febrer, a les 11 del matí, presidida per Mn. Jaume Armengol. Assistirà a l'acte i dirigit la paraula als presents, el qui durant tants anys ha estat el missioner dels grups de Barcelona, P. Alexander, s.j., de nacionalitat índia. Tot-hom hi és invitat.

ESTROC (espai de trobada amb Crist).- Recorda a tots els joves, nois i noies, que es continua reunint els tercers diumenges per a tenir uns moments de reflexió, intercanvi, pregària i celebració de l'Eucaristia. Les trobades són de 10 a 1 del matí, i al lloc al c/ Aragó, 268, baixos. Més informació a CE-DAIR: tel.: 216 02 13.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Rebeu la meua felicitació, junt amb el meu agraïment pel setmanari "CATALUNYA CRISTIANA" que periòdicament rebo. Ell porta fins a aquest llunyà Brasil un trosset de Catalunya. Cada un dels bellíssims articles ens ajuda a viure la vida de la nostra Església i de la nostra terra".

Sao Paulo (Brasil)

400 missioneres i missioners, gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció, reben ja el nostre setmanari.

La nostra fita és, que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre'l. La comunicació amoroseix la solitud i dóna el conhort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones es decideixin a ser "padrins" d'aquests germans i germanes nostres.

MARIA TERESA MOR
BELGRANO 456
SANTIAGO DEL ESTERO
LA BANDA 4300
ARGENTINA _____ 9.100 Ptes.

RAMONA MINGUELL
APARTADO AEREO 65 - ANCIANATO
QUIBDO
COLÒMBIA _____ 9.100 Ptes.

MARIA REMEI SANS BALCELLS
B.P. 40 CARMELITES MISSIONERES T.
SAGARBI —par Kita—
MALI (Afrique Centrale) _____ 9.900 Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- taló que adjunto
- gir postal
- domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

VIATGES ALEMANY S.A.

(GAT 191)

Plaça Major, 13 - Vic (Barcelona) - Tels. 885 01 87 i 339 19 35, a Barcelona.

PEREGRINACIONS A FÀTIMA I A LOURDES, ANY 1986

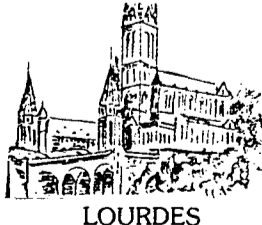

FÀTIMA

26-31 març
28/5-2 juny
21-27 juliol
10-16 agost
19-24 agost
19-24 setembre
10-15 octubre

LOURDES

10-12 febrer
28-31 març
1-4 maig
17-19 maig
6-9 juliol
17-20 agost
4-6 octubre

LOURDES

PARRÒQUIES I ASSOCIACIONS: CONFIEU-NOS EL VOSTRE GRUP, EN AQUESTES SORTIDES PROGRAMADES, O BÉ EN LES DATES ESPECIALS QUE MÉS US CONVINGUIN, DISPOSEM DE LES CONDICIONS MÉS FAVORABLES. AGÈNCIA ESPECIALITZADA EN TURISME RELIGIÓS, PROMOTORA DE LA RUTA MARIANA.

Col·laboració amb la "Casa Española de Fátima"

Urgell

Una obra monumental de J.M. Gavín

Andorra i Alt Urgell ja tenen un inventari d'esglésies

LA SEU D'URGELL.— Josep M.ª Gavín, el rodamón de les esglésies de Catalunya, ha presentat a la capital de l'Alt Urgell el volum XVIII de la seva obra "Inventari de les esglésies de Catalunya". Obrí l'acte de presentació el Rvd. Vicari General de la diòcesi, mossèn Ramon Vilardell, que en nom del Sr. Bisbe saludà l'autor de l'obra tot fent un elogi del seu original tre-

ball. El volum presentat comprèn totes les esglésies i llocs de culte d'Andorra i Alt Urgell, amb un total de 76 i 356 fotografies respectivament, una fitxa bàsica dels temples, capelles i ermites. Cal ressaltar que el Sr. Gavín en el seu treball arriba a descobrir ermites avui ja desconegudes pels mateixos habitants dels pobles, ell almenys les recupera per a la història.

Aquest inventari forma part de l'amplic "Arxiu Gavín" en el qual hi ha actualment 150.000 fotografies de 9.000 edificis per al culte i 380.000 escrits sobre les esglésies de Catalunya. La seva obra "Inventari de les esglésies de Catalunya" tindrà 29 volums i podria ser completa abans de dos anys.

Vint minuts menys entre Ribes de Freser i Núria

El Santuari de la Mare de Déu de Núria s'ha acostat més al Bisbat d'Urgell i a totes les parròquies de Catalunya: efectivament el trajecte del tren cremallera de l'estació de Ribes al Santuari durava 60 minuts i actualment els nous trens-cremallera inverteixen en el viatge solament quaranta minuts. Aquestes noves unitats, estrenades el propassat 29 de desembre, amb assistència de les primeres autoritats de Catalunya, presidides per l'Hble. Jordi Pujol, han entrat ja en servei de forma regular, poden carregar més viatgers i també més mercaderies i escursen el viatge en 20 minuts.

Aquesta millora forma part d'un ventall més ampli previst en un projecte de la Generalitat de Catalunya i d'un pressupost global de 2.000 milions de ptes. Aquest projecte, a part dels accessos al Santuari de Núria, contempla un programa de millores en les pistes d'esquí i en l'acolliment dels esportistes d'hivern i devots de la Mare de Déu.

Cal recordar que el tren-cremallera és l'única comunicació mecànica amb el Santuari de Núria, solament les motos "tot-terreny" gosen violar el sagrat silenci de les muntanyes pirinenques en aquest indret, i el servei del tren va ser inaugurat ja fa 50 anys. L'hostal del Santuari actualment és administrat i dirigit directament pel Bisbat d'Urgell, i naturalment hi ha també

un capellà encarregat del servei religiós.

Defuncions

El propassat dia 23 de desembre morí a Sort (Pallars Sobirà) mossèn Ramon Castell i Jaquet; l'endemà el Vicari General presidí les exèquies amb 21 preveres de la comarca i de la Vall d'Aran. Mossèn Ramon era tingut com un prohóm de la Vall d'Aran, havia nascut a Arties el 1902 i durant 35 anys va ser rector de Salardú, on es jubilà, passant a residir a Sort. Mn. Ramon de Salardú —així el coneixien els aranesos— era estimat i venerat en tota la Vall. El dia 3 de gener, a l'església parroquial de Salardú, s'hi celebrà una missa en sufragi de l'ànima del venerable prevere i hi acudiren aranesos de tots els pobles de l'Aran. A Sort, on ha acabat els seus dies, ajudava encara en el servei del culte i administració de sagraments i precisament la mort li arribà de forma sobtada després d'una llarga estona de rebre confessions.

El dia 18 de gener, a Andorra la Vella, morí el Sr. Josep Torralladona, Batlle Episcopal. Tenia 57 anys i ocupava aquest càrrec des del 6 d'octubre del 1977. Era ja el seu tercer trienni d'exercici en el Tribunal de Justícia, ja que aquest nomenament és signat pel Delegat Permanent de la Mitra per un pe-

riode de tres anys sobre la proposta de la Setena o llista de les set Parròquies del Principat.

ANTONI MIRABET

Pensant-ho bé

La ploma

XESC SOLIU

Abans podia dir-se de periodistes i escriptors —i sigui dit amb perdó de tots els meus estimats col·legues— que eren animals de ploma. A no trigar, la plena comprensió d'aquesta metàfora acabarà essent patrimoni d'erudits historiadors, pacients documentalistes i rates d'arxiu.

Ara, periodistes i escriptors, escrivans i escrivents, van de bòlit amb el "boli", són devots del magnetòfon i virtuosistes de la tecla. Fins i tot que personatges importants signin algun document important servint-se d'una ploma estilogràfica de gran preu, és ja notícia. Pel document i per la ploma, naturalment. Cent anys enrere hauria pogut començar aquesta divagació posant mà a la ploma per escriure sobre la ploma. Avui, haig de confessar la meva indecadesa d'escriure sobre la ploma amb un bolígraf més tronat que fet d'encàrrec.

Anys enrere, no sabeu quina alegria empenava cor i ulls de l'alumne, quan després d'un llarg noviciat de pals, ganxos i rodones, la mestra li lliurava, finalment, cartipàs, ploma i tinter. Era com el lliurament de les eines per encetar oficialment la seva professió de col·legial. Mirava embadalit el color vermell del mànc, la lluentor del tremp, la blavor de la tinta, i aquelles lletres que, com per art d'encantament, anaven apareixent en el seu cartipàs. Allò que feia patir una mica, era aquella musiqueta un bon xic esgarriosa del tremp en rascar en el paper. Semblava que algú es queixés sense saber qui, ni per què.

Diuen els savis que la ploma, com estri d'escriptura, s'introduí vers el segle IV, substituint l'estil i el càlam; ambdós eren una mena de punxó amb el qual escrivien els antics sobre tauletes encerades. Les primeres plomes es deien plomes perquè ho eren. Plomes d'oca i d'altres ocells. El seu canó tallat, afilat curiosament i sucats repetidament en tinta servia per escriure. I així rodaren les coses fins el segle XIX. Penseu que una ploma d'ocell a la mà, devia fer de l'escriure un vertader art. En ales de la ploma la imaginació devia volar molt alt, i li devia ser fàcil confegir paraules alades que traslladessin a terres llunyanes el romàntic missatge del record i l'estimació.

Al s.XIX, doncs, la ploma "se'n va anar i no tornarà". Algun espavilat llançà al mercat una nova "ploma" (?): una tija de fusta (mànc), amb una "plomilla", tremp o plomí fixat a l'extrem. Després de sucari i sucari es constatà que la cosa guixava. Els problemes immediats foren dos: que les puntes es despunten, i que la tinta, taca. Si premies fort, o malament, o la ploma queia a terra, tremp despuntat. Si sucaves massa, o distret sucaves plomí i mànc, en el viatge de retorn del tinter al paper, plorava tinta, la marrana, i tacava mans, pupitre, cartipàs, davantal, etc. Ai, quanta tinta havia suat per treure'm la tinta! Més d'una vegada no podia salvar-me de les reganyines de la mare, i de les "palmetes" de la mestra a la punta dels dits.

Trencat l'encís de la ploma d'ocell, la ploma-estri evolucionà. Ja en el 1636, algun mandrós d'estirar i arronsar el braç havia intentat incorporar un dipòsit de tinta a les plomes d'oca. No fou fins el 1884 que es patentà la primera ploma "estilogràfica". Quin nom més rimbombant, oi? La ploma estilogràfica era un dels regals clàssics amb motiu de la primera Comunió. Durava poc. Entre d'altres raons perquè amb l'excusa que erem petits ens la regalaven de poc preu, i perquè queia en les nostres mans a l'edat en què et fibla la curiositat de saber com estan fetes les coses. No paràvem fins a trobar-li la panxa plena de tinta, i després de fer el gran dallonses, quedàvem d'allò més satisfets. Malgrat la competència d'altres estris i la pèrdua de popularitat, l'estilogràfica trigarà a morir-se. Es manté aferrada a mans adultes per a papers importants i circumstàncies escollides.

La ploma d'un periodista o d'un escriptor és sempre capsa tancada. Saps què voldries que digués, però no saps mai allò que dirà. Cal estar amatent perquè no et faci cap mala jugada. La ploma pot ser bona, fidel i hàbil, però també mentidera, traïdora i malèvola. Estic segur, estimats lectors, que si mai la meua ploma us fereix, us avorreix o us enquimera, sereu benvolents i m'atorgareu el vostre perdó.

EXPOSICIÓ FIGURES DE FANG

de

Carme Campàs

al Centre Excursionista de Catalunya
del 3 al 15 de Febrer de 1986

Hores de visita: de 6,30 a 9,30 hores del vespre
Dies feiners

El Consell de Pastoral es contrari als parlaments rutinaris:

"A les homilies, idees comptades i clares"

GIRONA. — El Consell Pastoral Diocesà ha estudiat el tema de les homilies que pronuncien els capellans gironins cada diumenge durant la celebració de les misses, constatant que havien millorat en els últims anys. Amb tot, encara es diu que en algunes parròquies es prediquen unes "homilies rutinàries, que no surten dels matxos temes, que no arriben a la vida, que són imprecises i teòriques".

Monsenyor Camprodon ha fet posteriorment un comentari escrit sobre aquest tema, dient que "cal donar idees, però comptades perquè l'home d'avui està sovint incapacitat per seguir moltes dissertacions ja que porta massa coses al cap". A més, diu que "cal que l'exposició sigui clara i que les imatges i els fets de vida ajudin a la seva comprensió i retenció".

El bisbe afegeix que "més que fer moltes afirmacions imperatives, és bo de crear interrogants per desvetllar l'interès de l'auditori ja que els fidels s'han de sentir orientats, però lliures". I afirma que "cal aju-

M. CABALLÉ

dar a descobrir que molt del que hom viu o que fa està en la línia de l'Evangelí; més encara, és animat per l'Esperit per la qual cosa cal explicitar-lo i reconèixer que és Jesucrist a qui seguim".

Per últim, el bisbe de Girona diu que "l'homilia ha de comunicar sempre força i esperança des de l'adhesió a Jesucrist".

Commemoració dels vint anys del Concili Vaticà II

El Seminari de Girona va organitzar un curset per als estudiants de Teologia, que restà també obert als preveres i altres persones interessades. El curset començà el dimecres, dia 5 de febrer a dos quarts d'onze del matí, continuà fins el dia 7 a la tarda.

La primera sessió es dedicà al tema de "La història i el clima de la preparació del Concili", i fou a càr-

rec del professor mossèn Modest Prats. La segona sessió tractà dels "Protagonistes i moments crucials del Vaticà II" i fou dirigida pels professors mossèn Joan Busquets i Modest Prats.

El dia 6 va intervenir mossèn Josep M. Rovira Bellosó sobre el tema "La Teologia del Vaticà II". Mossèn Rovira explicà les claus interpretatives d'aquesta teologia i en féu una valoració doctrinal.

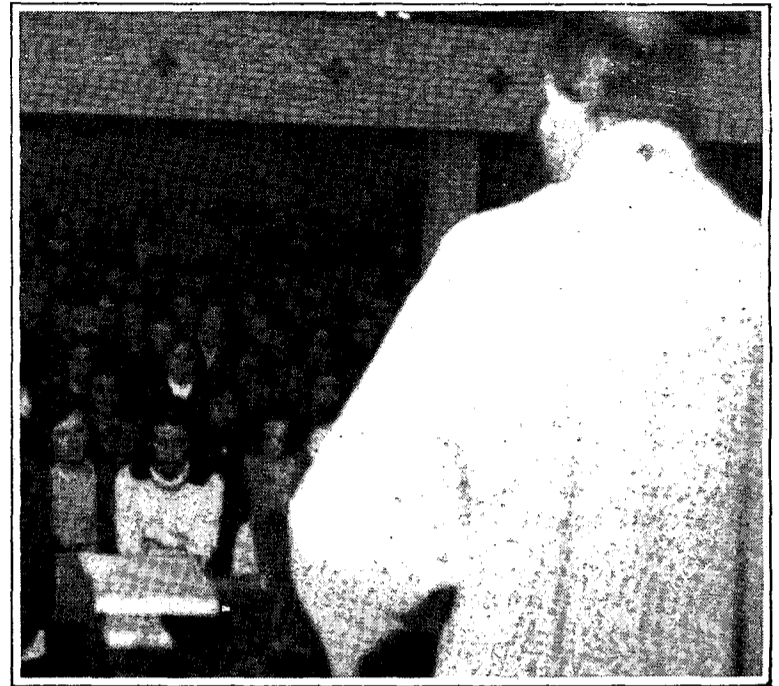
Per últim, el divendres, dia 7, mossèn Jordi Piquer va dirigir una

"L'home d'avui està sovint incapacitat per seguir moltes dissertacions ja que porta massa coses al cap", afirma el bisbe Jaume.

sessió sobre "El Sínode de 1985 com a valoració del Concili". També exposà "les conclusions del Sínode i les previsions de futur".

Nomenaments de rectors consultors

El Bisbe de Girona ha signat el Decret de constitució del grup de rectors anomenats consultors, d'acord amb el que preveu els canons 1742, 1745 i 1750. El bisbe ha d'es-

coltar aquests capellans en el cas de remoció o trasllat forçós d'un rector.

Aquests consultors són els següents: mossèn Martí Alabau i Cortada, mossèn Pere Casals i Alberni; mossèn Pere Matamala i Castañer; mossèn Ramon Pijuan i Virotas; i mossèn Miquel Pujol i Cañellas. El càrrec de rector consultor és per cinc anys i els anomenats ara pel Bisbe foren escollits abans per Consell Presbiteral.

Trobada de capellans rurals

El dimarts, dia 28 de febrer tindrà lloc una trobada de capellans de pobles rurals a la casa d'Espiritualitat de Banyoles. El tema de la jornada serà: "Com ser i com fer de capellà avui en els nostres pobles".

Mossèn Ramon Prat, de Lleida, presentarà una ponència que servirà de base per una reflexió conjunta. La trobada durarà tot el dia.

CASA DE ESPIRITUALIDAD «MARIA ANTONIA PARIS»

RELIGIOSAS DE MARIA INMACULADA
MISIONERAS CLARETIANAS

Aquesta casa d'Espiritualitat disposa: d'habitacions individuals amb bany complet, sales de reunió i jardí.

Està oberta a:
Sacerdots

Religiosos i Religioses i a tota persona que ho sol·liciti.

Amb bones comunicacions: Tren de Sarrià, bus, 64, 66, 22

R.R. de M.ª Immaculada M. Claretianes
Major de Sarrià, 169 - 08017 Barcelona
Tel. 203 72 12 / 74 04

EXERCICIS PER A RELIGIOSES-1986

- 3-12 Juliol - P. José M.ª Ciller, C.M.F. Segons l'obra del P. Nicolás Caballero.
- 3-12 Agost - P. José Solé Assens, S.J.
- 5-14 Setembre - P. Pedro Franquesa, C.M.F.

RECÉS - RELIGIOSES

- QUARESMA -16 Febrer- P. Jordi Maymó, Sch. P.
- PENTACOSTA -17 Maig- Mn. Francesc Muñoz Vicari de les Religioses.
- ADVENT -30 Novembre - Mn. José A. Arenas.
- CAP D'ANY - 28 Desembre - Mn. Juan Guiteras V. obert a tota persona que ho desitgi.

CASA D'ESPIRITUALITAT "MARIA ANTONIA PARÍS"
Major de Sarrià, 169 - Tlfo. 203 72 12 / 74 04
08017 Barcelona

El Dr. Camprodon, en els 50 anys de la guerra civil:

La tasca de reconciliació és abans i és superior a l'exalçament de les persones

GIRONA. — El Bisbe de Girona, Dr. Jaume Camprodon, no ha defugit el tema de la guerra civil del 1936. I com en ell és habitual, aborda la qüestió de forma directa i planera.

Al final de l'homilia de la Nit de Nadal, a la Catedral, —comença dient— vaig presentar uns punts de reflexió sobre temes concrets, com acostumo cada any. Avui torno sobre un d'ells amb la intenció d'ajudar els diocesans a formar criteri cristià davant la possible commemoració d'uns esdeveniments que ompliren de dol el país.

Aquest any se'n compliran cinquanta de l'inici d'uns fets que ens destrossaren i causaren arreu molt de dolor: un aixecament militar, una revolució i una guerra civil. Fets que es covaven de temps.

És veritat que res no es pot suprimir de la història i que cal aprendre'n les lliçons, però si es fa memòria dels esdeveniments esmentats —a través de comentaris i d'estudis històrics, sociològics, polítics o religiosos—, caldrà fer-ho reflexivament i amb esperit de concòrdia i

de perdó; amb un cert avergonyiment i amb el to de respecte amb què es tracten els errors de la pròpia família.

El Bisbe gironí acaba dient:

Aquesta actitud no suposa devaluar el testimoni ni els ideals de les persones ni el dolor per tantes vides perdudes. Però convé deixar-

lo per a les generacions que podran fer-ho sense desvetllar ressentiments ni obrir ferides. Cal un allunyament sentimental dels fets per poder-los jutjar amb la pau d'esperit deguda. I aquesta serenitat, la generació dels que avui som adults comprensiblement la posseïm.

Jesucrist ha vingut a tirar a terra les barreres que separen, a convocar els homes en un sol poble, en el qual Ell és el pare de tots.

MARIA BATLLE

ampliant curs normal de cuina inicia aquest

CURSET DE PASTISSERIA

PER "DOMINGO ORGA", pastisser

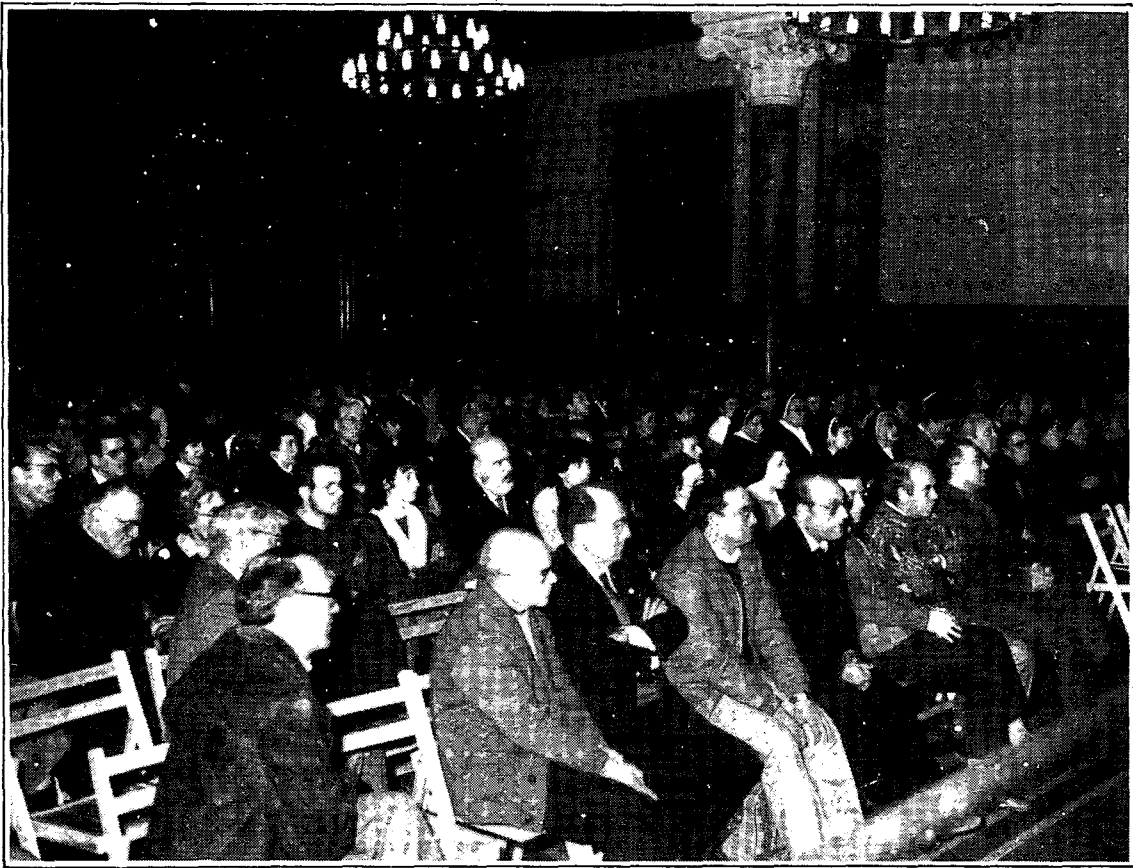
26 febrer
5 març
12 març

de 4 a 6
matrícula o informació 200 26 19

PASTA "CHOUX"
PASTA DE FULL
MONA DE PASQUA

Barcelona

El cardenal Jubany presidí un acte acadèmic commemoratiu

750 anys de l'orde de la Mercè

BARCELONA.— Amb ocasió del 750 aniversari de la seva confirmació per l'església, la Província Catalana de l'Orde de la Mercè, en col·laboració amb la Facultat de Teologia de Catalunya organitzà un ACTE ACADÈMIC a l'auditori de la Facultat el passat dia 17 de gener. Presidí l'Acte el Cardenal de Barcelona monsenyor Narcís Jubany.

Inicià l'acte el Dr. Antoni Matibosc, Dega-President de la Facultat. Manifestà en les seves paraules que l'Orde de la Mercè és una Institució molt nostra pel seu arrelament a Catalunya i que la Facultat no podia desentendre's del seu 750 aniversari. Per això la Facultat havia acceptat amb gaudi l'organització de l'acte.

El pare Provincial dels Merce-

daris, Fr. Primo Abella Sanz, va fer la presentació de l'Acte. Va exposar que se celebrava per expressa indicació del sr. Cardenal, ja que sant Pere Nolasc, sant nascut a Barcelona, és una honra per a la ciutat, per a Catalunya i per a l'Església. Esmenà les paraules del papa Joan Pau II als mercedaris recordant-los la reflexió i oració per renovar el seu carisma, necessari actualment més que mai.

Un missatge actual

Seguidament exposà la seva ponència el Teòleg Professor de la Universitat de Salamanca Xabier Pikasa Ibarrondo: "Actualitat del Missatge de sant Pere Nolasc".

Aclarí els cinc punts fonamen-

tals de l'aportació teològica de sant Pere Nolasc: El pla cristològic, mariològic, eclesiològic, de praxi cristiana i de les mediacions de la seva tasca a favor dels captius.

Considera Pere Nolasc com quelcom propi —ell és un teòleg mercedari. El considera un sant molt representatiu de Catalunya: "comerciant" en el sentit més noble de la paraula. Pertenent a tota l'Església per quant representa el que és l'Església com a llavor d'alliberament en el món. Al mateix temps com a representant de la humanitat, per haver fet "un servei als homes"; per això sobrepassa fins i tot els límits de l'Església cristiana.

Paraules del Dr. Jubany

Finalment adreçà unes paraules,

càlides i emotives el Sr. Cardenal de Barcelona, a qui escoltàrem amb interès i expectació, ja que era una de les poques aparicions en públic després de la seva recent i greu malaltia.

Considerava que era necessari aquest Acte Acadèmic, ja que l'erudició historiogràfica ha descobert que sant Pere Nolasc VA NÉIXER AQUÍ A BARCELONA, prop de Sant Pau del Camp, en una masia on hi vivien els seus pares.

La Fundació de l'Orde de la Mercè és un fet eclesial netament català i nostre.

Subratllà amb insistència que hem d'estudiar els sants no solament com a elements d'erudició, sinó per apropar-nos a la seva vida de l'evangeli, per a veure'ls en perspectiva vital i existencial.

Els cinc punts fonamentals de l'aportació teològica de Sant Pere Nolasc —en els seus plans cristològic, mariològic, eclesiològic, de praxi cristiana i, en la seva tasca en pro dels captius— presenten una actualitat palesa als ulls de l'home actual.

Va agrair als Pares Mercedaris la seva tasca a les presons de Barcelona, al Secretariat Diocesà de Migracions a la Parròquia de Sant Pere Nolasc. Davant dels estudiants i professors Mercedaris que hi havia a la Sala d'Acte, augurà als Mercedaris abundància de vocacions. La mateixa cosa desitjà a les religioses Mercedàries Missioneres que l'escoltaven a la sala.

Va acabar expressant: Que sant Pere Nolasc intercedeixi per nosaltres i la Mare de la Mercè ens protegeixi a tots.

Impromptu

Adagis

ORIOL CAMPS

La saviesa popular va crear adagis com aquell que diu: "La ociositat és la mare de tots els vicis", i algú una mica eixerit el va transformar en "La puntualitat és la mare de tots els vicis", i, prenent-ho seriosament, per no tenir-ne cap des d'aquell punt i hora que va fer la transformació no arribà mai més puntualment enlloc. Aleshores podríem dir que la nostra inefable RENFE no té cap vici, només alguns dies excepcionalment.

Sense ser tan eixerits també podríem transformar o fer un paral·lel del clàssic: "La caritat ben entesa comença per un mateix" amb un "La democràcia ben entesa comença per un mateix", i resulta que original i derivat ambdós tenen el mateix regust d'insolidari egoisme. Perquè si pel refrany entenem la caritat com només donar si et sobra, resulta que molts demòcrates, o que se'n diuen, retenen per ells la democràcia, perquè entenen que no en tenen prou, i no en concedeixen ni un bri a l'oponent. I de la "seva" democràcia en fan un niu de fòbies i de filies de difícil convivència, i el resultat és que el bé que, prescindint del propi, podria fer-se, no es fa.

El germà Ramon Benseny, nou provincial de la província marista de Catalunya

BARCELONA.— En substitució del G. Benet Arbués, nou Vicari General, el Consell General ha nomenat el G. RAMON BENSENY i BESO com a Provincial de la Província Marista de Catalunya per al trienni de 1986-1989.

El G. Ramon Benseny va néixer a Lleida l'any 1942. Va efectuar la Primera professió a les Avellanes l'any 1962. Ha exercit el seu apostolat docent a Vic, Llinars del Vallès, Lleida i Girona. Especialment, però, en el camp de la formació com a Superior del Seminari de les Avellanes (9 anys) i Mestre de Postulants a Lleida (tres anys). És llicenciat en Filosofia, Batxiller en Teologia i Diplomàtic en Mariologia. Des de l'any 1974 és Conseller Provincial i des de 1981, Viceprovincial. Des de 1982 és membre de la Comissió Internacional Marista de Formació. De setembre a novembre de 1985 ha participat com a membre d'elecció al XVIII Capítol General, a Roma. Al moment de la seva elecció com a Provincial dels Germans Maristes de Catalunya, era Director del Col·legi Marista de Girona.

Consell Provincial

Reunit a les Avellanes el VII Capítol Provincial del 2 al 5 de gener de 1986, s'ha procedit a l'elecció del Consell Provincial, format com segueix.

Germà FLORENCI BOVÉ i MARCÉ
Viceprovincial
Delegat Provincial de Pastoral.

Germà LLUÍS SERRA i LLANSANA
Delegat Provincial d'Educació
Secretari Provincial.

Germà JOSEP LLUÍS GORRIA i GARDE
Administrador Provincial.

Germà TEÒFIL ARBEO i NAVARRO.
Germà JOAN JESÚS MORAL i BARRIO.
Germà MANEL PUJOL i BALCELLS.
Germà FÉLIX RODRÍGUEZ i ANDRÉS.

Vic

Acabades les obres a la capella de sant Llàtzer

CALLDETENES.— Amb la celebració de la festa de sant Llàtzer, a mitjan desembre passat, es donà per acabada la primera fase de les obres que s'han fet en aquesta popular capella, a frec de la carretera de Vic a Calldetenes.

Es tractà de donar una bona repassada al teulat de la capella, molt malmès per pluges, neus i humitats, i que era un constant perill per a l'interior. Amb la col·locació de teules adients i el reforçament de l'envigat, s'ha completat una obra urgentíssima que s'ha continuat amb l'agencament de la façana i parets exteriors.

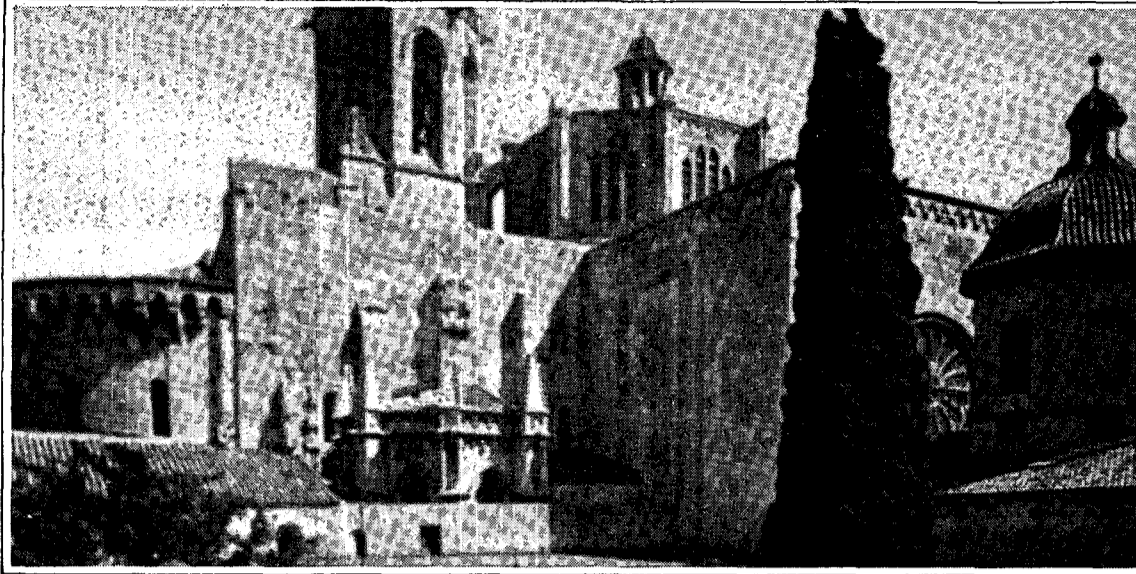
Fet el primer pas, s'anirà a l'embelliment del dins de la capella i s'espera com ara, l'ajut dels molt nombrosos amics i devots del sant.

El dia de la festa se celebrà una solemne eucaristia amb assistència de molts fidels de tota la rodalia que, un any més, cantaren la coneguda tornada dels "Goigs": "Guardu-nos de llebrosia, sant Llàtzer, gloriós!". Cal dir que aquesta capella de sant Llàtzer és molt visitada durant tot l'any, i molts diumenges, i també dies entre setmana, és oberta, i els seus devots dels pobles d'Osona s'hi atansen per demanar la protecció del sant contra malures d'ànima i cos. Una capella, doncs, eminentment popular, feliçment restaurada.

Missionera del Bisbat de Vic a Oceania

VIC.— El dia de Cap d'Any, la Gna. M.ª Carme Tresserras i Verdager, s'acomiadà dels seus co-parroquians i compatriotes per anar-se'n vers la missió de Numea, petita illa d'uns 20.000 habitants, prop d'Austràlia. La Gna. M.ª Carme és Germanera dels Pobres i, com a tal, es dedicarà a l'apostolat propi de la seva congregació, és a dir, a atendre els vellets pobres. Va entrar a la congregació als 22 anys i, actualment, en té 31.

Tarragona

Cinc notícies de l'església tarragonina

1- RECÉS DE LA J.A.R.C.

CAMBRILS.— Els membres del moviment de Joves Cristians de Comarques de Catalunya organitzaren un recés al col·legi la Salle de Cambrils, del dia 6 de desembre, a les vuit del vespre, fins al diumenge dia 8, a la tarda. El tema central era "L'espiritualitat de l'acció", dirigit per Salvador Bardolet. Varen ser uns dies ben aprofitats, moments d'escoltar, de reflexió, de diàleg, de pregària, de cantar.

2- ASSEMBLEA DIOCESANA de la fraternitat

TARRAGONA.— El passat mes de desembre la Fraternitat Cristiana de Malalts tenia la seva assemblea diocesana amb motiu de l'elecció de responsable i de consiliari. Foren reelegits, com a responsable, Pere Martínez, i com a Consiliari, Mn. Antoni Virgili.

3- "GAUDIA", NOU FULL INFORMATIU

TARRAGONA.— "Gaudia", el full d'informació dels Gogistes de Tarragona ha sortit al carrer amb el seu n.º 1. Un full ben interessant

per a tots els interessats per goigs, auques i altres publicacions similars. L'enhorabona i que tingui força èxit!

4- FORMACIÓ BÍBLICA A L'ALT CAMP

VALLS.— Aquests dies, del 10 de gener al 21 de març, funciona a Valls el cicle de Formació Bíblica, organitzat per la comunitat eclesial de Valls i l'Associació Bíblica de Catalunya, amb el tema "Els profetes: consciència d'un poble". Les classes i l'organització van a càrrec de Joan Magí, Armand Puig, Romuald Vi-

ves, M.^a de l'Esperança Amill, Xavier Cartaña, Emili Català, Carme Ferré, M.ª Carme Pàmies i Josep Plassa.

5- CARTA NADALENCA

VILABELLA.— Amb un desig de fer créixer la comunió en la comunitat parroquial, el Consell Parroquial de Vilabella, amb motiu de les festes nadalenques, adreçava una carta felicitació a totes les famílies o llars de la parròquia. El suggeriment havia estat fet a la reunió anyal, tinguda en la diada de Tots Sants.

Solsona

Mil·lenari de la carta de poblament de Cardona

CARDONA.— No és pròpiament el mil·lenari del poble això que celebra Cardona, perquè aquesta vila té prou ben bé dos mil anys. Aquest any en fa mil que Borrell, comte de Barcelona, va donar a Cardona una carta de poblament, datada el 23 d'abril de 986. Es pot dir que la inauguració d'aquest mil·lenari fou el dia 20 de desembre de 1985, dia en què tingué lloc l'obertura d'una oficina de turisme i la instal·lació de l'arxiu municipal als baixos de la Casa de la Vila, sota unes arcades ogivals. L'escolania de Montserrat, dirigida pel pare Segarra, va cantar una salve a l'església parroquial de Sant Miquel, això a mitja tarda; a la nit, va donar un recital de cant polifònic que hi rellaven els àngels, amb obres de diversos autors nacionals i estrangers, antics i moderns. Tot plegat, un esdeveniment digne del mil·lenari.

Vuitè centenari de Vilagrassa

Vilagrassa també compta amb una carta de poblament, donada pel rei Alfons I el mes d'abril de 1185. Amb tal motiu s'hi han celebrat durant l'any 1985 diversos actes, com la inauguració d'una nova Casa del Poble. També, i ben rellevant, el recital de música polifònica que hi va donar el dia de sant Esteve la Coral d'Anglesola dirigida per mossèn Narcís Saladrígues i composta també per uns quants cantors de Vilagrassa, una de les millors corals de les terres de Ponent. El Concert, a base de peces universals i nadalenques, tingué lloc a l'església parroquial, que és d'estil gòtic i té una singular portada romànica.

A BACH

Fets i criteris

Lluitem contra la fam

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Ja fa uns quants anys que Pau VI denunciava el problema i l'escàndol de la fam en el món amb aquesta afirmació: "Els pobles de la fam interpel·len avui d'una manera dramàtica els pobles de l'opulència" (Populorum progressio, n. 3).

El Concili Vaticà II reafirmà amb molta força el principi de la destinació universal de tots els béns amb aquestes paraules: "Déu ha destinat la terra amb tot el que conté a l'ús de tots els homes i pobles, talment que sota el guiatge de la justícia, acompanyada de l'amor, els béns han d'arribar igualment a tothom" (Gaudium et spes, n. 69).

Quan parlem de la fam en el món no ens podem limitar en la nostra resposta, i pensar únicament a proporcionar aliments, que d'altra banda són necessaris en les situacions d'emergència, sinó que la qüestió principal rau en l'extirpació de les causes del subdesenvolupament, que són l'arrel d'aquest mal.

També hem de recordar les paraules del mateix Pau VI quan afirma que "el desenvolupament és indiscutiblement una exigència de la justícia". Per això quan se celebra la Campanya contra la fam no podem oblidar que l'Església ha d'educar les consciències a lluitar contra la fam com una exigència de la justícia.

La motivació cristiana de la lluita contra la fam es fonamenta en el fet que l'amor cristià al proïsme i la justícia no es poden separar.

Per més que la missió de l'Església no és pas la d'aportar solucions tècniques per a la reforma de les estructures, sí, en canvi, que ha de fer sentir la veu de l'evangeli, la força transformadora de l'amor de Jesucrist.

Les causes profundes de la fam i del subdesenvolupament són els egoïsmes de les persones i els egoïsmes col·lectius de les nacions. Tots els esforços seran insuficients, si no s'arriba a una conversió del cor i a un canvi de la mentalitat col·lectiva.

Un pensador modern s'ha expressat d'una manera paradoxal; però profunda i precisa pel tema de què parlem: "El pa per a mi mateix és una qüestió material. El pa per al meu veí és una qüestió espiritual" (Berdiaeff).

Col·laborem en la Campanya contra la fam amb generositat, conscients que tots som fills del mateix Pare i que ens unixen els lligams solidaris de la mateixa família humana. L'Evangeli exigeix la conversió a l'amor del Pare, que comporta l'amor concret als germans.

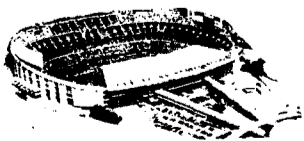
Que l'Esperit de les Benaurances augmenti en nosaltres la fam d'amor i la set de justícia per comprometre'ns en la construcció d'un món més solidari, on tots els pobles tinguin aliment per viure i energies per desenvolupar la seva identitat.

Al crit de justícia, dels pobles de la fam, hem de correspondre amb una resposta d'amor compromès.

COMPREM ANTIGUITATS des dels CAGANERS del PESSEBRE fins el CAMP del BARÇA

- Mobles antics, catifes, rellotges, armaris amb lluna, nines i pepas, joguines de llauna, dibuixos i pintures, làmpares, llibres vells, cuberts d'alpaca, etc. etc.

Sra. MONTSERRAT

Tel.: 215 87 61
d'11 a 2 i de 4 a 9

Passem a domicili.

Canadà

Missions parroquials al Canadà

Una ferma invitació als fidels a renovar la fe i vida cristianes

NELSON.— Estem al poble de Nelson emplaçat al sud-oest del Canadà on, amb ocasió de les jornades de les missions parroquials, tenim l'escaiença de parlar amb el pare Ernesto García, membre de la congregació missionera dels redemptoristes de l'oest de l'immensurable Canadà.

El pare García ens explica que la congregació missionera a la qual pertany, fou fundada el 1732 a Nàpols (Itàlia) pel pare Alfonso de Liquori, el qual veié la necessitat de predicar entre els més pobres i desvalguts, la Bona Nova de l'amor de Jesucrist; instruint-los en el coneixement i l'experiència de la fe i la caritat. El seu ideal era que l'amor de Jesucrist s'estengués arreu, convençut que aquest amor, per la seva perfecció i universalisme era destinat a ser conegut per tothom i a abraçar el món enter.

Amb el temps, el pare de Liquori congregà més i més apòstols de la paraula disposats a lliurar-se al

servi sempre inspirat i vocacional de les missions evangelitzadores. Així, d'Itàlia s'estengué a d'altres països entre els quals hi ha el Brasil, Estats Units i Canadà. Aquest darrer país on jo treballò, hi ha força parròquies d'aquest orde missioner.

A l'any 1974, a fi de mantenir el caràcter estrictament missioner de la congregació, es constituí al Canadà un equip de predicadors per tal d'exercir amb l'esperit primitiu i més genuí de l'orde, l'obra missionera.

Cada any els membres d'aquestes missions visitem les parròquies catòliques amb el propòsit d'invitar els fidels a fer, comunitàriament, una renovació de la fe i vida cristianes.

Aquestes jornades tenen cinc dies de durada i s'enceten amb una presentació-introducció a la missa dels diumenges, es comparteixen cants, passem diapositives, es fa predicació de la Paraula, s'organit-

zen sessions de pregària i exercicis espirituals. També fem obra pastoral i missionera als hospitals, escoles, orfenats, asils, etc.

El que va del passat al present

L'equip missioner de la meua congregació, consta, al Canadà, de cinc membres: tres sacerdots i dos laics. Com podeu veure hi ha insuficiència de pastors en proporció al vast territori de l'oest del Canadà i a la tasca missionera que hi ha per fer.

—De les vostres paraules és fàcil deduir que no treballem en col·laboració amb d'altres ordes missioners.

—Sí, efectivament, treballem sols. Existeix però, a l'oest del Canadà, un altre orde missioner que s'anomena Oblates (O M I) orde de Maria Immaculada, la missió del qual és l'evangelització i instrucció cristiana dels indis d'aquesta part del país.

L'autor del reportatge parla amb el pare García.

Voldria dir, a tall d'anècdota històrica que em sembla força significativa, que la meua congregació era coneguda en el passat per les seves predicacions carregades d'amenaques de condemna eterna, càstigs i penes terrenals, i per propagar exclusivament el temor de Déu. Ara, les nostres predicacions parlen d'un Déu d'amor, misericordiós, redemptor i salvador de l'home, que vol i pot escoltar-lo i ajudar-lo.

—Com veieu el futur de les nostres missions en particular, i de l'obra missionera de l'Església Catòlica en general?

—La meua experiència en aquestes missions em fa veure el futur de les missions de l'Església amb molta esperança. Penso, però que l'Església Catòlica necessita una renovació a fons. Una renovació i revigorització que he de confessar que s'està començant a

donar en algunes parròquies i comunitats de base, segons que he pogut observar en els meus viatges. Sembla, que en l'actitud de molts creients, hi hagi una millor i més autèntica pràctica eclesial. El que em sap greu és l'actual mancança, al meu parer, de vocacions missioneres.

Crec que és urgent i necessari que els laics de la nostra Església Catòlica ajudin i col·laborin en el treball missioner, prenent una responsabilitat activa i decidida en aquesta tasca que fins ara semblava reservada només als religiosos i sacerdots.

El pare García que és d'origen filipí, però de parla anglesa, s'acomiada de nosaltres aquesta gèlida tarda d'hivern, apel·lant a un entrançable i xamós; "Adiós, hasta la vista".

JOSEP SABATÉ i RODRIGUEZ
(NELSON, gener del 86)

MOUSSE

com un bombó gelat

DANONE

ES PREN
BEN FRED

V

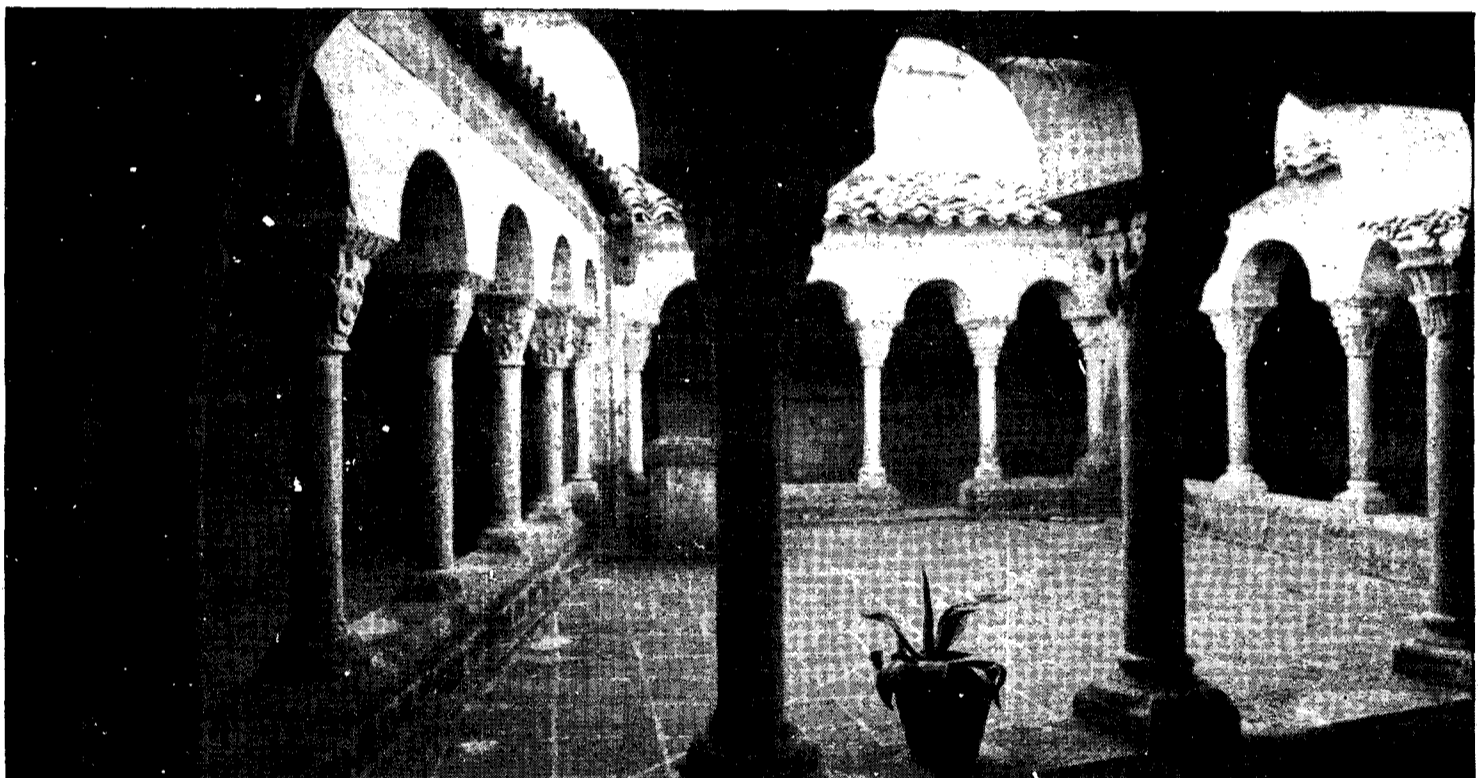
23 de febrer del 1986

VISITAREM

I

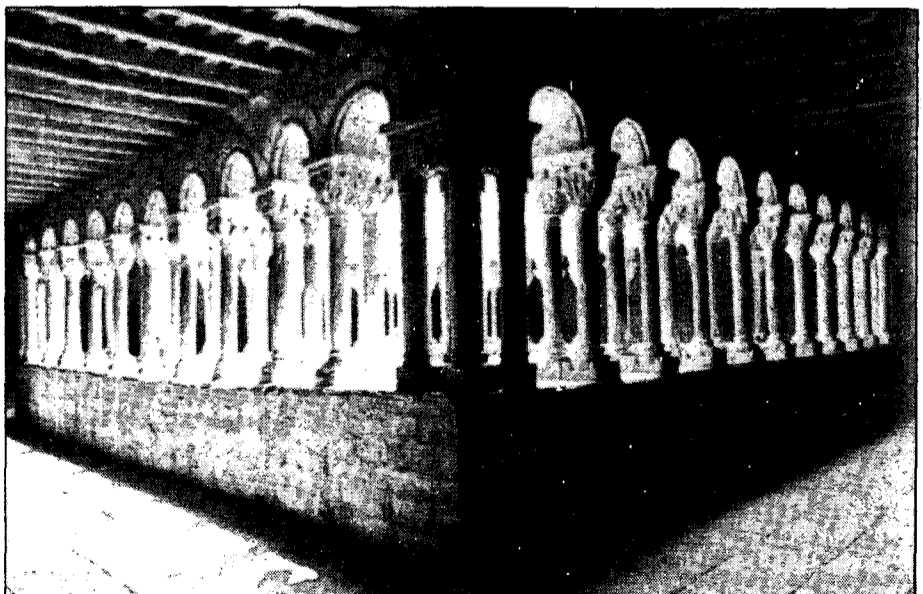
PRATS DE LLUÇANÈS
MONESTIR DE SANTA MARIA DE LLUÇÀ
SANT FELIUET DE TERRASSOLA
MONESTIR DE SANTA MARIA DE L'ESTANY

A

Monestir de Santa Maria de Lluçà

T

L'Estany. Àbsis del monestir

Claustre del monestir de l'Estany

G

Preu, 1.950 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

Per reserves de places truqueu al tel. 215 28 05. Sra. Montserrat.

La sortida serà a les vuit en punt del matí, del carrer de València xamfrà Balmes.

Dinarem a:

L'HOSTAL GRAU
Verdaguer, n.º 16
Tel. 830 08 51
L'ESTANY

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical.

E**C****U****L****T****U****R****A****L**

El pare Serge de Beaurecueil pare de l'Afganistan

Demano als soviets que em deixin estar entre Wahed i els seus amics

El pare Serge de Beaurecueil té un rostre gairebé asiàtic, amb profundes arrugues, un físic eixut, encara atlètic considerant els seus 69 anys. La seva mirada és lluminosa, viva. Mirada d'estudis del pensament, de la mística de la filosofia. L'any 1946 sortia de París i de Marsella embarcat en una nau de la marina anglesa, arribant al convent dominicà del Caire, per especialitzar-se en els seus estudis. Una vida de talp de biblioteca i de convent: estudiar les fonts, traduir l'àrab antic. Va despertar el seu interès un místic islàmic anomenat Ansari que visqué a l'Afganistan pels anys 1100 després de Crist. Actualment el pare Beaurecueil volta per Europa no tant per assistir a conferències i sessions acadèmiques (per ser un dels més refinats estudiosos del soufi) com per explicar la seva experiència, o sigui parlar de l'única cosa que sembla interessar-li actualment: els nens. Mes infants de Kaboul, (els meus nens de Kabul) com els anomena repetint el títol del seu últim llibre publicat a França, que es una senzilla i fascinant autobiografia. Durant la seva darrera estada a Milà va explicar el setmanari *Il Sabato* les seves increïbles vicissituds.

—Pare Beaurecueil, vostè ha viscut a l'Afganistan des del 1961 al 1982. ¿Pot explicar-nos com va néixer el seu interès per aquell país i per què allí ha acabat per dedicar-se gairebé exclusivament als infants?

—Ansari, el místic afganès, ja havia omplert la meua vida durant quinze anys, quan després d'insistir-hi molt vaig obtenir un visat per traslladar-me a l'Afganistan. Volia visitar el lloc on era enterrat el místic, buscar altres documents, conèixer aquell misteriós país. Vaig enamorar-me'n immediatament encara que m'atordiren la pobresa i les condicions infrahumanes de vida del poble. Les autoritats afganeses, per altra banda, estaven orgulloses d'hostatjar un "orientalista" com solien anomenar-me al principal. Vaig ser invitat moltes vegades a convencions, trobades d'estudi, sessions acadèmiques. Fins que l'aleshores ministre d'Instrucció va oferir-me una càtedra a la Universitat de Kabul. Primer vaig ensenyar història de la mística islàmica, i molt aviat vaig adonar-me que la necessitat d'educació dels joves afganesos era molt més bàsica. D'any en any demanava i obtenia d'ensenyar a escoles de grau inferior, fins a esdevenir professor de francès al Liceu, i finalment mestre a l'escola primària.

—Expliqui'ns com la seva vida crea entre la gent sovint la imatge de l'aventurer, de l'europeu que descobreix el misteri de l'Orient, de l'exòtic...

—Ho sóc. He pensat molt amb aquest risc. N'he parlat amb els superiors del meu orde. Però avui puc dir sincerament que no, que no ha estat una aventura: És l'Esperit, aquell "que bufa on vol", que et porta allí on mai no hauries previst. A mi, aquesta Gràcia m'ha portat

als infants.

—Com va començar a interessar-se per ells?

—Tot va començar a Char-é-Nao, a la meua casa de Kabul, quan encara ensenyava a la Universitat. La casa que m'havien trobat les Germanetes catòliques que residien allí. Es deia Ghaffâr, venia del sud del país. Un dia va trucar a la meua porta demanant-me lliçons de francès i de matemàtiques per ajudar-lo en els seus estudis acadèmics. Tenia 16 anys i era orfe de pare. Passats uns mesos, un dia em digué: "ha arribat el temps que jo mengi del que vostè té, i que vostè mengi del que jo tinc. Hem de compartir el pa i la sal". Va explicar-me que allò era el senyal de la veritable amistat. "Compartirem els nostres destins". Pocs dies després, Ghaffâr morí viatjant de Kabul a Paghmán. Fou aleshores, l'any 1964, que vaig entendre, finalment, el perquè Déu m'havia portat fins allí.

—Des d'aquest inici, ¿quina és la història que més l'ha colpit?

—Encara que no vaig conèixer totalment el cas fins després, és la de Mirdad. Fou aleshores que vaig decidir estudiar medicina, de posar els peus a una infermeria, de privilegiar els nens que venien de províncies. De la més pobra de les pobres. Mirdad arribà quan tenia cinc anys. No parlava, no escrivia, se sentia observat. Venia de l'Hazaradjat, del país del Korak. Els seus progenitors i tots els seus parents havien mort i el qui va quedar dels seus el va vendre a un amo. Un pastor. A Mirdad li donaven una tassa de te i un mos de pa cada tarda; en canvi, Mirdad havia de guardar les vaques. Li pegaven moltes vegades i va esdevenir gairebé sord i incapac per als treballs durs que li assignaven. Casualment un dia va trobar-lo un germà seu, Chams Alí. Chams Alí va comprar Mirdad per tres dies i tres nits de treball dur. I en un viatge a peu que va durar vuit dies el va portar a Kabul. L'acollirem i per primera vegada vaig tenir coneixement d'una de les malalties més difoses entre els infants afganesos. És

ALESSANDRO BANFI

una afeció que destrueix el teixit epidèrmic, i que el metge francès que em féu de mestre l'anomenava "els botons de l'Orient". Durant vint anys m'he especialitzat a curar aquesta infecció, que si no és atesa a temps produeix gangrena i s'ha de recórrer a l'amputació de membres. Vaig descobrir que Mirdad no sabia què era una casa, ni el pa blanc, ni una família. Amb els més grans l'ajudàrem a estudiar, a prendre el més necessari, a vestir-se, a rentar-se, a curar-se. Però li mancava una família. Per sort, en aquell període arribà a Kabul un parell de francesos que se l'endugueren amb ells. Mirdad, poc abans de marxar, va dir-me: "Sóc feliç, pare. Sóc feliç perquè tots l'estimen".

—Vostè ha passat a través de guerres i revolucions, fins a la invasió del 1980...

—Han estat uns anys terribles. La poca forma estatal que garantia Daoud va destruir-se amb successius cops de mà violents. Esclataren venjances entre les diverses ètnies i també foren esventades intransigències religioses. Per mi va significar el desinteressar-me de tota qüestió política i dedicar-me plenament als infants. Començaren aleshores a arribar ferits en combat, de guerra civil, ferits per inverossímils tortures o per esclavatge pitjor que el sofert per la generació de Mirdad.

—Vostè ha dedicat un capítol sencer del seu llibre a aquest període i l'ha titulat: "Els infants i la guerra". ¿Pot explicar-nos algun episodi d'aquests últims anys?

—Podria explicar-ne mil, d'històries! La nostra infermeria estava plena de nens mutilats per les mines. Però la història de Wahed és veritablement singular. Érem a l'any 1979, en ple període revolucionari, i ja hi havien molts soviètics a l'Afganistan. Wahed era fill de

dos pastors que vivien a les muntanyes del Djaghori. Una tarda, durant el trasllat del ramat, li feia molt de mal la seva cama i va tenir febre tota la nit. Els pares decidiren continuar el camí, ja que era molt arriscat aturar-se, a causa de la revolució. Però després de molts dies la cama de Wahed arribà a tal extrem que era totalment coberta de pus. Varen decidir dur-lo a ciutat i després de sis dies de viatge arribaren a Kabul. El metge els va dir que era un tumor maligne i que el seu fill moriria aviat. De pressa se l'endugueren perquè pogués morir entre les seves muntanyes. Però Wahed no va morir. Un any després, la seva mare que no estava convençuda, ens el va portar. Fou enviat a França on el varen operar, i actualment està gairebé normal. Però Wahed no va voler explicar mai el com i el perquè la guerra l'havia ferit.

—Vostè ha hagut de deixar el país tres anys després de l'ocupació soviètica. ¿Per què?

—Al principi els soviets em tractaren com a tothom. "Faci el seu treball, és molt bo..." Però aviat començarem a ser vigilats. ¿A qui ajudàvem veritablement? ¿Qui eren aquests menors d'edat ferits i sense cama? Això es preguntava la policia política. Així començaren les tortures als meus alumnes, i així els obligaren a confessar que jo era un espia, un servent de Mitterrand que ajudava a la Resistència. Així fou com vaig decidir anar-me'n. N'hi havia prou amb que els nens no fossin perseguits. El pare Panigalli, un sacerdot italià, l'únic sacerdot qualificat a Kabul, juntà la meua casa d'acolliment amb el seu institut escolàstic per a estrangers, formalment protegit per les ambaixades occidentals i fins el present, pel que en sé, ha reeixit a no deixar-ho.

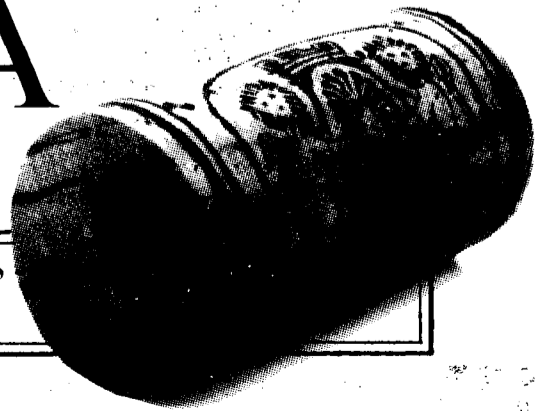
—Pare, vostè voldria tornar a l'Afganistan?

—Certament que és el meu desig més viu. Hi tornaria amb les condicions que fossin, amb qualsevol règim, fins i tot amb els soviètics. L'única llibertat que demano és la d'ocupar-me dels meus infants, dels meus nens.

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Les xifres són esfereïdores i colpejen la consciència col·lectiva. Cent-mil persones moren cada dia de fam i moltes més malviuen. No deixa de ser contradictori que al segle XX, en una època d'avenços científics i tecnològics, la situació de moltes persones que viuen al món subdesenvolupat s'agreugi. La diada del 9 de febrer en què es fa col·lecta a les esglésies per cobrir les necessitats alimentàries dels més necessitats ha de ser com un gran crit

col·lectiu, ha de servir perquè hi hagi una presa de consciència al cor dels ciutadans. Les coses poden i han de canviar. S'han de modificar les estructures. I això només serà possible si al cor dels ciutadans germinen actituds solidàries. Combatre la fam ha de ser, evidentment, tasca de tots.

Ningú no pot defugir aquesta responsabilitat. Moltes "mans unides" tenen molta força. La solidaritat pot resoldre moltes angoixes i situacions dramàtiques.

Moltes "mans unides" tenen molta força

Tots hem de combatre el flagell de la fam

El món actual, sorgit d'una dinàmica constant i invariable, s'ha dividit en dues àrees molt concretes: el nord i el sud. El nord acumula tot el poder i deixa només les engrunes al sud. Les relacions són de domini. Les diferències augmenten progressivament, tot i que molts països del Tercer Món produeixen matèries primeres molt riques. Són, això no obstant, els països rics els encarregats de distribuir-les i comercialitzar-les i, en definitiva, els qui s'emporten els beneficis.

"Mans Unides", organització humanitària no governamental i d'orientació catòlica, ha endegat enguany una campanya per sensibilitzar l'opinió pública sobre la gravetat del problema de la fam. L'objectiu d'aquesta organització és estendre la idea que la lluita contra aquest flagell que assota la humanitat és cosa de tots. Quan parlem de tots ens referim, evidentment, als governs i institucions que poden pal·liar molts problemes. I no po-

dem oblidar, tanmateix, que els governs estan formats per persones. La delegada a Barcelona de "Mans Unides", Montserrat Mas, assenyala que és contradictori constatar que vivim en una societat de consum i que moltes persones no tenen res per a consumir. "El fet que la solució d'aquests problemes depengui, en bona part, dels governs no ens excusa de no fer res. Podem fer només una política de pedaços, però solventem problemes tan concrets com muntar una escola, un hospital o una cooperativa agrícola."

Projectes aturats

La intenció de "Mans Unides" no és oferir una ajuda de tipus assistencial i amb caràcter paternalista, sinó ajudar a endegar projectes de

desenvolupament. L'organització recaptà, l'any passat, en xifres referides a l'Estat espanyol, 1190 milions de pessetes, la qual cosa li va permetre finançar més de 600 projectes.

Montserrat Mas creu que la recaptació és baixa si es comparen les xifres amb el que els ciutadans gasten només en el joc i l'esbarjo. L'any 1984, les diverses col·lectes benèfico-socials aplegaren 5.732 milions de pessetes, mentre que vàrem deixar un bilió cinquanta mil milions de pessetes en les màquines escurabutxaques. Pensa que els ciutadans no desconfien del recorregut dels diners fins arribar als més necessitats, perquè els entitats que treballen en aquest camp ofereixen suficients garanties. "Això —diu— es pot fer servir com a excusa. Qualsevol persona que tingui algun dubte pot venir aquí i li facilitarem les adreces on van destinats els diners."

"Mans Unides rep els projectes elaborats per persones que viuen als

països subdesenvolupats. Un cop s'han aprovat, quan l'organització compta amb recursos, se'ls fa arribar els diners, sense l'actuació de cap intermediari. Malauradament hi ha molts projectes aturats perquè el pressupost de "Mans Unides" és migrat per atendre totes les peticions. La seva independència pel lliurament dels diners és absoluta.

En els 28 anys que porta funcionant, "Mans Unides" ha promogut més de 5.000 projectes que han alleujat la situació de moltes perso-

nes. Ha pogut atendre necessitats petites i molt concretes que podien haver passat per alt a d'altres organismes. Les persones que hi treballen ho fan desinteressadament. Compta amb 73 delegacions per Espanya (8 a Catalunya).

Els responsables d'aquesta organització són conscients que la campanya d'aquest 9 de febrer no eliminarà, ni de bon tros, la fam al món. El dèficit actual és massa espectacular. Es pot aconseguir solucionar alguns problemes concrets i

TOMÀS PUNTI

DONATIUS:
Banca Catalana
(Central)
Caixa Barcelona
(Ag. 200)
Caixa Pensions
(Central 900)
Caixa Catalunya
(Central)

Mans Unides
Campanya contra la Fam

Rambla Catalunya, 32, 1.er, 1.^a
Tel. 318 08 87 - 08007 Barcelona

Nom
Adreça
Ciutat C.P.
Prego m'enviïn més informació sobre M. U.

«Tots i cadascun de nosaltres hem d'atorgar de salvar els vius, al deure de no matar i no ex- per omissió o per indiferència. Ben cert que els són responsables d'aquesta situació; però no s

"MANIFIESTO CONTR
Firm

Projectes finançats durant el 1985

Durant l'any 1985, MANS UNIDES ha finançat, totalment o parcialment 117 projectes de desenvolupament a 28 països d'Àfrica, per un valor de 211.704.555 pessetes, i també ha enviat com ajuda d'emergència 10.731.001 pessetes a Etiòpia.

32 projectes agrícoles (27%)

Perforació de 17 pous; construcció de 12 dipòsits d'aigua, una sitja, ruscs, dues preses; adquisició de maquinària agrícola, eines de llaurar, cinc tractors, 50 premses per a cacauet, 10 barques, dos motors, una perforadora, dos molins d'oli; instal·lació de tres granges, etc.

19 projectes culturals (16%)

Construcció d'onze escoles, tres internats, una biblioteca; ampliació de tretze escoles; adquisició de material escolar, equipament d'escoles; sous per a professors, etc.

31 projectes socials (27%)

Construcció de set centres socials, habitatges; equipament de dos centres socials; adquisició de 14 vehicles (Land-Rover, camionetes, furgonetes...); construcció d'un pont, quatre cisternes per a la captació d'aigües, quatre residències per a joves, etc.

27 projectes sanitaris (23%)

Adquisició de tres ambulàncies, dues incubadores, instrumental mèdic per a vuit hospitals; construcció de tres dispensaris, quatre maternitats, una sala de parts, dos hospitals, un centre nodricional; ampliació de tres hospitals, etc.

8 projectes de promoció de la dona (7%)

Construcció de dos centres de promoció de la dona, taller de tall i confecció; adquisició de 22 màquines de cosir i sis d'escriure per equipar centres de promoció, etc.

Etiòpia tem que minvi l'ajut internacional

Montserrat Mas, com a membre de la Comissió Executiva de la Coordinadora Estatal d'Organitzacions no-Governamentals, ha visitat fa poc Etiòpia. "La situació —assenyala— és catastròfica. El problema és molt greu. M'ha impressionat el que he vist. Havia visitat abans el Tercer Món, però mai no havia vist res semblant."

Conserva encara vives en el record les imatges de dones arrossegant-se per terra, demanant una mica d'arròs. Creu que és difícil entendre el que hi passa sense haver-hi estat. L'ambient que s'hi respira és de guerra, misèria i desesperació. La gasolina està racionada i per comprar ous s'ha de demanar un permís especial. No és fàcil traslladar-se d'un cantó a l'altre perquè s'exigeixen molts permisos: Hi ha matrícules diferents pels membres del govern, de les ambaixades i de les organitzacions no-governamentals.

El nord, un autèntic desert

Montserrat Mas va visitar els camps de refugiats del nord i va quedar esgarrifada de la misèria que hi ha. La gent està molt de pauperada. És un desert. La política de trasllats que impulsa el govern d'Addis Abeba ha estat molt criticada, perquè la gent del nord és la que neguiteja el govern d'Addis Abeba i pot semblar que s'apliqui la política del "divideix i guanyaràs". La nostra interlocutora creu que al govern li van bé els trasllats, políticament, però que d'altra banda no li queda altre remei que fer-ho.

L'organització "Metges sense frontera" va ser expulsada del país per unes declaracions dels seus responsables en què denunciaven les condicions dels trasllats. El tema va desvetllar polèmica. La delegada de "Mans Uni-

des" a Barcelona afirma que no va veure com es feien els trasllats, però que "Metges sense frontera" és una organització molt polititzada per la dreta i que a Etiòpia el règim és marxista-leninista. Subratlla que van fer les declaracions els responsables del moviment, però no les persones que treballaven al país. "Els qui treballen en llocs d'aquests no miren el govern que hi ha, sinó que es limiten a fer un servei."

Al nord d'Etiòpia, fa set anys que no plou. S'hi tallen arbres, el desert avança i la situació empitjora. Amb el Txad, és el país més pobre d'Àfrica. Tenen un metge per cada 70.000 habitants. L'esperança de vida en néixer és de 43 anys. L'idioma oficial és l'amhèric, derivat d'una antiga llengua semítica que encara avui s'utilitza en la litúrgia de l'Església Copta. Hi ha 90 llengües minoritàries i comercialment es fa servir l'anglès. La capital, Addis Abeba, aplega 1.500.000 habitants. Etiòpia té una superfície de 1.221.900 Km² (quaranta vegades l'extensió de Catalunya).

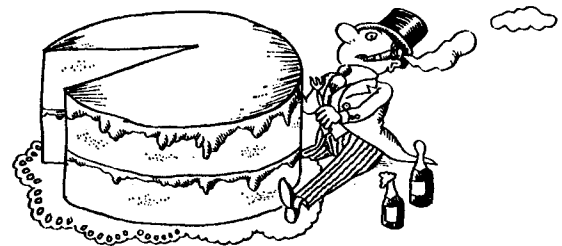
Hom calcula que hi han mort 5.800.000 persones a causa de la fam. Fan falta 100.000 tones mètriques d'ajut alimentari mensual per evitar més morts. Tot i que en el decurs del 1985 va ploure en algunes regions mancaren llavors i bons per realitzar les activitats agrícoles. Aparegueren també algunes malalties en les collites i no hi havia prou pesticides.

El govern d'Addis Abeba està preocupat pel futur. Tem que minvi l'ajut internacional perquè costa mantenir l'atenció de l'opinió pública mundial sobre aquest problema. Etiòpia i tota la zona de la franja del Sahel només pot sortir-se'n, amb grans ajuts exteriors. No podem acceptar de cap manera que la fam, el subdesenvolupament i l'exploració són una fatalitat inevitable. /T.P.

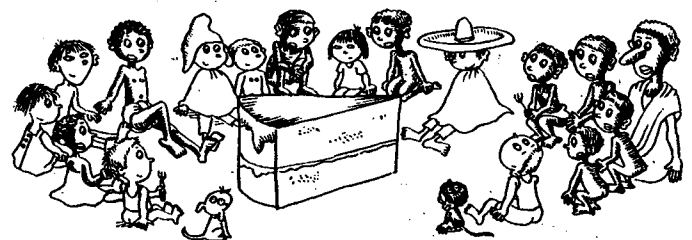
avançar en la tasca de sensibilització de la societat. Com diu la presidenta del Comitè Executiu de "Mans Unides", Carmen de Miguel, cal que posem cares, noms i circumstàncies a les més de 100.000 persones que moren cada dia de fam —40.000 de les quals, nens— i ens oblidem una mica de les xifres. La manca de justícia, la insolidaritat i l'egoisme són al fons d'aquest problema. La producció mundial d'aliments és suficient per atendre totes les necessitats.

valor de llei al deure
terminar per inèrcia,
poderosos de la terra
són pas els únics».

LA EL HAMBRE" (1981)
nado por 54 Premios Nobel

• El 30% més ric de la població mundial disposa del 75% de la producció alimentària global.

• El 70% més pobre de la població mundial només disposa del 25% de la producció alimentària global.

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

Oferiments

CAMBRE, o neteja general. INEM 38.082.106.

COMPTABLE a hores. Contracte mercantil.

DELINEANT industrial, amb coneixements d'anglès. INEM 38.072.273.

CAP ADMINISTRATIU, balanços, cta. resultats, mecanització. Contracte Mercantil.

AJUDANT arts aplicades. Contracte Mercantil.

SECRETÀRIA import-export - Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

SENYORA tenir cura de nens o vells i feina. Contracte Mercantil.

ADMINISTRATIU lliure servei militar, carnet de conduir, coneixement mecànica moto-cotxe, per a oficina, magatzem, etc. Tel. 303 21 60.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte mercantil

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

DIRECTOR exportació amb idiomes. Contracte mercantil.

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

S'OFEREIX administratiu lliure s. militar, amb carnet conduir. T. 303 21 60

ADMINISTRATIU i oficial electricitat. Contracte mercantil.

S'OFEREIX matrimoni jove per a porteria o cosa similar. T. 303 21 60

ADMINISTRATIVA auxiliar, recepcionista. INEM 46.316.396

COMPTABLE, matins o tardes hores a convenir, per treballs de comptabilitat, oficina i registres IVA tel. 387 36 93

Vendes

FINQUES GUANTER (A.P.I.)

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.

FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Varis

S'OFEREIX noia ajudant de patronista amb experiència. Tel.: 780 90 43.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics A partir dels setze anys

Taller especialitzat Esmalt sobred metall-ceràmica Tapis i estora Cultura General

Recuperació Física-Logopedia "CLUB-ESPLAI" Assessorament psiquiàtric i psicològic

Informació: 215 69 77 de 12 a 14 hores

MISSATGER/ES. Necessitem personal amb moto pròpia per a repartiments diaris, possibilitat de rutes fixes, oferim avançaments setmanals. Facturació mínima mensual 68.000 pts, assegurances d'accidents i C.M. incorporació immediata. Presentar-se a Avda. de Madrid 85-87 Escala B 1.ª.

S'OFEREIX matrimoni jove sense fills per a porteria o similar. Tel. 303 21 60.

LLOGO habitació, zona bien comunicada. Tel. 347 68 94.

S'OFEREIX xofer 1.ª amb experiència. Tel. 564 18 11.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

LLAR D'AVIS

A tot estar per dies i mesos o per sempre, alimentació sana, habitacions solejades, tracte familiar. T. 212 74 23

TÈCNIC ESPECIALISTA EN DIETÈTICA

s'ofereix per a col·legi, clínica o similar. Informació T. 248 12 89 de 8 a 10 matí i 10 a 11 nit.

TERRENY

apte per a centre escolar o club esportiu. Superfície 5.627'25 m². Tel. 203 95 06 - 201 69 07. No intermediaris.

S'OFEREIX persona cobrador o altra cosa similar, amb carnet de segona. Tel. 236 57 35.

PER CANVI per un portàtil, VENC SPECTRAVIDEO MODEL 328 - tota la configuració o no - amb disquets, targeta 80, monitor, CPM, WS, programes, jocs, llibres, impressora, interface. Tel. 710 95 73.

COMPRO llibres antics temes teològics i religiosos editats entre el 1850 i el 1950 per a un treball que estic realitzant sobre aquests temes. Truqueu els dissabtes de 17 a 18 hores al tel. 247 73 00 Ramon.

AUXILIAR

administrativa INEM 35.-051.128. Estudis: COU, comptabilitat i mecanografia.

DESITJARIA treballar 1/2 jornada despatx de metge o guarderia. Tel. 217 76 17.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concerta entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Col·lecció Cultura i Pensament, 3

Joan E. Jarque i Jutglar

AFINANT

DE PRÒXIMA APARICIÓ

AFINANT

Per Mn. Joan E. Jarque i Jutglar

N.º 3 de la col·lecció "Cultura i Pensament"

PROP DE 300 "AFINANTS" APLEGATS EN UN SOL VOLUM

1r. "L'Home" - 2n. "El País" - 3r. "La fe" - 4r. "Jesucrist" - 5è "Maria" - 6è "L'Església" - 7è "El successor de Pere" - 8è "Evangelització" - 9è "L'Any cristià" - 10è "L'Ésser cristià" - 11è "Vida cristiana".

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, Zon. 08007-Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LINIA SETMANES

100 ptes.
200 ptes.
300 ptes.
400 ptes.
500 ptes.
600 ptes.
700 ptes.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, Zon. 08007-BARCELONA

Cicle litúrgic "C"

DIUMENGE V DURANT L'ANY

També fa vint anys

"AQUÍ EM TENIU, ENVIEU-M'HI"

La narració esplèndida de la vocació d'Isaïes és una introducció ben adient per a la litúrgia de la Paraula d'aquest diumenge, en la qual ocupa un lloc central la missió apostòlica, originada en la voluntat de Crist.

La disponibilitat d'Isaïes per a la missió profètica només es manifesta després d'haver experimentat fortament la transcendència divina, la pròpia indignitat, i la purificació concedida per Déu. Només així queda preparat l'instrument de la Paraula de Déu. El mateix succeirà quan Jesús cridarà Pere i els companys per ser pescadors d'homes.

Lectura del llibre del profeta Isaïes
(6:1-2a,3-8)

L'any que morí el rei Ozies, vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plec del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: "Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria". Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: "Ai de mi, no podré parlar! Jo que sóc un home de llavis impurs, i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers". Llavors un dels serafins volà cap a mi, duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: "Això t'ha tocat als llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat". Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: "¿Qui enviaré? ¿Qui ens hi anirà?" Jo vaig respondre: "Aquí em teniu: envieu-m'hi".

"US VULL CANTAR A LA PRESENCIA
DELS ÀNGELS, SENYOR"

El salm subratlla la visió inicial de la narració anterior: a la presència dels àngels, és a dir, en el santuari celestial, és on el salmista, com Isaïes, experimenta que Déu estima i és fidel, que enforteix la seva ànima...

La litúrgia de l'Església, especialment l'Eucaristia, és no precisament una lloança a la presència dels àngels, amb els quals cantem: Sant, Sant, Sant és el Senyor...

Salm 137: 1-2a, 2bc-3,4-5,7c-8 (R.: 1c)

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor,
us vull cantar a la presència dels àngels.
Em prosterno davant del santuari.

R. Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.

Enalteixo el vostre nom,
perquè estimeu i sou fidels.
Sempre que us invocava, m'heu escoltat,
heu enfortit la meua ànima. R.

En sentir el que vós heu promès,
tots els reis de la terra us lloaran,
celebraran que vós obreu així:
"Que n'és de gran la glòria del Senyor". R.

La vostra dreta em salva.
Que el Senyor continuï favorint-me.
El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

"AIXÒ ÉS EL QUE TOTS PREDIQUEM, I AIXÒ ÉS EL QUE
VOSALTRES HEU CREGUT"

Amb aquest fragment entrem en l'últim tema de la primera carta als cristians de Corint: la resurrecció dels morts, fonamentada en la resurrecció de Crist, centre de la predicació apostòlica. L'apòstol remarca amb força quelcom que no podem oblidar mai en l'Església: la unitat de la predicació apostòlica, i la unitat de fe de l'Església.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint
(15:1-11)

Germans, us recordo la Bona Nova que us vaig anunciar i que vosaltres acollíreu; fins ara us hi manteniu fermes i per ella obteniu la salvació. No crec pas que us convertíssiu en va a la fe. Per tant, si encara ho reteniu, recordeu amb quines paraules us vaig anunciar la Bona Nova. Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi.

Perquè jo sóc el més petit dels apòstols i ni tan sols mereixo que em diguin apòstol, perquè vaig perseguir l'Església de Déu. Però per gràcia de Déu sóc el que sóc, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa. Al contrari, he treballat més que tots, no jo; sinó la gràcia de Déu, que ha treballat amb mi. Però, ¿què hi fa?

Tant si sóc jo, com si són ells, això és el que tots prediquem, i això és el que vosaltres heu cregut.

La setmana que comencem ens introdueix, amb el dimecres de cendra, en la penitència quaresmal. El proper diumenge, començarem l'itinerari dels quaranta dies vers la celebració de la Pasqua. Com cada any, això ens ofereix una oportunitat de renovació de vida cristiana. És un temps propici, uns dies de salvació...

M'agrada remarcar, en aquesta avinentesa, un aniversari que podria passar desapercebut. Hem celebrat, especialment amb el Sínode extraordinari, la conclusió ara fa vint anys del Concili Vaticà II. Ens convé no oblidar que, pocs mesos després d'acabar el Concili, exactament el dia 17 de febrer del 1966, Pau VI va publicar una Constitució Apostòlica sobre la reforma de la disciplina eclesiàstica de la penitència. Farà, doncs, ben aviat, vint anys d'aquestes disposicions.

Concili i penitència

La motivació del Papa és ben clara. Heus aquí el text inicial del document:

"Convertiu-vos, i creieu l'Evangeli! Això és el que ens sembla que cal repetir avui, en aquest moment en el qual —clausurat el Concili ecumènic Vaticà II— l'Església continua el seu camí amb el pas més decidit. D'entre els greus i urgents problemes que es plantegen a la nostra sol·licitud pastoral, es troba —i no pas en últim lloc— el de recordar als nostres fills —i a tots els homes d'esperit religiós del nostre temps— el significat i la importància de la penitència. Ens sentim moguts a fer-ho a causa de la visió més rica i profunda de la naturalesa de l'Església i de les seves relacions amb el món, tal com l'assemblea ecumènica ens ho ha mostrat en aquests anys."

El text continua explicant l'íntima relació entre el coneixement més profund de l'íntima comunió entre Crist i l'Església, per a dur a terme l'obra salvadora, i la necessitat de purificació, i de participació en els sofriments de Crist.

Espontàniament, hom pensa en el procés que hem trobat en les lectures d'avui: Isaïes declarant-se "home de llavis impurs" davant la majestat de Déu; Pau confessant que "no mereixo que em diguin apòstol, perquè vaig perseguir l'Església de Déu"; Pere, trasbalsat per la força de la paraula de Jesús, llançant-se als seus genolls i dient-li "Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador".

Pau VI tenia raó en la seva intuïció espiritual: precisament perquè, gràcies al Concili, coneixem millor la relació entre Crist i l'Església, i perquè experimentem la grandesa de la col·laboració a la qual estem cridats, per això ens adonem més de la nostra condició de pecadors, de la nostra distància de tanta grandesa, del nostre distanciament culpable de la vocació i de la dignitat rebudes.

En fem, de penitència?

Després de vint anys d'aquest document, la pregunta se'ns fa urgent: ¿com l'hem rebut? ¿quina incidència ha tingut en la nostra vida cristiana? I, ben entès, la resposta no pot ser una escapatorià relativament fàcil. Per exemple: "Sí, després del Concili, en comptes de "comprar" la Butlla, faig l'almoïna penitencial... ¿No ho han disposat així els bisbes...?" Una resposta així, sense més, pot amagar un equívoc, una autèntica coartada a la conversió de l'esperit.

Un teòleg —Walter Kasper— va escriure fa pocs anys aquesta reflexió: "Segons Jesús, el futur només està promès al que fa penitència, a aquell que —com diu sant Pau— no s'acomoda a aquest món, sinó que renova el seu esperit i reconeix la voluntat de Déu. No obstant; no hi ha res que estigui més avall en l'Església actual que l'esperit i la pràctica de la penitència. Quan s'afebleix la disponibilitat per al canvi interior i, en el millor dels casos, el substitueix amb reformes externes, quan falta l'ànim per a la decisió i el discerniment, aleshores s'ignora la seriositat de la idea del futur de Jesús, aleshores l'Església ha mort".

Dialogar amb aquestes afirmacions seria prou interessant. Però potser és important que cadascú faci, amb elles, un diàleg interior precisament. De fet, no estan pas lluny d'altres constatacions, íntimament relacionades amb el plantejament de Pau VI.

Si considerem l'Església com una realitat que "nosaltres" hem de dur endavant, oblidant-nos que l'Església és de Déu, i que Crist és el seu únic Senyor; si ens sembla que parlar de "misteri" és anacrònic —al menys!—; aleshores, ¿per què, i a què convertir-se? ¿quin motiu hi hauria per experimentar la condició de pecador, i no simplement la defallença o la desviació d'un compromís històric com ho fa un militant responsable d'un moviment o d'un partit? Només quan l'Església és vista en la perspectiva de la comunió amb el Senyor pot sorgir la consciència profunda de la nostra distància i del nostre allunyament, culpable dels camins desviats empresos que cal corregir a la llum de l'Evangeli. Només el sentit de Déu, en definitiva, pot portar l'home a la penitència.

Penitència visible d'una
Església visible

Pau VI afegeix encara un aspecte: "L'Església ha considerat més atentament el seu paper en la ciutat terrena, és a dir, la seva missió d'indicar als homes la forma recta d'usar dels béns terrenals i de col·laborar en la "consagració del món", i, alhora, la tasca d'estimular els seus fills a aquesta saludable abstinència que els defensa del perill de deixar-se encantar, en el seu pelegrinatge vers la pàtria celestial, per les coses d'aquest món".

És una dimensió de la visibilitat de l'Església sobre la qual, potser, caldria fer més atenció. La penitència no és sols interior, individual; és també col·lectiva, pública, visible, testimonial... ¿Per què els homes no han de veure signes penitencials per part de l'Església? Una Quaresma viscuda sincerament, per exemple. Pau VI, en una ocasió memorable, va fer un gest corprendor: besar els peus del metropolita Melitò, en acabar una solemne celebració al Vaticà. I Joan Pau II, en una carta sobre l'Eucaristia, acabava "demanant perdó per tot el que, per causa de qualsevol feblesa humana, impaciència, negligència, pugui haber causat escàndol i malestar sobre la interpretació de la doctrina i de la veneració que és deguda a aquest gran sacrament".

La quaresma d'aquest vintè aniversari del Concili i de la Constitució sobre la penitència en l'Església és indubtablement una gràcia que Déu ens ofereix. Les paraules que acompanyen la imposició de la cendra són precisament les que Pau VI volgué posar en començar el seu document: "Convertiu-vos, i creieu en l'Evangeli!".

"HO DEIXAREN TOT I EL SEGUIREN"

L'evangelista Lluc, després de presentar Jesús iniciant el seu ministeri profètic a Galilea, començant per Natzarat (vegeu l'Evangeli dels diumenges tercer i quart), ens parla de la participació en aquest ministeri, tal com Jesús mateix ha volgut donar-la. La crida dels primers deixebles es fa sota el signe de la pesca. Es tracta d'una imatge bíblica que anuncia la reunió dels homes a la presència de Déu, a la fi dels temps. La força de la paraula de Crist, que es manifesta decisiva en el signe de la pesca —"ja que vós ho dieu..."— és, alhora, revelació per a Simó Pere de la santedat de Crist, presa de consciència de la seva condició de pecador, i motiu de la seva obediència radical a la vocació rebuda.

Els dotze, i els seus successors —el col·legi episcopal—, són els encarregats per Crist de continuar, a través del temps i de l'espai, l'anunci d'una mateixa i única Paraula: el Crist mort i ressuscitat. (Vegeu segona lectura).

Evangeli segons sant Lluc (5:1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: "Tira endins, i caleu les xarxes per pescar". Simó li respongué: "Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes". Així que ho feren, agafaren tant de peix, que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: "Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador". Ni ell, ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: "No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes". Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

L'Església celebra

Diumenge, 9 de febrer. V del temps ordinari. Sant Nicèfor, màrtir; sant Sabí, bisbe i santa Apol·lònia, verge màrtir. El sol surt a les 6'54 i es pon a les 5'18 (hora solar).
Dilluns, 10 de febrer. Santa Escolàstica, verge. Sant Ireneu i sant Jacint, màrtirs.

Dimarts, 11 de febrer. Ntra. Sra. de Lourdes. Sant Llätzer, bisbe i sant Desideri, bisbe màrtir.

Dimecres, 12 de febrer, de Cendra. Santa Eulàlia, verge i màrtir, Patrona de Barcelona. Sant Damià, màrtir i la beata Humbelina, verge.
 Festa major a Banyeres i Pallejà.

Dijous, 13 de febrer. Sant Benigne, prevere màrtir. Santa Fusca i santa Maura màrtirs.

Divendres, 14 de febrer. Sant Ciril i sant Metodi, bisbes. Sant Valentí, prevere màrtir.
 Festa major a les Cabanyes, Navarcles, Ribes de Fresser i Serrateix.

Dissabte, 15 de febrer. Sant Fausti i santa Jovita, germans màrtirs; santa Georgina, verge.

L'Acollidor Taizé

Taizé viu sota el signe de la primavera. Allà on el germà Roger va llaurar, en aquella terra dura, avui hi sembla la unió. On hi va tenir cura de les ferides dels refugiats, el gra de la lluita on hi creix; on hi va contemplar la solitud del seu cor, avui hi floreix l'oració dels joves que hi acudeixen de tot el món.

REX BRICO

Calendari

9 de febrer. Diumenge V de durant l'any. Lectures: Primera, Is 6,1-2a.3-8, S 137, segona 1C 15,1-11, tercera Lc 5,1-11.

10 de febrer. Dilluns de la setmana V de durant l'any. Lectures: Primera, 1R 8,1-7.9-13, S 131, segona Mc 6,53-56.

11 de febrer. Dimarts de la setmana V de durant l'any. Lectures: Primera, 1R 8,22-23.27-30, S 83, segona Mc 7,1-13.

12 de febrer. Dimecres de Cendra. Lectures: Primera, Jl 2,12-18, S 50, segona 2C 5,20-6,2, tercera Mt 6,1-6.16-18.

13 de febrer. Dijous. Lectures: Primera Dt 30,15-20, S 1, segona Lc 9,22-25.

14 de febrer. Divendres. Sant Ciril i sant Metodi, patrons d'Europa. Lectures, Primera, Fets 13,46-49, S 116, segona Lc 10,1-9, o bé (Is 58,1-9a, S 50, Mt 9,14-15).

15 de febrer. Dissabte. Lectures: Primera, Is 58,9b-14, S 85, segona Lc 5,27-32.

D'ací i d'allà

Cap a la terra que et mostraré

PERE CAMPÀS BONAY
 Monestir de l'Estany

Ves-t'en i camina cap a la terra que et mostraré, digué Jahvè a Abraham el qual aleshores es posà en camí. Si no som sords oïrem que Déu ens està cridant a sortir de les nostres seguretats i conservadorisme que ens porten a creure que ho sabem tot i ja no hem d'estudiar. Posar-se a estudiar equival a un veritable èxode, com el d'Abraham. Qui comença a estudiar reconeix la pròpia ignorància. No s'arriba mai a l'horitzó. Humilment un vol ser pobre seguint el progressiu descobriment de la veritat. Es un procés pasqual. Anar morint per anar ressuscitant. El rellotge toca a morts per la vella hora que se'n va i anuncia la nova hora que arriba. Estudiar és un Èxode vers la veritat, la terra que el Senyor ens va mostrant. Qui no estudia és mort. Aquell qui vulgui salvar la vida, la perdrà.

Homes e institucions

Centè pelegrinatge al Santuari de Lourdes

La xifra de més de 300.000 pelegrins i de més de 50.000 malalts portats als peus de la Mare de Déu de Lourdes, és una meravellosa estadística que demanar recordar-ho.

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'arxidiòcesi de Barcelona prepara la solemne celebració del centè pelegrinatge al santuari pirinenc.

Si a Déu plau, del 21 al 26 de juny d'enguany, l'esmentada Hospitalitat té programada la celebració del centè pelegrinatge al Santuari de la Verge Blanca i amb aquest motiu pensa fer-ho amb tot l'entusiasme i dedicació possible.

Lliçons vives d'amor als malalts

Des de l'any 1910 fins a l'actualitat, l'esmentada Hospitalitat, any rera any, superant dificultats econòmiques i socials i, sobretot, superant els parèntesis produïts per les dues guerres mundials i la nostra guerra civil, ha anat organitzant els tradicionals pelegrinatges de malalts i de pelegrins, aglutinant els devots de tot el nostre país i avivant en el seu esperit la doble flama de l'amor a Maria i l'amor als germans malalts fins a fer-los arrels de les altres set Hospitalitats que avui, plenes de vida, actuen en les altres set diòcesis de la nostra Terra.

La xifra de més de 300.000 pelegrins, de més de 50.000 malalts, portats als peus de la Verge Blanca, és una magnífica sembrada de pietat i de caritat que ja de per si mateixa enalteix la institució. A part de difondre el culte a Maria en l'advocació de Lourdes, venerada en moltes parròquies, clíniques i col·legis, l'Hospitalitat de Lourdes amb els seus 99 pelegrinatges ha fet d'ells unes lliçons vives de caritat pràctica a favor dels malalts i donades als innumerables brancadiers i infermeres que després han donat vida i en donen encara, avui dia, a nombroses institucions assistencials d'ajut als malalts i pobres com son: L'Obra de la Visitació, Conferències de Sant Vicenç de Paül, Cottolengo, minusvàlids, Visitadors de malalts de la mateixa Hospitalitat, i d'altres. La nostra Generalitat ho ha reconegut en concedir a l'Hospitalitat la Creu de Sant Jordi, el dia 17 de desembre de l'any passat, per raó de realitzar "una tasca desinteressada, abnegada i gairebé anònima, d'ajut als malalts dins un esperit transcendent i esperançat", com diu el document de concessió de dita Creu.

Record i agraïment als promotors dels pelegrinatges

L'esmentada celebració centena vol, ésser una membraça agraïda

JAUME ARMENGOL

dels que foren els promotors i animadors dels pelegrinatges. En primer lloc dels bisbes que els benen i els presidiren com foren els Drs. Laguarda, Guillamet, Miralles, Irurita, Modrego, González i l'actual Sr. Cardenal arquebisbe, Dr. Jubany, que des de els seus anys de

Grup receptor de la Creu de Sant Jordi el dia 22 de desembre de 1985.

Bisbe Auxiliar del Dr. Modrego ha estat sempre el conseller i el suport espiritual de l'Hospitalitat en tots els seus moments. No podem oblidar tampoc els bisbes auxiliars de Barcelona, Drs. Daumal, Guix i Capmany que sempre han manifestat el seu gran afecte i col·laboració als pelegrinatges, així com també l'actual Pare Abat de Montserrat, el P. Cassià Just. En fer memòria dels diferents pastors animadors de l'Hospitalitat cal dedicar un record especial al Bisbe Màrtir, Dr. Manuel Irurita, que per cert aquest any, el dia 3 de desembre, farà 50 anys del seu martiri al cementiri de Montcada, a qui es deu l'Època d'Or dels pelegrinatges durant la II República, amb assistència de 4 i 5 mil pelegrins, com la de l'any 1933, raó per la qual a partir de dit any, es doblaren els pelegrinatges tal com s'organitzen actualment, pel juny i pel setembre.

Cal recordar també els diferents presidents de l'Hospitalitat que al llarg dels 75 anys de vida de l'entitat, ajudats dels diferents membres de la junta han portat a

terme els 99 pelegrinatges. Els cognoms de Montovio, Sala, Vidal-Ribas, Satrustegui, García-Die, Marqués de Mura, Bartolomé, Gil, i l'actual Eugeni Roca, estaran sempre presents com les arrels promotores que ajudades d'un estol de metges abnegats i de les zeloses monges Darderes i dels generosos brancadiers i infermeres, joves i adults, han fet possible la vida de l'Hospitalitat.

Finalment no es pot concloure aquesta memorable llista sense esmentar els cognoms dels que en els mencionats pelegrinatges han estat els seus instruments santificadors amb la paraula, amb el perdó i amb el ministeri sacerdotal com a consiliaris, predicadors, confessors i animadors de malalts i de pelegrins, reverends: Riera, Vilarrubias, García-Die, Camps, Román, Vergés, Elias, Carbonell, Canadell, Mas de Xexart, Batlle, Prat, Barrios, Coll, Poch, i d'altres sacerdots, sobretot rectors i vicaris que tot acompanyant els seus feligresos, han col·laborat en la pastoral dels esmentats pelegrinatges.

Un desig del senyor cardenal, Dr. Jubany

Per últim, és un desig del senyor cardenal, Dr. Jubany, com dels membres de la Junta que aquest centèsim pelegrinatge sigui l'exponent ferm d'una sincera conversió a Déu i d'un lliurament fidel als germans malalts de tots els components de la família hospitalària de Lourdes, tal com Maria manifestà a Bernardeta.

Sols així hi haurà coherència entre pelegrinatge i vida cristiana, amb un total allunyament d'afany turístic i de passatemps. Cal que sigui una expressió sincera del "Poble de Déu de Barcelona" que vol viure amb sinceritat el sagrament de la caritat entre els seus membres i amb tots els altres pobles reunits a Lourdes, fugint de tot personalisme i tancament.

Diccionari Regina

d'ús del català

Alfons Tarrida i Muntaner. Emili Pascual i Ferrando

- Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.
- És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.
- Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc.
- Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.
- Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 x 17 cms. 608 pàgines.
 PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
 Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

"Sigueu agraïts"

Sant Pau exhorta els colossencs a ser agraïts. Els creients cal que adoptem aquest capteniment propi de tota persona com cal —ben criada, que diem—. I si hem de demostrar el nostre reconeixement a qui ens ajuda i ens afavoreix, d'una manera especial hem de donar gràcies a Déu per tot el que ha fet i fa per nosaltres i amb nosaltres. Agraïts a Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit (Col 3:16).

Convé no perdre mai de vista aquesta recomanació paulina. Massa sovint fem com aquells que sols es recorden dels amics quan necessiten els seus favors. Estem massa avetsats a la pregària de súplica. Cal fer-la, però també hem de saber viure en actitud eucarística: donant gràcies. Aquesta fou l'actitud exemplar de Jesús i el que resumeix tota la seva vida, fins al punt que el Pare pot manifestar que es complau del tot en el capteniment del Fill. Tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra —segueix sant Pau als colossencs— feu-ho en nom de Jesús, adreçant per ell a Déu, el Pare, una acció (de gràcies v. 17). És també el que el salm responsorial d'avui ens convida a fer d'una manera especial. No aniria malament que, aprofitant l'avinentsa, féssim un bon examen de consciència sobre la profunditat i l'habititud de la nostra acció de gràcies a Déu.

Donar gràcies a Déu

(Salm 137 -H138-:1-2a.2bc
-3.4-5.7c-8 R: 1c)

JOSEP M. ARAGONÈS

Actitud de reis

El text hebreu encapçala aquest salm amb una indicació escarida: De David. Sigui el que sigui de la verdadera paternitat del text, el seu contingut no desdii gens d'aquesta atribució al gran rei d'Israel. El salm és certament expressió d'una pregària d'acció de gràcies per l'actitud perseverant de protecció de Déu envers el seu servent. Sempre que us invocava, m'heu escoltat, heu enfortit la meua ànima (v. 3). La vostra dreta em salva, segueix reconeixent el salmista, que abans havia dit com més d'un cop trobat sota la pressió enemiga: **Guardeu-me la vida quan em trobi en la desgràcia, poseu la mà contra el furor de l'enemic** (v. 7) L'amor i la fidelitat del Senyor (vv. 2c3 i 8b) mou el salmista a

presentar-se davant de Jahvè, al seu santuari (v. 2a) i a proclamar la seva grandesa i els seus favors davant de tothom: a la presència dels àngels (v. 1) i portant cap a la lloança tots els reis de la terra, que celebren el comportament diví: **Que n'és de gran, la glòria del Senyor**, que es manifesta en la seva bondat i en la realització de la seva obra fins al final (vv. 4-5 i 8).

Gràcies per haver-me cridat

Avui aquest salm 137 el cantem com a responsori d'un text bíblic de vocació. Isaïes ens conta com sentí que Jahvè el cridava per al ministeri profètic i la resposta que donà a la veu de Déu: **Aquí em teniu: envieu-m'hi**. La lliçó de l'evangeli (Llc 5:1-11) és una altra bella mostra d'aquest gènere voca-

cional: Simó, Jaume i Joan es deixen captivar per la crida del Mestre i, deixant-ho tot, se n'anaren amb ell. Fins i tot la segona lectura ens brinda la mateixa temàtica de la crida al ministeri: **Per gràcia de Déu sóc el que sóc** —confessa sant Pau (1C 15:10)— i reconeix amb humil agraïment: i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa. Entre aquests meravellosos textos, el salm responsorial pren un nou relleu: és una invitació a donar gràcies a Déu per la vocació rebuda al ministeri. Una bona ocasió per seguir en aquesta actitud d'acció de gràcies.

Uns perquè, encara que indignes, hem estat cridats a seguir Jesús en aquest camí en el servei de la comunitat. Els altres —la comunitat— perquè el Senyor ha cridat al ministeri alguns d'entre ells i els ha posat al servei de l'església. I tots hauríem de recitar amb unció i amb fe sobretot el darrer verset del salm responsorial: **Que el Senyor continuï afavorint-me. El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor**. I, després de pregar així, podríem atrevir-nos a contestar aquesta pregunta: **¿Voleu dir que tots plegats, qui més qui menys, no pequem de covarda omissió en no parlar obertament i amb constància sobre la necessitat d'escoltar la veu de Déu que crida al ministeri de l'Església?** Aquesta és una assignatura que fa massa anys que tenim pendent. I si ens decidíem a aprovar-la? Tot és qüestió de fe valenta. La veu del Mestre és clara: **Tira endins, i caleu les xarxes per pescar. A què esperem?**

52.

Cultura científica

"Dels quatre elements als quarks"

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

La cromodinàmica quàntica

Les càrregues de color dels quarks complicaven, certament, l'estructura de la matèria, però, és clar, del sol fet que una teoria ens compliqui la imatge que teníem de la naturalesa no podem pas deduir-ne sense més ni més, en sana lògica, que sigui falsa. Potser la simplificació vindrà per un altre cantó. Per sortir de dubtes, el que cal és estudiar quines són de la hipòtesi establerta teòricament les conseqüències comprovables experimentalment, i esbrinar si es compleixen o no en els laboratoris. Només les observacions de la realitat ens podran avalar la teoria o desmentir-la, de manera convincent.

Els grans acceleradors ens fan veure la càrrega de color

Ha estat veritablement sorprenent que una teoria com la dels quarks, que s'ha anat formulant de mica en mica, gairebé a les palpentes afegint-s'hi cada cop més precisions, hagi estat al mateix temps comprovada també a passes comptades. Tal com havia passat amb la composició tripartita del protó, també la formulació de la càrrega de color va rebre dues confirmacions força clares poc després d'exposada:

Feia escassament un any que Gell-Mann i Fritsch havien publicat el seu estudi sobre les càrregues de color quan li arribava ja la primera constatació. Des de 1960

se sabia que la intensitat de la desintegració del mesó π^0 en dos fotons era calculable amb un mètode anomenat "àlgebra de corrents", sempre que es coneguessin quins eren els quarks que el componien. Stephen L. Adler de Frinceton calculà el 1971 quin seria el temps de desintegració si els quarks duïen càrregues de color i obtingué que era nou vegades més curt que si no n'hi hagués, és a dir $0,83 \cdot 10^{-16}$ seg (mentre que en l'altre cas hauria estat de $7,5 \cdot 10^{-16}$ seg). Anem al laboratori a veure què s'hi esdevé: i el temps que trigaren els π neutres a formar els dos fotons fou exactament de $0,83 \cdot 10^{-16}$ seg!

Però a l'any següent es feia encara una altra comprovació: En els xocs violents entre electrons i positrons s'originen sempre un parell de leptons (generalment muons) o un mesó (cosa que vol dir una parella quark-antiquark). La freqüència o taxa amb què es fa aquest segon procés en relació al primer es pot calcular teòricament i dona $2/3$ si no hi ha càrrega de color i 2 si n'hi ha. Què ens hi diuen els acceleradors? La majoria dels que hi ha al món es posaren a la feina. I el resultat fou de $2,2$. Evidentment més conforme amb la segona possibilitat. Després es veié que havia resultat una mica

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

més alt de 2 perquè en el càlcul (verd, blau i vermell); a l'únic fotó intermediari els vuits gluons; i a l'àtom correspon l'hadró, sigui barió sigui mesó. Però el desenvolupament de la QCD serà molt més complex: els 8 gluons constitueixen un "grup", en el sentit matemàtic, que es representa per SU(3). Aquest grup s'anomena "grup d'aforament" ("gauge group") de la cromodinàmica quàntica. És un grup no abelià, és a dir que l'operació establerta entre els seus vuit elements no és commutativa, al contrari del que passa amb l'addició i multiplicació aritmètica. En aquest cas, doncs, l'ordre dels factors altera el producte. A més, cal imaginar els gluons com portadors de càrrega de color (mentre que els fotons no duïen pas càrrega elèctrica), i és per això que fan canviar constantment de color els quarks que integren un hadró, essent aquest canvi constant el teòric no s'havia tingut en compte el quark c, que, encara que en poca escala, també es produïa, i la se-

va massa més gran feia augmentar un xic el valor d'aquell quocient. L'èxit va sorprendre els mateixos teòrics.

Electrodinàmica i Cromodinàmica quàntiques

De la mateixa manera que un cop establerta la teoria electro-magnètica per James C. Maxwell (1831-79) el segle passat, calgué després acomodar-la mitjançant la mecànica quàntica a les coses que passen a nivell infraatòmic, i això creà la teoria quantificada de l'electromagnetisme, o sigui l'electrodinàmica quàntica que es designa QED (de l'anglès "quantum-electro-dynamics"), així també ara ha calgut quantificar la teoria de les càrregues de color desentrotllant la cromodinàmica quàntica o QCD (de l'anglès "quantum-chromo-dynamics", "chromo" vol dir color).

Havent-hi en aquest cas tres càrregues amb les seves anticàrregues i vuit intermediaris, els gluons, la cosa és molt més complicada: Hi ha, certament, una analogia ben clara amb l'electrodinàmica: a electrons i muons corresponen els quarks u, d i c; a la càrrega elèctrica de dos valors (+ i -) la càrrega de color de tres

que origina la força de cohesió dels quarks dins l'hadró que formen. I, per acabar-ho de complicar, mentre que els fotons de l'electromagnetisme no s'influeixen mútuament, aquí els gluons tenen també interacció entre ells per causa de la càrrega de color que transporten.

La mecànica quàntica aplicada a l'electromagnetisme ens diu que per a distàncies molt curtes entre els electrons, de l'ordre de 10^{-11} cm, la força elèctrica atractiva o repulsiva ja no compleix la llei de Coulomb de ser inversament proporcional al quadrat de la distància, sinó que cal introduir els nombres quàntics per explicar la cosa, fent el càlcul més complex. Una cosa semblant cal tenir en compte en el cas de la cromodinàmica quàntica amb càlculs, és clar, molt més complicats... El lector ens dispensarà —i potser agrairà— que no ho expliquem amb detall. Només direm que la mecànica quàntica ha estat del tot apropiada per a descriure el que fa la naturalesa a distàncies petitíssimes, amb acord total amb l'observació, i, a més, ha donat raó d'un punt molt important de la teoria dels quarks: el seu confinament, o sigui de per què no poden existir aïllats: els gluons són com una goma que no és possible trencar perquè l'energia que ho intenti abans "crearà" un parell quark-antiquark que no pas poder rompre-la i fer aparèixer un quark aïllat. Tot s'adiu, doncs, amb els resultats d'observació.

El Crist de Beget, una autèntica joia

Església parroquial (antic monestir benedictí). Porta esculpida, 4 capitells (dos sobre columnes estriades, un altre sobre una columna llisa i l'altre sobre una columna salomònica). Campanar amb planta quadrada de tres pisos. Absis amb arcuacions, cornisa, finestra amb dues columnes per banda. A l'interior, pila de batejar romànica i la famosa Majestat. (V. Burón).

El poble de Beget, es pot incloure amb tota justícia dins les viles més pintoresques del Principat. L'arquitectura rural tan característica dels nostres pobles de muntanya, conserva aquell antic regust, que fa de la contemplació de les seves cases, carrers i sobretot de l'església, un autèntic regal per a tothom.

El poble és petit, format per una trentena de cases, i es troba en l'aiguabarreig de la riera de Beget i la del Trull —que baixa de Comanegra—, cosa que li dona encara més bellesa i tipisme.

L'església parroquial, és sens dubte, la peça més preuada del petit indret. De construcció romànica tardana, es conserva benauradament amb la seva estructura original i en un excel·lent estat de conservació. De tot el conjunt però, el que és una autèntica sorpresa pel visitant, és que en traspassar el cancell es troba amb una visió gens freqüent en els nostres temples antics. Tot l'interior conserva la decoració primitiva. Els altars i les imatges construïts o entronitzats al llarg del temps, estan intactes, res no fou destruït durant la dissortada guerra civil.

La imatge més estimada

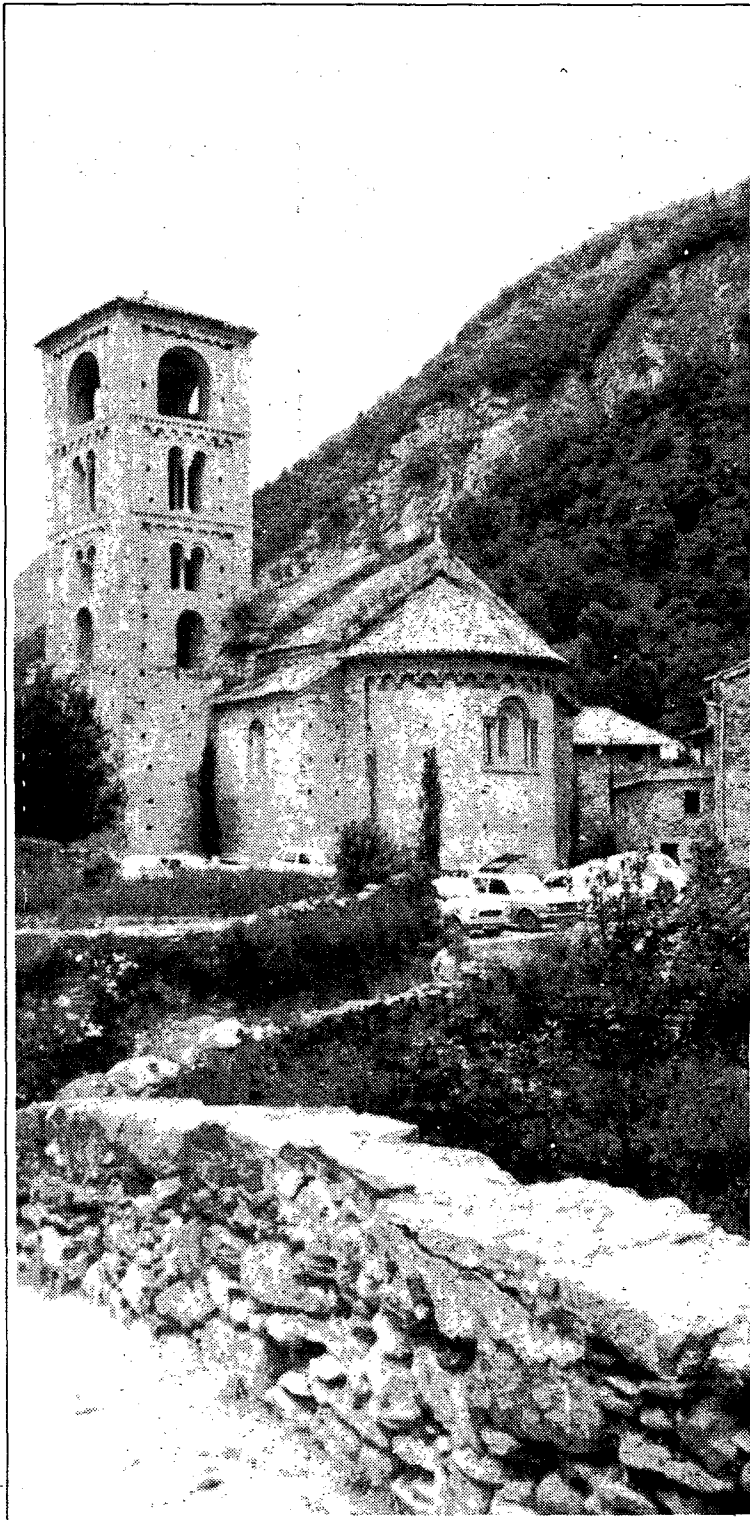
L'altar major, esta presidit per la "Majestat", la imatge més estima-

da i venerada pels habitants de Beget, i que gràcies al seu coratge i valentia, fou salvada de les flames iconoclastes, en unes accions autènticament "rocamboliques", i que, en homenatge a aquells homes, m'agradaria explicar, pel general coneixement de tothom.

Hem de dir en primer lloc, que el Crist de Beget, és una autèntica joia dins el romànic català i és, sens dubte, la millor Majestat que conserva el nostre migrat patrimoni escultòric de l'època. És una imatge de grans proporcions (2 metres d'alçada), i amb una expressió en el rostre, entre estàtica i expressiva, serena i alhora sòbria. Té una força i un impacte difícil d'oblidar.

S'expliquen moltes històries sobre la procedència de la Santa Imatge, però no hi ha cap certesa documentada, que confirmi el que la tradició ens ha deixat: La més difosa és la que conta, que la Majestat es venerava d'antic, en una església o monestir, que hi havia en el cim de la muntanya de Bestracà, i que allí estava segura dels atacs i les invasions sarraïnes. I que un cop es recuperà la pau i l'estabilitat en el Principat, es baixà a l'església de Beget per fer-hi estada definitivament.

Deixem, però, de banda les hipòtesis i anem a explicar les circumstàncies que permeteren de poder contemplar avui, aquesta meravella

Comarca: La Garrotxa Municipi: Beget

de Majestat, en el seu temple i en el seu tron originari: Som als inicis de la guerra civil del 1936, quan les accions i les idees antirreligioses, feien estralls en tota la nostra terra. El patrimoni religiós, les obres d'art, els arxius parroquials, eren destruïts o cremats en una de les més grans demostracions d'incomprensió i incultura. Entretant a Beget, es pensava que seria molt difícil que un poble tan isolat i de tan difícil accés, hi arribessin els incendiàries. Es decidí doncs, no fer cas de les consignes rebudes i esperar. Semblava que de moment tot estava tranquil i controlat, i que el perill era molt remot.

Aquesta tranquil·litat durà molt poc, car als pocs dies, arribà la notícia que un grup d'homens provinents de Camprodon s'acostaven al poble, per veure si s'havien complert les ordres i l'església havia estat cremada.

En rebre aquesta nova, es reuniren l'alcalde amb les forces vives del poble, per buscar una solució, i una idea força enginyosa es posà ràpidament a la pràctica. S'entrà a

l'interior del temple i s'agafaren tots els objectes que fossin de fusta, —però de poc valor—, com bancs, cadires, confessionaris. I davant de la porta principal s'apilaren tots, i es va fer una gran fogata. Un cop les flames destruïren tot allò acumulat, es precintà la porta de l'església, amb un segell, firmat pels representants municipals.

L'endemà, en arribar els forasters, foren rebuts per l'alcalde, que els mostrà les restes de l'incendi, assegurant que els "sants" eran ja cremats.

Per precaució, un grup de veïns amb escopetes de caça, restaven a l'aguait per si les coses es complicaven. Però no va fer falta cap intervenció, perquè els visitants encara que no convençuts del tot, donaren per bones les explicacions, i se n'anaren.

Aquell petit triomf dels habitants de Beget, se celebrà amb joia i esperança encara que no quedaren del tot tranquils. Tant es així, que el bon batlle va creure convenient que per precaució, almenys la Majestat,

havia de ser amagada, per evitar que una altra visita inesperada, tirés per terra les esperances d'un poble. D'aquesta manera, el Crist fou davallat de l'altar i convenientment protegit i embalat, es portà a França, per les conegudes rutes dels contrabandistes.

Un cop acabada la contesa, la Majestat tornà al poble, on se celebrà una gran festa, per haver recuperat aquella obra d'art, que era, és i serà per sempre, el símbol de la població.

Retalls anecdòtics

Es té notícia, que l'any 1740, el senyor bisbe de Girona de nom Baltasar de Bastero i Lledó, realitzà una visita pastoral a Beget. Sembla que tot ho va trobar correcte i amb ordre, però un detall del temple, no li va agradar gaire; eren els panys de paret que ensenyaven la pedra nua i sense cap decoració. Inlluït evidentment per l'esclat de l'època barroca, manà al senyor rector, que s'emblanqués amb llet de calç, tota l'església, i que les cantonades, es pintessin de color blau. En acomiadar-se del mossèn, va dir-li: "Donarà goig de veure i serem l'admiració de tothom". ¡Com canvien les modes!

Una altra anècdota de les pintures de l'església de Beget, i poc coneguda, és la referida a la contractació l'any 1890, del famós pintor olotí Joaquim Vaireda, perquè es fes càrrec dels treballs de pintar la nau i l'arc triomfal del temple. L'única condició que li van posar els capellans, era que havien d'imitar les antigues de tradició romànica. L'artista les realitzà, tal com les volien, i va cobrar pel treball, una autèntica fortuna; 1301 pessetes amb setanta-cinc cèntims.

I per acabar voldria fer referència a una tradició explicada pels habitants de Beget, i que té una vessant força graciosa, encara que acaba en tragèdia.

Expliquen que en temps molt reculats, s'encarregà a un mateix mestre d'obres, la construcció dels campanars de Beget i de Molló. Sembla que el pressupost de la primera vila, era molt més migrat que el de la segona. Per això es pensà d'enviar els paletes a treballar al de Molló i els aprenents i manobres al de Beget.

Amb el temps i a poc a poc, ambdues torres anaven fent-se altes i, quan un bon dia els dos clochers foren finits, el campanar de Beget fou reconegut per tothom, com més airós i bonic que el de Molló. A la vista dels resultats, el pobre mestre d'obres, pensant que allò era cosa del diable, en un atac de follia i desesperació, volgué posar fi als seus dies, i es penjà.

Jo crec que el bon mestre d'obres, s'equivocà de ple a ple amb la seva decisió, ja que encara que el campanar de Beget és una meravella, el de Molló, es pot incloure amb tota justícia, dins els més bonics exemplars del romànic català. Però la vida, a vegades juga aquestes males passades.

JOSEP M. BROTO i TWOSE

AGATHA CHRISTIE

en català!

La Llar del Llibre

ha iniciat una nova sèrie a la col·lecció Nova Terra:

1. Tres ratolins cecs.
2. I aleshores no en quedà cap.
3. El Nadal de Hercules Poirot.
4. El tren de les 4,50.

Demaneu-los a la vostra Llibreria

Catecumenat per a joves sobre l'Església

Homilia del cardenal Jubany

“Seguiu units i persevereu en l'oració”

En començar el meu comentari a la lectura que acaba de ser proclamada enmig de la nostra reunió, deixeu que hi entri recordant unes paraules del Concili. Diu així el n. 19 de la Constitució dogmàtica sobre l'Església: “El Senyor Jesús, després d'haver fet oració al Pare, va cridar els qui va voler i anaren cap a ell, en va designar dotze perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar el Regne de Déu, i els va constituir Apòstols a manera de col·legi o grup permanent, al davant del qual va posar Pere, triat d'entre ells mateixos. Els va enviar als fills d'Israel primer, i a totes les nacions, perquè amb la potestat que els donava fessin deixebles seus tots els pobles, els santifiquessin i els governessin, i d'aquesta manera propaguessin l'Església i, bo i servint-la, la pasturessin sota la direcció del Senyor un dia i un altre fins a la fi del món... Els Apòstols, doncs, predicant arreu l'Evangeli, que els oients accepten per influx de l'Esperit Sant, apleguen l'Església universal que el Senyor va fundar sobre els Apòstols i va edificar sobre sant Pere que n'era el cap, amb el mateix Crist Jesús per pedra angular”. Aquestes paraules del Concili subratllen una de les característiques essencials de l'Església de Jesu-

crist: la seva apostolicitat.

La proclamació de l'Evangeli, des dels inicis de la comunitat cristiana, exigia viure de ple la salvació de Jesús. Dit amb unes altres paraules: els primers cristians van entendre de seguida que per predicar als altres la fe en Jesús, primer calia que ells la visquessin amb tota la radicalitat dels seus compromisos baptismals. Aquells cristians “prenien part amb assiduitat en l'ensenyament dels Apòstols, en la distribució d'almoines, en la fracció del pa i en les pregàries”. Sentien la necessitat urgent de ser instruïts en els misteris de Jesucrist pels “qui des del principi n'havien estat testimonis oculars i que llavors eren testimonis de la paraula” de Déu. I en aquesta instrucció hi “prenien part amb assiduitat”. Havent escoltat el primer anunci de la salvació —el kèrigma, que es diu— s'endinsaven pels camins de la catequització. I els seguien amb constància. Sense cansar-se'n. Sense creure que ja en sabien prou de les coses de l'Evangeli. Volien que Jesús es possessiōnes del seu pensament, de la seva intel·ligència.

L'ensenyament apostòlic —la fe— movia la voluntat i el cor cap a l'amor als germans. Així la fe era expressada clarament amb el llen-

guatge universal de la caritat. Els “servidors de la paraula” —els Apòstols— eren també servidors de l'amor als germans. I amb tota la comunitat eclesial “prenien part amb assiduitat” “en la distribució d'almoines”. Era el testimoniatge social dels creients en Jesucrist. Atents a les necessitats dels qui patien les injustícies de l'egoisme dels poderosos, del pecat del món. La seva fe era encarnada en el món concret que els tocava viure. No era ni alienada ni alineadora. Era viva i donava resposta viva a la vida real del poble. Era una fe alliberadora i compromesa en la salvació de Jesús.

Per això tenia també necessitat de ser constantment alimentada. I així, també “amb assiduitat” prenien part “en la fracció del pa” —o sigui: en la celebració viva de l'eucaristia— “i en les pregàries”. També això ho feien en comunió perfecta amb els Apòstols.

Estimats nois i noies de Barcelona: Ara nosaltres estem fent el mateix que aquells primers cristians. Estem reunits en la pregària entorn dels Apòstols. El meu ministeri episcopal —com el de tots els bisbes és el de ser testimoni de la Paraula de Jesús i Pastor del poble

de Déu que peregrina a Barcelona, amb comunió amb tota l'Església i amb el Papa, que la presideix en la caritat, en l'esperança i en la fe, tal com ens recorda també el Concili: “Jesucrist, Pastor eternal, va edificar la santa Església i va enviar els Apòstols tal com ell mateix havia estat enviat pel Pare; i volgué, encara, que els successors d'aquests, això és els bisbes, fossin fins a la fi del món els Pastors dins l'Església. I perquè l'Episcopat mateix fos un i indivís, va posar sant Pere al davant dels altres Apòstols i va encarnar en ell el principi perpetu i el fonament visible de la unitat de fe i de comunió” (LG 18). Ja fa més d'un any que també nosaltres perseverem en aquestes trobades de pregària. No ens en canséssim pas! Ben al contrari, seguim units i perseverem en l'ora-

ció. Som Església i fem l'Església. Ens mou l'Esperit de Jesús. De la pregària hem de treure les forces necessàries per tal de ser testimonis valents de la salvació de Crist enmig del nostre món, aquí a Barcelona, entre els joves companys vostres, en les vostres famílies, a tot arreu. Escoltem tots la veu de Jesús, deixem-nos endur pel seu Esperit, construïm cada dia la comunitat, siguem Església, perseverem en l'ensenyament dels Apòstols, i demostrem a tothom que en aquest nostre món desorientat i atribolat, que es cansa tan aviat de tot, hi ha un estol de nois i noies, cristians i cristianes ben convençuts, que perseveren units, entorn del seu bisbe, pregant i vivint l'alegria de la salvació de Jesucrist.

(CARDENAL JUBANY)

Paraula de Déu

dels Fets dels Apòstols (2:14.22-24.32-33.36-47)

Aleshores Pere, dret amb els onze, alçà la veu i els digué: “Israelites, escolteu aquestes paraules: Jesús de Natzaret, home acreditat per Déu davant vostre amb miracles, prodigis i senyals que Déu va obrar per mitjà d'ell enmig vostre, com vosaltres mateixos ja sabeu, a aquest, lliurat segons el disseny determinat i la presciència de Déu, va donar mort clavant-lo a la creu per mans infidels. Però Déu l'ha ressuscitat, desfent els lligams aflictius del reialme de la mort, perquè era impossible que fos retingut pres per ell. Aquest Jesús, Déu l'ha ressuscitat: tots nosaltres en som testimonis. Exaltat, doncs, per la dreta de Déu, i després de rebre del Pare l'Esperit Sant promès, l'ha abocat amb profusió; això és el que vosaltres veieu i sentiu. Que sàpiga, doncs, de cert tota la casa d'Israel que Déu l'ha constituït Senyor i Crist, aquest Jesús que vosaltres vau crucificar”.

En sentir això, quedaren corferits, i digueren a Pere i als altres apòstols: “Què hem de fer, germans?” Pere els respongué: “Penediu-vos i feu-vos batejar cada un de vosaltres en el nom de Jesús, el Crist, perquè us siguin perdonats els pecats, i rebreu el do de l'Esperit Sant. Que per a vosaltres és la promesa, i per als vostres fills i per a tots els qui són lluny, tants com en cridarà el Senyor, Déu nostre”. Amb moltes altres paraules encara donava testimoniatge, i els exhortava: “Salveu-vos fugint d'aquesta generació perversa!” Els qui acolliren, doncs, la seva paraula foren batejats, i aquell dia s'aplegaren prop de tres mil persones.

I prenien part amb assiduitat en l'ensenyament dels apòstols, en la distribució d'almoines, en la fracció del pa i en les pregàries. De tothom es va apoderar el respecte, i els apòstols feien molts prodigis i senyals. Tots els creients vivien units i tenien les coses en comú. Venien les propietats i els béns, i ho repartien entre tots, segons la necessitat de cadascun. Cada dia assistien unànimement al temple, i a casa partien el pa i prenien l'aliment amb joia i simplicitat de cor, lloaven Déu i eren ben vistos de tot el poble. I el Senyor augmentava cada dia el nombre dels salvats i els reunia junts.

Homes d'ahir, cristians de sempre

Anna M.ª Janer

Avui posarem a la nostra reflexió el testimoni d'una dona catalana de soca-rel: Anna M.ª Janer.

Anna M.ª Janer Anglarill va néixer a Cervera (La Segarra) en un cru hivern de l'any 1800.

A divuit anys va decidir donar-se a Déu, que equivalia a donar-se a tothom amb caritat, sobretot als qui més ho necessitaven, que eren els malalts: “Donaré a Déu la meua llibertat, tot el meu ésser” es deia a si mateixa la jove cerverina quan tenia tot just vint anys.

Ella fou una dona de fe ferma i ardent, disposta sempre a servir l'Església i els homes del seu temps, i atenta a captar els signes de l'època per encarnar-hi l'Evangeli. Tot això ho demostrà constantment amb el seu treball abnegat vers els més necessitats: els malalts, els orfes i els més pobres d'aquest món; i si les circumstàncies o necessitats ho demanaven, no temia d'anar als camps de batalla per ajudar els ferits, fossin del bàndol que fossin. Sovint repetia: “Déu es complau en les coses que fem a favor dels germans”.

Ben aviat s'adonà que al costat dels qui sofreixen en el cos també hi ha els qui són víctimes de la incultura. Anna M.^a volgué fer obres de misericòrdia, tant corporals com espirituals: Déu, que és misericordiós, vol que nosaltres també ho siguem; Déu amb nosaltres, nosaltres amb els germans. Això, se li ficà al cap i li baixà al cor. Va ésser fidel a la gràcia i per això va fer molta feina en aquest món. Déu no manca mai si es coopera amb la seva gràcia.

Els esdeveniments de la història, en aquella època, eren molt adversos, però l'Esperit del Senyor la portà i ella deixà emmotllar-se. Fou humil però tenç, submissa però ferma, jovial però profunda.

L'espiritualitat d'Anna M.ª Janer es distingeix per la seva solidesa i alhora gran simplicitat; la recerca de Déu i el compliment de la seva voluntat constitueixen l'eix central d'aquella. Autènticament enamorada de Jesucrist, féu de la seva imitació l'ideal suprem de la seva existència. Aquest ideal li va complicar la vida —també se la va complicar Jesucrist— perquè tota ella fou donació als altres, car els altres són germans de Crist.

El dia 29 de juny de 1859, Anna M.ª Janer, a petició del Sr. Bisbe de La Seu, Josep Caixal, fundà l'Institut de germanes de la Sagrada Família d'Urgell. A aquesta fundació l'en següeixen d'altres, saltant terres endins i mar enllà.

Ella no va fer grans parlaments ni va escriure gaire (almenys se'n conserven poques coses escrites en paper). Però sí que es guarda allò que va escriure en el cor de les seves filles. Diuen que era molt afable i una conversadora de qualitat. Segurament que en la seva vida havia après molt de callar, de reflexionar i de pregar. “Estudieu i mediteu la vida de Jesucrist; tota ella és ensenyança per a nosaltres” repetia sovint, i en feia vida.

El dia 11 de gener de 1885 va emprendre el seu camí definitiu, però la seva obra i el seu esperit perduren. Enamorada de Crist sofrent demanà de morir sobre el terra. Sublim lliçó d'entrega la que la Mare Anna M.ª Janer aspergí al vent de l'Esperit i que, arreu, com arbre frondós, dona fruits de caritat, feta servei als germans. Ella, creient i solidària, ens mostra el camí.

passoig, 51
VIC
886 22 18

can solé
restaurant

CARTA OBERTA
MENÚS

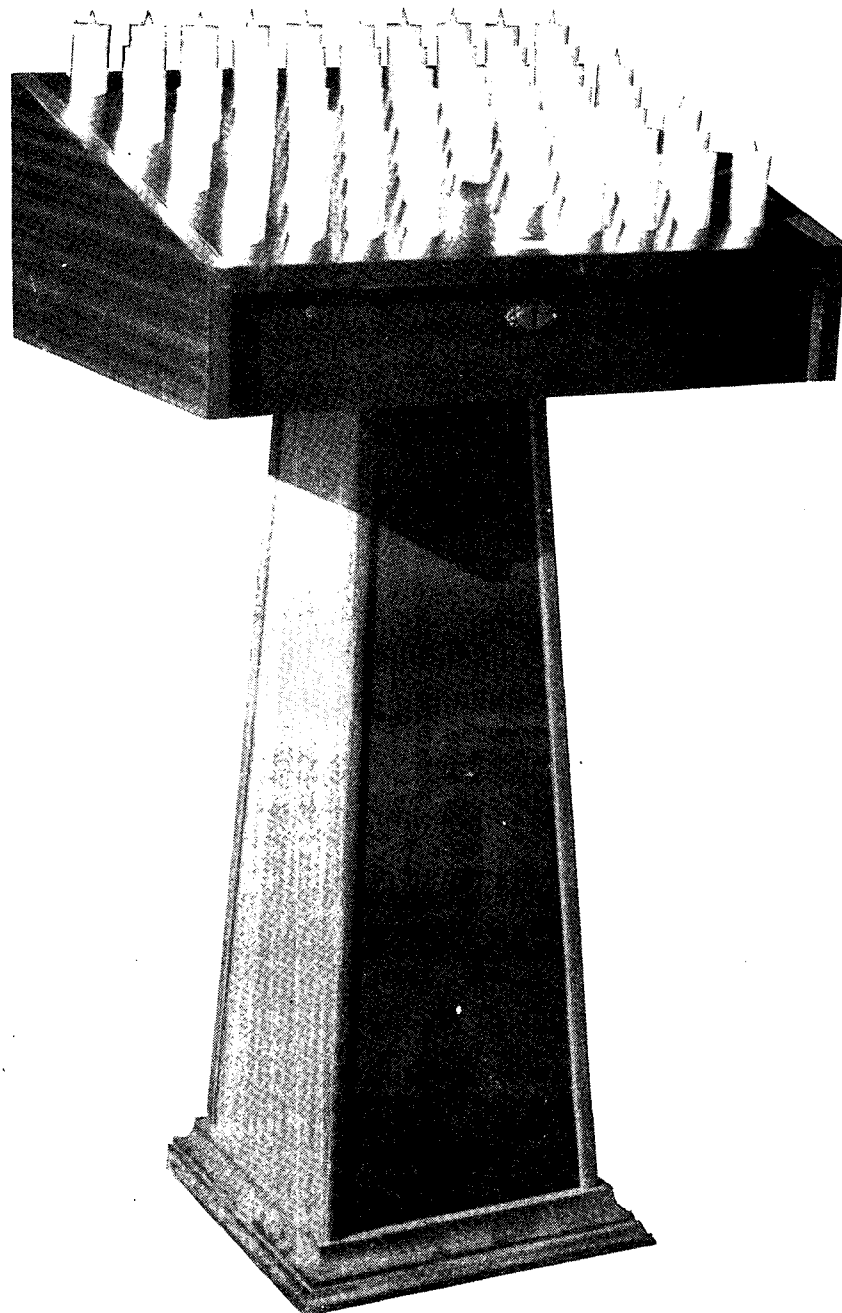
BANQUETS I
BUFETS PER:

18 anys al vostre servei!

CELEBRACIONS
CONVENCIONS
DESPLAÇAMENTS
COLLECTIUS

A BARCELONA, EN LA BASÍLICA DEL
SAGRAT COR DE JESÚS (TIBIDABO), HEM
INSTAL·LAT EL NOSTRE

CIRIAL ELECTRÒNIC

ELIMINA LA BRUTÍCIA I LA CONTAMINACIÓ

La nostra millor garantia són els més de 1.500 Cirials electrònics instal·lats a tota Espanya.

Entre d'altres indrets: Basílica Ntra. Sra. del Pilar, Saragossa; Catedrals de Lleó, Lugo, València, Ciudad Real, Terol, Almeria, Càceres, Osca, Castelló de la Plana i Jaen.

JOSE ANTONIO QUILES

Apartat, 71 - Telèfon 47 00 86
MONOVAR (Alacant)

Representant per a Catalunya: Ernest Rossa Cabrera
Carrer Hedilla, 39-45. Esc. F 1.º-1.ª - Tel. 427 73 45.

Concurs d'articles de premsa

"Mil·lenari de Cardona"

Amb motiu de les festes que se celebraran a Cardona per a la commemoració del Mil·lenari de la Carta de Repoblament de la vila de Cardona, de la qual són Presidents d'Honor SS. MM. els Reis d'Espanya, que s'escau l'any 1986, el 23 d'abril, es convoca un PREMI DE PERIODISME "MIL·LENARI DE CARDONA".

Hi podran prendre part tots els treball periodístics publicats entre el 23 de gener i el 31 de març d'enguany, en llengua Catalana o Castellana.

Hi haurà un premi de 100.000 ptes. i 2 accésits de 25.000 ptes. per als millors treballs en cadascuna de les dues llengües.

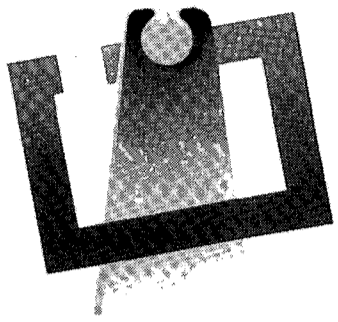
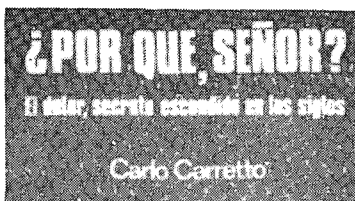
El Jurat serà fet públic oportunament.

Els treballs publicats s'han d'enviar a: REGIDORIA DE CULTURA de l'Ajuntament de CARDONA, per duplicat i amb indicació de la data.

L'oració

No és fàcil parlar a qui sofreix, fins i tot pot ser inoportú. El silenci és més adient. Només podrà balbucejar alguna cosa el qui hagi tingut una experiència de dolor. Des de la fe diem que Déu no pot permetre el mal, sinó per transformar-lo en un bé més gran. Perquè Déu té la fantasia suficient per transformar el mal en bé, la inactivitat en contemplació, el crit de dolor en oració, el dolor en un acte d'amor.

Carlo Carretto ens parla en aquest llibre del que Creu i del que coneix. La seva gran fe en Déu l'ha fet descobrir que es pot ser feliç, i molt feliç, fins i tot amb una cama trencada. No ha trobat millor resposta al seu dolor. Des de la seva experiència, aquestes pàgines ens parlen del dolor i de la mort. És un balbuceig que intenta llegir en la fe i en l'esperança, més aviat que en la

ciència i en la cultura; i una crida a valorar i apreciar la importància que assumeix la comunitat com a ajuda pel desenvolupament normal de la fe.

Els llibres de Carlo Carretto són fruit de la seva experiència espiritual il·luminada per la Paraula i la Teologia i han estat escrits amb el desig de comunicar un missatge que pugui ajudar els que es trobin en el camí de la fe o desitgin seguir-lo.

Llibres

des del dolor (1)

A part els tres primers, escrits en l'època de la seva militància en l'Acció Catòlica, en la qual va ser President dels joves —*Incontro al domani*, *L'invisible Amore*, *La grande chiamata*, exhaurits i sense tornar-se a publicar—, la seva activitat d'escriptor comprèn, en ordre cronològic:

1. Família, pequeña iglesia, 1950.
2. Cartas del desierto, 1964.
3. Más allá de las cosas, 1970, producte de la seva primera permanència en el desert i de la síntesi de l'experiència fonamental efectuada en la pregària i en la recerca de l'Absolut. A aquestes se segueixen tres obres de catequesi progressiva sobre la vida cristiana:
4. Lo que importa es amar, 1966.

5. Mañana será mejor, 1972.
6. Padre, me pongo en tus manos, 1975.

Després del seu trasllat a Spello (Perusa —on crea i dirigeix des de fa més de deu anys un centre de pregària— i del seu renovat contacte amb la realitat humana, publica:

7. El desierto en la ciudad, 1978.
8. L'utopia cha ha il potere di salvarti, 1979.
9. Dichosa tú que has creído, 1980.
10. Yo, Francisco, 1980.
11. He buscado y he encontrado, 1983.
12. ¿Por qué, Señor?, 1985.

(1) "¿Por qué, Señor? El dolor, secreto escondido en los siglos", Carlo Carretto. Ediciones Paulinas. Madrid 1985.

La sardana i la dansa

JOSEP VENTURA

"El país a l'escola"

Com cada any, Acció Escolar del Congrés de Cultura Catalana juntament amb altres institucions d'arreu dels Països Catalans i tot un seguit d'entitats culturals, especialment sardanistes i musicals, promouen la setena edició de la Campanya "El país a l'escola", amb un seguit d'accions adreçades al foment de la sardana i la cançó popular per a alumnes de tercer a vuitè curs d'E.G.B.

Totes les escoles interessades a participar a la campanya han de formalitzar la seva inscripció abans del 30 de març de 1986, tot adreçant-se al Secretariat de l'esmentada campanya: Rambla de Catalunya, 15-pral., 08007-Barcelona (tel. 302 14 61).

El cicle d'aprenentatge de sardanes es clourà el mes de maig. Enguany, l'acte final d'aquesta campanya coincidirà amb l'homenatge a la llengua, previst per al dia 11 de maig, a Barcelona, amb motiu del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana. Amb aquest motiu s'organitzarà al Passeig de Gràcia una gran "ballada de sardanes" per a tots els participants al cicle d'aprenentatge.

La Campanya "El país a l'escola" inclou també un concurs de murals per a alumnes d'E.G.B., un concurs de poesia juvenil i un certamen de treballs fets en grup sobre història de la llengua catalana, per alumnes de B.U.P., C.O.U. i F.P.

Premi "Barcelona Olímpica"

La Coordinadora d'Entitats Sardanistes de Barcelona, conjuntament amb Ràdio Avui-Cadena 13, acaben de convocar un nou certamen musical de sardanes tot adherint-se a la Campanya Pro Barcelona Olímpica.

Aquest concurs, que porta el nom de Premi "Barcelona Olímpica", està obert a tots els compositors que hi vulguin concórrer amb sardanes que portin un títol al·legòric a la celebració a la capital catalana dels Jocs Olímpics de 1992. En les bases s'indica que el Jurat valorarà el fet que les sardanes concursants s'inspirin en motius de l'himne olímpic. El termini d'admissió d'obres finalitzarà el proper dia 23 de febrer de 1986.

S'estableix un premi únic, dotat amb vint-i-cinc mil pessetes i el Trofeu "Dama del Paraigua" d'argent, a més de l'edició musical de la sardana guanyadora. Els interessats poden demanar les bases a les entitats sardanistes de Barcelona i a Ràdio Avui.

Curset

L'Agrupació Sardanista de Ripoll i les colles locals han iniciat el quinze curset d'ensenyament de ballar sardanes, que es desenvoluparà en sessions setmanals, cada dissabte a dos quarts de dotze del matí, a l'Escola Salesiana de Ripoll, entre el 12 de gener i el 16 de març de 1986. Inscripcions en el mateix curset.

Música

A la parròquia de Jesús de Gràcia

III Cicle de Misses Polifòniques

Per tercera vegada s'organitza el cicle de Misses Polifòniques a la Parròquia de Jesús de Gràcia, a Barcelona. Tindran lloc sempre en dissabte a dos quarts de vuit del vespre, i van començar el 25 de gener amb la intervenció del Cor Montserrat de Terrassa, dirigit per Joan Casals, que va cantar la Missa "Suzanne un jour" de Pere Riquet.

La corresponent al mes de febrer tindrà lloc el dia 22 amb la Coral Càrmina, dirigida com sempre per Jordi Casas, que cantarà la "Missa Quarti toni" per a doble cor i continu de Joan Cererols.

Per l'abril el dia 26 podrem escoltar la Missa per a cor i orgue en Sol KV. 115 de W.A. Mozart que interpretarà la Coral Sícoris sota la batuta d'Antoni Pujol.

Finalment el 17 de maig es podrà escoltar la Missa Brevis MKV 115 (per a veus de nens i orgue) de Benjamin Britten pel Cor Sant Esteve de Vilaseca-Salou amb el mestre Àngel Recasens.

Joves músics hispànics es volen integrar a l'Orquestra de la Comunitat Europea

Durant el mes de gener tingueren lloc a Madrid els exàmens per a seleccionar els joves músics que formaran part de l'Orquestra de la Comunitat Europea. En concret foren seixanta-set els estudiants dels conservatoris hispànics que conjuntament amb joves portuguesos aspiren a formar part d'aquest ja important conjunt simfònic amb dues característiques ben definides: joves i europeus.

L'EYCO, es a dir Jove Orquestra de la Comunitat Europea es una formació composta per estudiants de música dels conservatoris superiors d'edats compreses entre 14 i 23 anys dels deu estats membres de la Comunitat Europea, ara ampliat a dotze, i que gaudeix d'un gran prestigi. El conjunt musical ha estat dirigit per eminents directors. El titular principal actualment és Claudio Abbado.

Durant el proper mes d'abril l'orquestra farà una tournée per la Península Ibèrica, i donarà un concert a Barcelona.

IV Trobada d'APROMUR

Per millorar la música litúrgica

Durant els primers dies del 1986, i convocat per l'Associació per la Promoció de la Música Religiosa (APROMUR), s'ha celebrat la IV Trobada Nacional de Música Religiosa. Al voltant de dos-cents participants compositors espanyols i interessats en el tema han arribat a la conclusió que —i així ho afirma el seu president, Carmelo Erdozain— "la primera necessitat és organitzar-se per crear una música religiosa d'altura, des de la música litúrgica fins a la d'avantguarda".

Han insistit que les lletres de les cançons religioses han de ser bona poesia i religiosa. Pensen que Espanya està a l'avantguarda mundial tocant a la quantitat de producció de música religiosa i que encara s'ha de pronunciar molt més perquè el temps s'encarregui d'anar decantant les coses i deixant el que realment valgui la pena. I subratllen també que són molts els autors contemporanis en els quals s'observa, com una constant, el seu interès, cada un a la seva manera, pel fet religiós, que està molt present en la producció de grans músics contemporanis, com Schoenberg, Strawinsky, Petrassi, Dallapiccola, Messiaen, Poulenc, Milhaud, Stockhausen, Penderecki...

CADA VEGADA SÓN MÉS LAS EMPRESSES QUE HI COL·LABOREN

II Congrés Internacional de la Llengua Catalana

Acte de convocatòria del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, celebrat a Poblet el 30 de juny de 1985.

1986 Serà un any de projecció internacional de la llengua catalana. Una de les 70 llengües més parlades de les 2.000 que hi ha al món.

El II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, convocat per les principals institucions culturals i acadèmiques dels set territoris on es parla, serà el punt de partida.

Del 30 d'abril a l'11 de maig, set àrees científiques i diversos actes artístico-culturals contribuiran a fer que el català sigui més conegut a fora i tingui un pes més important com a llengua de creació cultural.

Però sobretot, el II Congrés vol desencadenar una acció col·lectiva per aconseguir que l'ús del català sigui normal a l'indústria, al comerç, als mitjans de comunicació, a l'ensenyament, al món de la ciència, de la recerca, del treball, de la cultura, del lleure, de l'esport, de les arts, de l'administració...

Fa 80 anys, el I Congrés va permetre l'establiment de les bases ortogràfiques i gramaticals de la llengua catalana. Ara es tracta de fer que viure en català sigui una cosa normal i que aquesta realitat sigui coneguda a tot el món.

La seva empresa pot col·laborar en aquest projecte històric, donant el seu suport econòmic i de presència al II Congrés Internacional de la Llengua Catalana com ho han fet ja, entre d'altres, les següents empreses i entitats:

SEGONA RELACIÓ D'EMPRESSES I ENTITATS CONGRESSISTES:

TALLERS D'IMPRESA, S.A. (TISA)*****
BANCA MAS SARDÀ***
CODIFOSA***
PREMSA CATALANA, S.A.*****
PROMOTORA INFORMACIONES, S.A. (PRISA)*****
BANCO DE EUROPA, S.A.*****
GREMI D'EDITORS DE CATALUNYA*****
AGRUPACIÓ CULTURAL FOLKLÒRICA*
CABI, S.A.***
BETON CATALÁN, S.A.***
HORMIGONES GIRONA, S.A.***
SUBEROLITA, S.A.***
ARDERIU I PAYEROLS*
SOC. NESTLÉ A.E.P.A.*****
S.A. VICHY CATALÁN****
ESMA - ESMAI - ESMATUR*
MALAVELLA, S.A.*
CATALANA DE GAS I ELECTRICITAT*****
ASSEDEM, S.L.*
AUTOPISTES CESA***
EDICIONS LA MAGRANA*
O.N.C.E. (Delegació Catalunya)*****
ONA CULTURAL*
CÍA. ROCA RADIADORES*****
FECSA FUERZAS ELÉCTRICAS DE CATALUNYA, S.A.*****
GREMI D'INDÚSTRIES GRÀFIQUES DE BARCELONA*****
BANCA MORA (ANDORRA)*****
BANCO INTERNACIONAL (ANDORRA)*****
CAMBRA DEL LLIBRE DE CATALUNYA*****
CRÈDIT ANDORRÀ (ANDORRA)*****

DONUT CORP. BARCELONA, S.A.*****
EDITORIAL VICENS VIVES, S.A.*****
ENHER (EMPRESA NAL. HIDROELÈCT. DEL RIBAGORZANA, S.A.)*****
HUSA (HOTELES UNIDOS, S.A.)*****
PANRICO, S.A.*****
PROTEÍNAS, S.A.***
TÚNEL DEL CADÍ, S.A.***
JOIERIA MIRAS**
PUBLI CENTRE, S.A.**
BANCO HISPANO INDUSTRIAL*
ROCALLA, S.A.*
CLÍNICA CORACHÁN**
ESCOLA «AULA»*
SALLEN HERMANOS, S.A.**
EDITORIAL BARCINO*
EDITORIAL MARÍN, S.A.*
TRACE, S.A.*
P. PRAT, S.A.***
EDITORIAL TIMUN MAS, S.A.*
TRIGRÀFIC, S.A.**
CALDERERÍA VICENTE, S.A.*
AGROLIMEN, S.A.*****
LUCTA, S.A.*
ASSOCIACIÓ DE PARES DE L'INSTITUT MARAGALL*
GERMANS DE LES ESCOLES CRISTIANES (RESIDÈNCIA PROVINC. LA SALLE)*
FUNDACIÓ PERE VERGÉS*
«LA SALLE BONANOVA»*
ESCOLA ADM. PÚBL. DE CATALUNYA***
JUVENTUTS MUSICALS DE CATALUNYA*

COL·LEGI D'ODONTÒLEGS I ESTOMATÒLEGS DE CATALUNYA*
METGES CRISTIANS DE CATALUNYA**
COL·LEGI MAJOR UNIVERSITARI MONTEROLS*
CASA-MUSEU LA RECTORIA*
COL·LEGI D'AGENTS I COMISSIONISTES DE DUANES**
CASAL DE L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ*
EL BULEVARD ROSA**
INSTITUT DE BATXILLERAT MARAGALL*
CENTRISA*
INSTITUCIÓ CULTURAL C.I.C. (FUND. PRIVADA)*
COTEXSA**
ESCOLA THAU*
CONSELL CULTURAL DE LES VALLS D'ÀNEU*
FUNDACIÓ «EMI» MANRESA (ESCOLA DE QUADRES)*
COL. MAJOR UNIVERSITARI «LA SALLE»*
FUNDACIÓ JOAQUIM TORRENS IBERN***
FEDERACIÓ D'ENTITATS EXCURSIONISTES DE CATALUNYA*
AGRUPACIÓ PEDAGÒGICA SANT NICOLAU, DE SABADELL*
FUNDACIÓ ENCICLOPÈDIA CATALANA*****
HARINERA CATALANA, S.A.***
COSTAFREDA I CIA, S.A.**
INSTITUCIÓ CULTURAL C.I.C. (ESCOLA DE CATALÀ)*
AJUNTAMENT DE BANYOLES***
EDITORIAL AEDOS, S.A.*
TRANS-CATALUNYA*
CAL REI*
HARTMAN, S.A.*

INSCRIU EL TEU NOM EN UN PROJECTE HISTÒRIC

Codi: _____

NOM
(majuscules) _____
COGNOMS
(majuscules) _____

DOMICILI _____

POBLACIÓ _____ CODI POSTAL _____

COMARCA _____ PAÍS _____

TEL. FEINA _____ EDAT _____

TEL. PARTICULAR _____ PROFESSIONI _____

- **Vol adscriure's a l'àrea:** (És opcional)
 - 1a. PLANTEJAMENTS I PROCESSOS DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA
 - 2a. SOCIOLOGIA DE LA LLENGUA
 - 3a. LINGÜÍSTICA SOCIAL
 - 4a. MITJANS DE COMUNICACIÓ I NOVES TECNOLOGIES
 - 5a. LLENGUA I DRET
 - 6a. ENSENYAMENT
 - 7a. HISTÒRIA DE LA LLENGUA

- **Vol col·laborar en l'acció:** (És opcional: en tot cas, indiqueu-ne només una)
 - PRESENCIA DEL CONGRÉS A LES ESCOLES
 - PROMOCIÓ DE NOUS CONGRESSISTES
 - CATALÀ A LA INDÚSTRIA I AL COMERÇ

- **Vol acollir algun congressista a casa seva**
 - Sí No

- **Invitarà algun congressista pel seu compte**
 - Sí No

Escolliu la vostra opció:

- A. **Per persones**
 - Congressista de Número Ptes. 5.000
 - Congressista de Número amb quota reduïda (per a escolars, universitaris, jubilats, casos especials) 2.500
 - Congressista de Número Especial 15.000
 - Congressista Col·laborador 50.000
 - Congressista Col·laborador Especial 100.000
 - Congressista de Mèrit 250.000
 - Congressista de Mèrit Especial 500.000

- B. **Entitats o Empreses**
 - Entitat o Empresa Congressista de Número 25.000
 - Entitat o Empresa Congressista de Número Especial 50.000
 - Entitat o Empresa Congressista Col·laboradora 100.000
 - Entitat o Empresa Congressista Col·laboradora Especial 250.000
 - Entitat o Empresa Congressista de Mèrit 500.000
 - Entitat o Empresa Congressista de Mèrit Especial 1.000.000

- **Aportació per a la compra d'una porció de terreny d'un parc històric-cultural** (És opcional)
 - 1.000 ptes. 50.000 ptes.
 - 5.000 " 100.000 "

- **Quantitat total a pagar** (drets de congressista + aportació per al parc històric-cultural) _____ ptes.

Forma de pagament

- Taló nominatiu a favor del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana. Adjunteu-lo al full d'inscripció i envieu-ho tot junt a la Secretaria General del Congrés.

- A través de qualsevol Banc o Caixa d'Estalvis, al compte «II Congrés Internacional de la Llengua Catalana». En aquest cas enviar el full d'inscripció adjuntant-hi el duplicat de l'ingrés fet a la Caixa o Banc, o la fotocòpia.

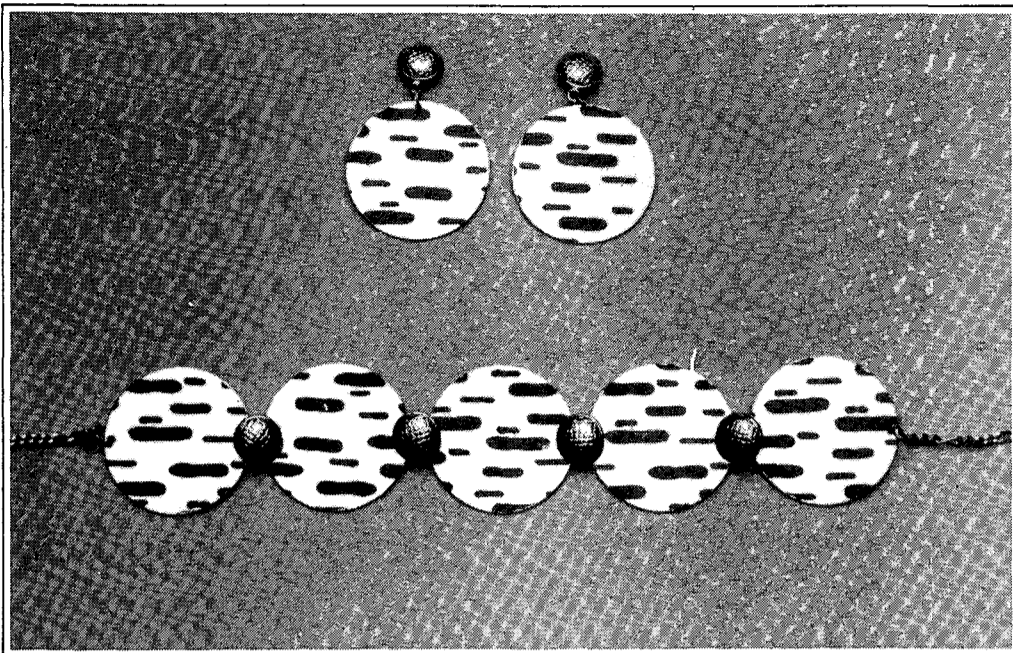
Data i Signatura: _____

Carnet del Congressista

Núm. _____ (a omplir pel Congrés)

Secretaria General del Congrés.
Provenza, 288 Tel. 215 33 00
08008 BARCELONA

MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA

BARCELONA BIJOUX, una de les firmes més rellevants que van participar en la 4ª Mostra de Bijuteria, va presentar aquest conjunt d'arracades i pulsera en metall daurat estampat.

La bijuteria com a element de moda

Múltiples i variats estils de creació són els que es van veure en el transcurs dels dies que va durar la 4ª Expo Mostra de Bijuteria celebrada fa poc a Barcelona en la qual, un gran nombre d'expositors van oferir a un públic eminentment professional, les seves últimes col·leccions.

Les noves tècniques i els nous materials que van des de les pedres semiprecioses o aliatges baixos en or i plata fins a arribar a la manipulació d'elements tan naturals com la fusta o el cautxú, es van veure transformats en tota classe de peces, els dissenys de les quals van respondre en tot moment a diverses i autèntiques creacions.

El nostre país, considerat un dels més importants en la fabricació i consum de bijuteria, també ha resultat ser un gran exportador, sent concretament Catalunya la que ocupa un lloc importantíssim en aquest mercat, ja que sobre un 30% del total de les operacions comercials del sector es realitzen en els països catalans.

La moda, aquesta font inesgotable d'idees i constants renovacions, ha trobat en la bijuteria una motivació creativa eminentment àmplia, per la qual, la fantasia dels dissenyadors no vacil·la a utilitzar certes tècniques i certs materials, en la plena convicció que els resultats sempre seran positius.

Per a aquesta temporada de tardor-hivern '85/86 la bijuteria ha proposat una sèrie de peces evidentment noves en les quals les perles feliçment recuperades, ocupen un lloc molt important, juntament amb suaus combinacions de color en pe-

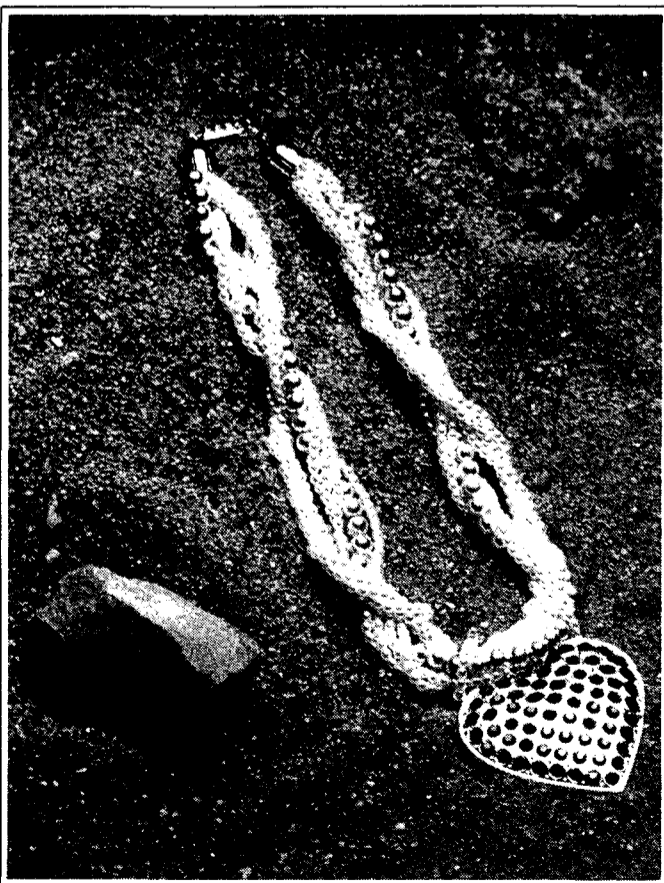
MARÍA JOSÉ EJARQUE

dreria, així com la presència del cristall de Murano en colors burdeus, lila, fúcsia, vermell, etc. Grans fantasies en metall daurat i platejat o ambdós junts, per a peces d'inspiració egípcia.

Arracades molt grans i molt elaborades i la presència de la pedra swarosky procedent de Txecoslovàquia, per a la realització de tota classe de collarets, arracades o braçalets.

Bonics i pràctics cinturons de línia ampla realitzats en pell, amb aplicacions metàl·liques que van aportar una nota complementària de moda dins de la vessant de l'accessori i que pot estar perfectament inclosa en la línia de la bijuteria.

Una 4ª Mostra de Bijuteria molt positiva tocant a operacions comercials, que va tancar les seves portes en el moment precís en què tot un engranatge d'idees començaren a posar-se en marxa per a la propera manifestació, que tindrà lloc els dies 1, 2 i 3 de març d'enguany.

Exclusives LABEL, va presentar aquest bonic collaret completament realitzat en perles, metall i simil segons disseny de Macarena Mingorance.

Costums i tradicions

D'arrencaqueixals i d'altres ambulants

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Que santa Apol·lònia és involucada per les persones que pateixen mal de queixals o de dents, és força sabut. I una mitja dotzena d'oracions populars demostren l'extensió del seu culte. Crec que n'hem parlat en altres ocasions.

No recordo haver comentat, però, que la santa és patrona dels arrencaqueixals ambulants com ho és dels odontòlegs professionals.

La gent de la meua edat recorda, encara, els arrencaqueixals ambulants, com té presents d'altres xarlatans que venien potingues, suposades panaces i que anaven per mercats i fires proclamant les excel·lències de llurs productes. Dels darrers, recordem el que venia ungüent d'en Panxo, o el consagrat de les Serps. I dels arrencaqueixals, el més famós fou un tingut per benicó, enginyós i tan llest que si badaves una mica ja t'havia arrencat la peça malalta —i a vegades les bones— amb les seves mans, sense necessitat de cap instrument. Era el Noi de Tona, conegut arreu de Catalunya.

La tradició dels arrencaqueixals venia del segle passat, quan n'abundaven força. Segons esmenten els papers de l'època, el dia de santa Apol·lònia celebraven la festa d'una manera molt lliúda.

Un dels actes de la diada consistia a passejar-se per la ciutat en un vehicle descobert i ben endiumenjat. A diferents indrets paraven i després de fer els acostumats pregons, convidaven a pujar al vehicle la gent que sofria mal de queixals i aquell dia els arrencaven de franc.

N'hi havia de tan traçuts que mentre xerraven i xerraven pels descoberts, operaven gairebé sense dolor. De fet era una fórmula per a distreure els clients, com ara passa amb els professionals que practiquen l'hipnotisme.

Això dels patrons d'aquests guaridors ambulants, em fa pensar en d'altres venedors de carrer, o baladrers que proclamaven llurs oficis corrent món i que també, tenien les seves devocions particulars i gremials —si en podem dir així, tot i que no formaven gremis— com és ara els esmolets que tenien per patrona santa Caterina d'Alexandria, per raó de les rodes del seu martiri i que també és advocada per les ferides d'eines de tall.

Els estanyapaelles escolliren sant Fiacre —no he pogut escatir per què— i sant Maturí, patró dels joglars, també, i dels bojos, als quals per això, a l'Edat Mitjana anomenaven maturins.

Els paraigüers tenien igualment dos patrons: sant Medard i sant Pere Regalat als quals demanaven pluja i perquè segons el refranyer, si plovia en qualsevol dels dos dies, la pluja en durava quaranta més.

Finalment els drapaires sobretot de paper s'encomanaven sant Agustí perquè en va escriure molts.

Cuina

Pudding de coco

MARÍA GLORIA MUNTAÑOLA

8 llesques de pa d'1/4 de Kg. 75 gr. coco ratllat
1/2 litre de llet 50 gr. sucre per fer caramel
150 gr. sucre una mica de rom
2 ous

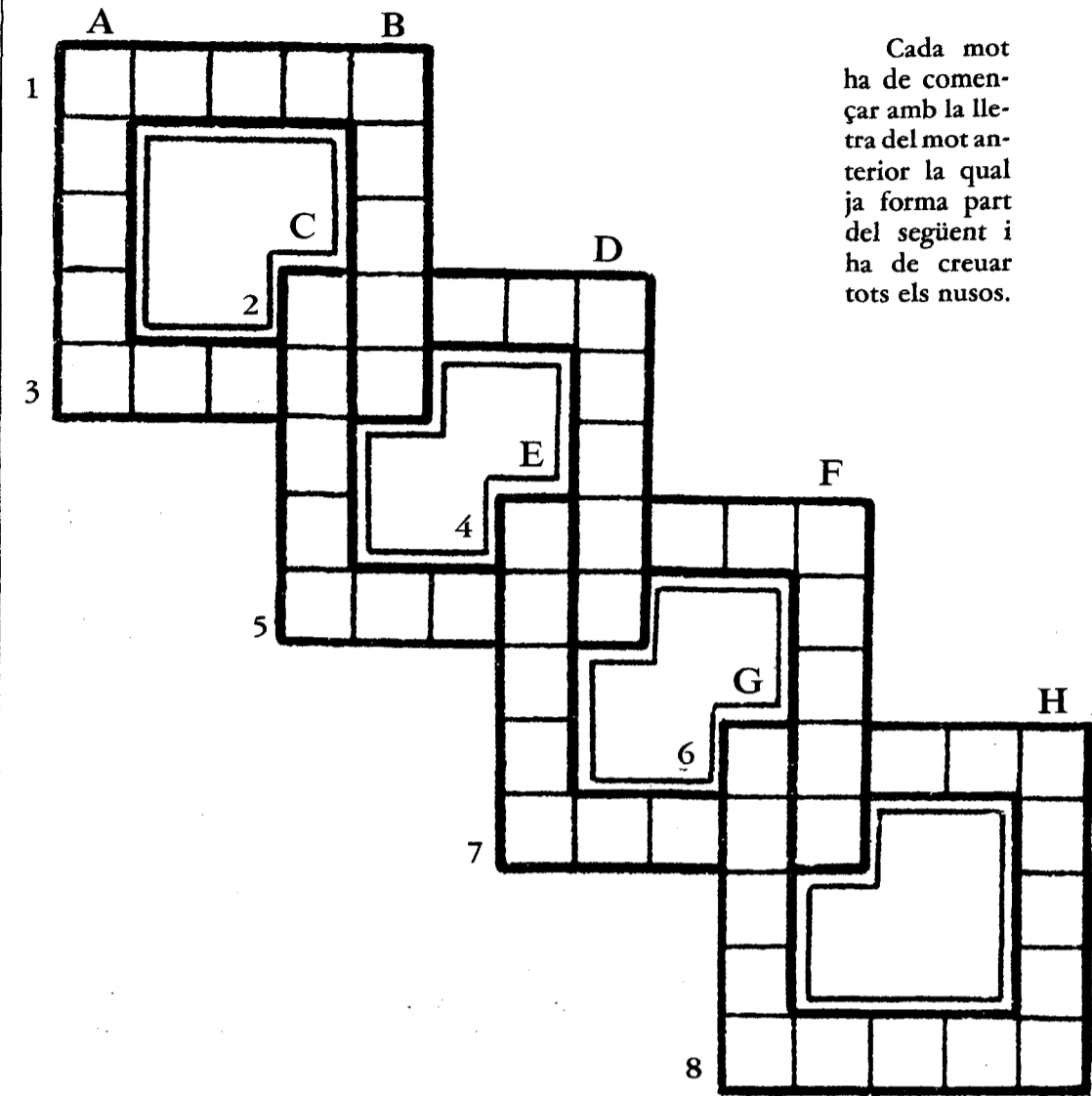
Poseu en un recipient les 8 llesques de pa i tireu-hi la llet bullint, tapeu-lo perquè s'espongi.

Després passeu-lo pel minipimer i per un colador de tela metàl·lica perquè quedi ben fi, afegiu 150 gr. de sucre, bateu-lo bé, després el coco ratllat, després els 2 rovells d'ou i el raget de rom, trebal·leu-lo una mica i tireu-li amb suavitat les dues clares batudes a punt de neu forta.

Encarameleu un mortle llarg, ompliu-lo amb el preparat i coeu-lo a banymaria uns 3/4 d'hora dintre el forn. Deixeu-lo refredar completament i per desemmotllar-lo, passeu un ganivet pel voltant i tombeu-lo sobre una plata de servir.

Encreuats

Per ROSA COLLELL

Cada mot ha de començar amb la lletra del mot anterior la qual ja forma part del següent i ha de creuar tots els nusos.

HORIZONTALS

1.- Taula on té lloc la celebració de l'Eucaristia. 2.- D'aire. 3.- Ufanosa, gerda. 4.- Declaració per la qual una persona física o jurídica respon de la solvència moral o econòmica d'una altra. 5.- Malaltia produïda pel bacil de Hansen. 6.- Proposició incident. 7.- Nom d'un teatre de Barcelona. 8.- Modalitat motociclista d'habilitat consistent a recórrer una distància, sobre terreny accidentat, salvant tots els obstacles.

VERTICALS:

A.- Massa de neu que es desprèn i es precipita muntanya avall amb violència. B.- Nom d'un teatre de Barcelona quasi l'únic que ha fet teatre català, dit ara Teatre de la Generalitat. C.- Un fet, una cosa que es fa cada any. D.- Bosc equatorial o tropical. E.- Relatiu o pertanyent a Arri o a les seves doctrines. F.- Amido amb una cana. G.- Illa molt petita. H.- Noi que fa de mosso d'un pastor, que guarda el bestiar gros d'una masia.

SOLUCIÓ

- 1- Altar. 2- Acris. 3- Ufana. 4- Avala. 5- Leptra. 6- Incis. 7- Apolo. 8- Tial. A- Allau. B- Roma. C- Anyal. D- Selva. E- Arria. F- Acano. G- Illot. H- Sagal.

TRES PER UN

El nom d'una nació europea.

- Pe) (dor
O) (sió
Pes) (dor
Ca) (là
Ma) (làs
Can) (bria
Fa) (ga
Te) (ric
Vo) (ble
Vi) (dor
Pre) (da
Ma) (ga

SOLUCIÓ:

VAN-PI-VI-VO

Filatèlia

Per JOSEP ESCALADA

El far de Calella. — El proper mes de juny i amb el lema de "FILATEM 86", se celebrarà a Calella la II Exposició Temàtica. Els nombrosos turistes que són a Calella pel mes de juny, podran doncs, a més de banyar-se, contemplar una gran manifestació filatèlica. L'esdeveniment serà filatèlitzat, tota vegada que el dia de la inauguració es posarà a la venda un segell amb el Far en primer terme, segons el dibuix que presentem i que pot ser aproximadament el que s'aprovarà.

La comissió organitzadora del Certamen ha sol·licitat a les autoritats postals centrals que el segell sigui emès en "bandeleta". La bandeleta o "tab" és el cap del full, generalment de paper blanc no imprès. Els calvellencs demanen que en aquests caps de full, la Casa de la Moneda hi imprimeixi una llegenda que relacioni el segell amb "FILATEM 86". De l'Exposició de Calella, en tornarem a parlar...

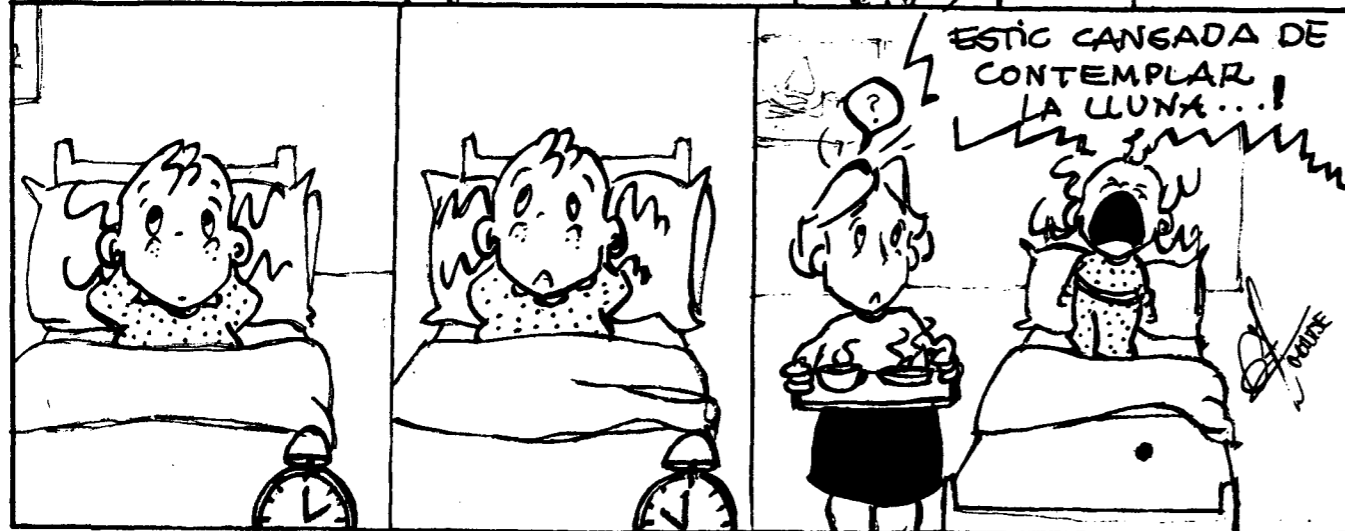
FÚTBOL

Resultats	Classificacions	La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
Las Palmas-Hércules 2-1	Pros J GF GC	Sevilla-Barcelona X	Hugo Sánchez (R. Madrid) 15	Barcelona-Hércules
Sevilla-Barcelona 0-0	1. R. Madrid 38+14 23 53 17	Ath.Bilbao-Cádiz 1	Da Silva (At. Madrid) 12	Cádiz-Sevilla
Ath.Bilbao-Cádiz 2-0	2. Barcelona 34+10 23 39 17	Osasuna-Valladolid 1	Valdano (R. Madrid) 11	Valladolid-Ath.Bilbao
Osasuna-Valladolid 2-1	3. Ath.Bilbao 29+ 5 23 32 22	At.Madrid-R. Madrid 2	Bakero (R. Sociedad) 10	R. Madrid-Osasuna
At.Madrid-R.Madrid 0-1	4. At. Madrid 27+ 5 23 38 27	Zaragoza-Celta 1	Víctor (Valladolid) 10	Celta-At. Madrid
Zaragoza-Celta 6-0	5. Gijón 27+ 5 22 22 16	Santander-Gijón (*) 1	Kempes (Hércules) 9	Gijón-Zaragoza
Santander-Gijón (Susp.)	6. R. Sociedad 26+ 4 23 37 31	Español-R.Sociedad X	Calderón (Betis) 9	R. Sociedad-Santander
Español-R.Sociedad 2-2	7. Sevilla 25+ 1 23 24 19	València-Betis 2	Sixto (Valencia) 8	Betis-Español
Valencia-Betis 0-2	8. Zaragoza 24+ 2 23 31 26	Albacete-Murcia 2	Cabrera (At. Madrid) 8	Valencia-Las Palmas
	9. Valladolid 23- 1 23 38 33	Oviedo-Barcelona At. 1	W. Cabrera (Valencia) 8	
	10. Betis 23+ 1 23 29 30	R.Vallecano-At.Madrileño 1	Aravena (Valladolid) 8	
	11. Español 21- 1 23 26 24	Huelva-Sestao 1	Marina (At. Madrid) 7	
	12. Cádiz 20- 4 23 23 36	Cartagena-Mallorca X	Uralde (R. Sociedad) 7	
	13. Hércules 18- 6 23 25 33	Elche-Logroñés 1	Schuster (Barcelona) 7	
	14. Santander 17- 3 22 20 26		Señor (Zaragoza) 7	
	15. Valencia 17- 5 23 27 47		Lauridsen (Espanol) 6	
	16. Las Palmas 17- 7 23 26 48			
	17. Osasuna 15- 9 23 13 23			
	18. Celta 11-11 23 22 50			

(*) Corresp. al Coruña-Málaga

La Baldufa

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Any V N° 291

Històries d'Eixerits

La mort d'un avi

L'altre dia morí l'avi d'en Toni i de l'Àlex. No era pas molt gran, però es veu que una malaltia mig amagada li va jugar una mala passada. En Toni i l'Àlex són dos Eixerits molt simpàtics de la gran família d'Eixerits i Eixerides d'arreu de Catalunya que formem tots plegats. Molts dels seus amics el coneixíem el seu avi, i l'estimàvem perquè era un home bo de debò. El Toni i l'Àlex estan una mica tristos, és clar; però, com que són cristians, tenen la certesa que un altre dia es trobaran amb ell, i que tots plegats, seran feliços per sempre.

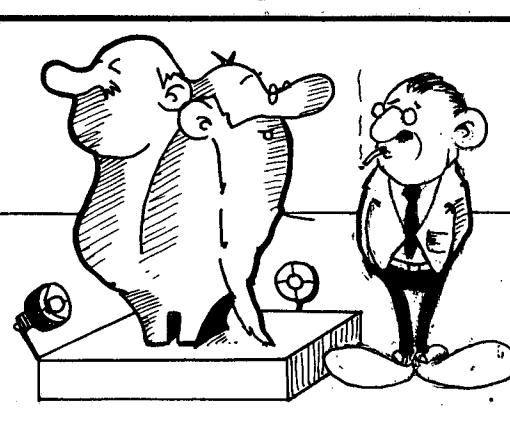
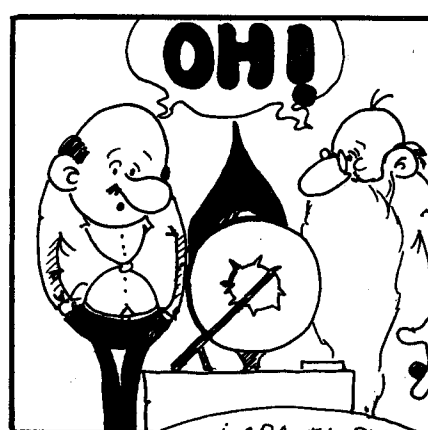
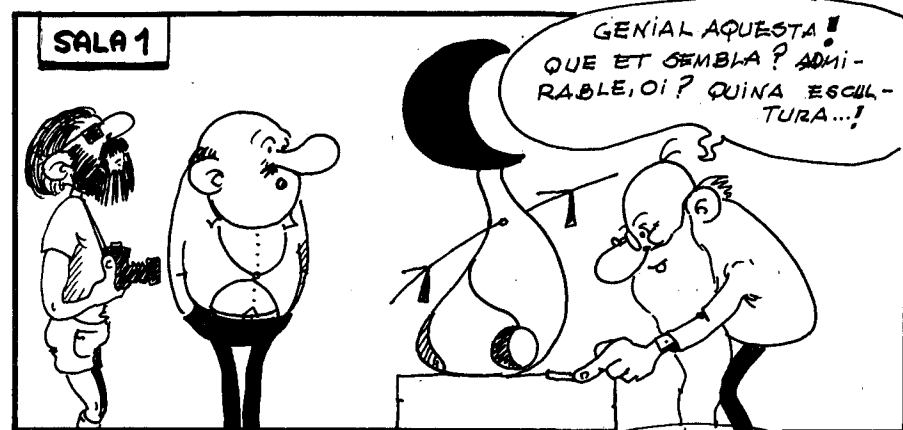
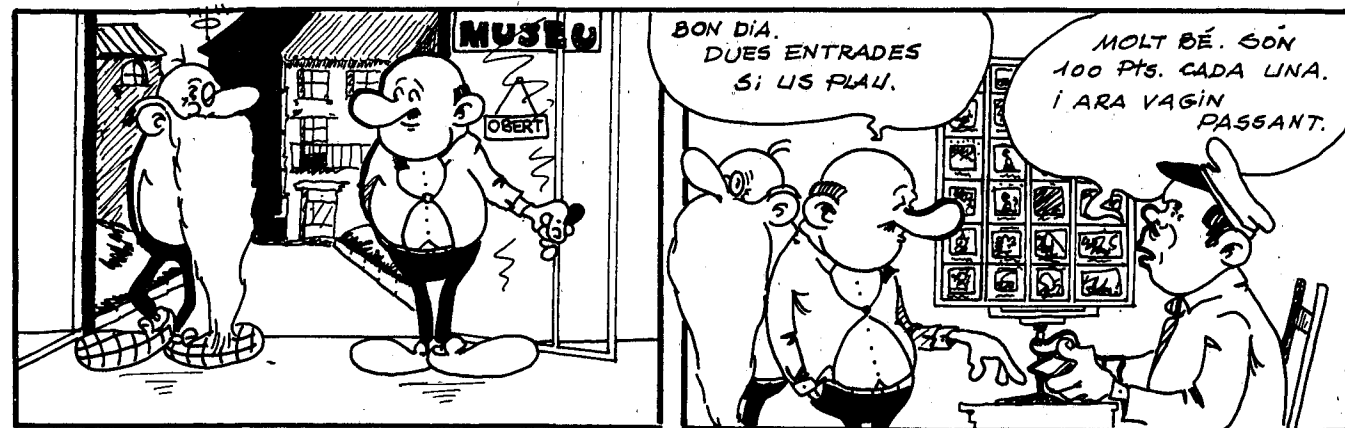
Estic segur que molts Eixerits i Eixerides teniu encara els avis, i que els estimeu. Jo me'ls estimo els avis. Tots. Penco que si poguéssim escriure la vida de cadascun d'ells, ens quedariem de pedra. Han treballat molt, han estimat molt i n'han passades de totes.

Estimar cordialment els avis ha de ser una actitud ferma i decidida de tots els Eixerits i Eixerides. Els cristians ja ho sabem: hem d'estimar tothom. Però, ¿no us sembla que cal començar pels de casa? ¿Com podem dir de debò que estimem els altres, si no estimem les persones amb les quals vivim, que ens estimen i que volen per a nosaltres tot el bé i tota la felicitat del món?

Jo sé que en Toni i l'Àlex estimaven el seu avi. I que Nostre Senyor, que ens estima tant a tots, li donarà a viure la VIDA ETERNA. Avi Josep, a reveure!

L'Eixerit

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Lluç, capítol 5, versets de l'1 a l'11 (Lc 5:1-11).

Reflexionem: 1. Diumenge passat, vèiem com Jesús anunciava la Paraula de Déu a la sinagoga de Natza-rèt. Avui el veiem dempeus a la platja, anunciant a la multitud la Paraula mateixa de Déu. Jesús sent el delit d'anunciar a tothom la Bona Notícia de la Salvació, perquè tots puguem viure joiosament la vida amb l'esperança certa de la Vida eterna.

2. L'evangeli d'avui il·lustra moltes pintures antigues que representen l'Església com una "barca" que solca el mar de la vida i de la Història. Alguns dels Apòstols eren pescadors. Jesús mateix els diu que els farà "pescadors d'homens". Jesús puja a la barca de Pere, que Ell mateix elegirà com a primer Cap visible de l'Església.

3. Els Apòstols i els seus successors rebran la missió de continuar anunciant l'evangeli a tots els homes i a tots els pobles. La imatge de la pesca miraculosa, ens diu que el treball dels Apòstols i dels seus col·laboradors rebrà la seva fecunditat del poder salvífic del mateix Jesús. També nosaltres, si estímem Jesús de debò, ajudarem que tots els nois i noies el coneguin i l'estimin.

El mossèn

SIGFRID

DIUMENGE - 9

- 10.45 Matinal a TVE - Concert.
- 12.45 Fi d'emissió.
- 15.30 Avanç informatiu.
- 15.35 El rei Artur.
- 16.00 La pel·lícula del diumenge - "El metge dels bojós".
- 17.30 Els ducs d'Hazzard - "Estraperlo a Hazzard".

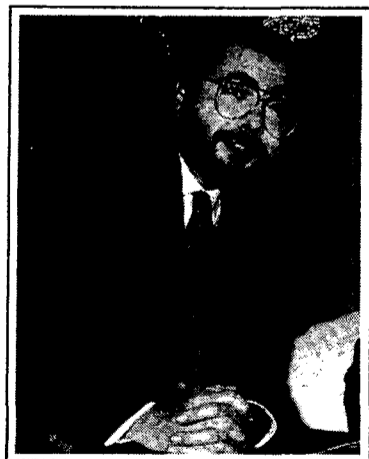
- 18.30 Digui, digui...
- 18.45 Plats de nata
- 19.15 Els grans carrilets
- 20.00 Vida salvatge - "El veritable Mr. Rata".
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Mecanoscrit del segon origen - (Cap. 7 i últim).
- 21.30 Dallas - "Final".
- 22.30 Els joves (Cap. 1).
- 23.00 Gol a gol.
- 24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS - 10

- 13.30 TV3 segona vegada - Gol a gol.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.15 Dancin' Days - Cap. 109.
- 16.00 Digui, digui... (46)
- 19.00 Avanç informatiu.
- 19.05 Pobles de Catalunya - "Olesa de Montserrat".
- 19.15 Fes Flash.
- 19.45 L'ofici d'aprendre.
- 20.15 Concurs.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Informatiu cinema.
- 21.30 Cinema 3 - "Mean Streets".
- 23.30 Arsenal.
- 24.00 Fi d'emissió.

DIMARTS - 11

- 13.30 TV3, segona vegada - Joc de Ciència - 30 minuts.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.15 Dancin' Days - Cap. 110.
- 16.00 Aula Visual.
- 19.00 Avanç Informatiu.
- 19.05 Digui digui... (46)
- 19.15 Fes Flash.
- 19.45 Perifèric.
- 20.15 Concurs.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 N'hi ha que neixen estrellats.
- 21.30 Angel Casas Show.

- 23.10 Dimensió Desconeguda.
- 23.40 Fi d'emissió.

DIMECRES - 12

- 13.30 TV3, segona vegada - Trossos - Curar-se en salut.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.15 Dancin' Days - Cap. 111.
- 16.00 Aula Visual (Rep.)
- 19.00 Avanç Informatiu.
- 19.05 Pobles de Catalunya - "Lles de Cerdanya".
- 19.15 Fes Flash.

- 19.35 Botó fluix.
- 20.05 De què va? - "La pesca entre el futur i la tradició".
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Catalunya a la comunitat econòmica europea.
- 22.00 Magnum - "Llegat d'un amic".
- 23.00 Galeria oberta.
- 00.05 Fi d'emissió.

DIJOUS - 13

- 13.30 TV3, segona vegada - Informatiu Cinema. Angel Casas Show.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.15 Dancin' Days.
- 16.00 Aula visual.
- 19.00 Avanç informatiu.
- 19.05 Pobles de Catalunya - "Bagà".
- 19.15 Fes flash.
- 19.25 Oliana Molls.
- 19.45 Joc de ciència-Magazine.
- 20.15 Concurs.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Crim S.A. "Tot queda en família".
- 22.00 Curar-se en salut.
- 22.30 Temps de neu.
- 22.50 A tot esport.
- 00.20 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 14

- 13.30 TV3, segona vegada. A tot esport.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.15 Dancin's days. Cap. 113.
- 16.00 Aula visual (Rep.).
- 19.00 Avanç informatiu.
- 19.05 Pobles de Catalunya. "Subirats".
- 19.15 Fes flash.
- 19.45 L'home invisible. Cap. 3.
- 20.15 Concurs.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Trossos.
- 21.30 Històries imprevises "La festa".
- 22.00 Retrat.
- 23.20 Cinema de mitjanit "L'album Scorsese".
- 01.05 Fi d'emissió.

DISSABTE - 15

- 15.30 Avanç informatiu.
- 15.35 El món màgic del màgic Bruffi.
- 16.00 Els barrufets.
- 16.30 Repetició: Fes flash-Oliana Molls.
- 18.00 La dona biònica: "L'antídote".
- 18.45 La ruta de la seda.
- 19.45 30 minuts.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Vostè jutja.
- 22.30 Pel·lícula "La noche de los cien pájaros".
- 24.00 Fi d'emissió.

1er CANAL

DIUMENGE - 9

- 8.30 Mirades.
- 9.30 Concert.
- 10.30 Santa Misa
- 11.30 Poble de Déu.
- 12.00 Estudi Estadi.
- 15.00 Telediari.
- 15.35 Dragons i masmorres - "El cementerio de Dragones".
- 16.05 Autopista vers el cel - "El avión de la muerte".
- 16.55 Si ho sé no vinc.
- 17.55 Pumuky - "Pumuky sigue la pista".
- 18.15 De 7 en 7.
- 18.40 Avanç Estudi Estadi.
- 18.45 Haroun Tazieff explica "La seva terra" - Ep. 5.
- 19.35 Punt de trobada.
- 20.30 Telediari.
- 21.05 Mascarada - "Táctica española".
- 22.00 Musical.
- 22.55 Estudi Estadi.
- 00.30 Comiat.

DILLUNS - 10

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Posada a punt.

- 9.15 La bossa de la compra.
- 9.30 Els rics també ploren - Ep. n° 21.
- 10.00 Estudi Estadi (Rep.)
- 11.30 Dinastia - Ep. 21
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Crear i viure.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1^a ed.
- 15.35 Falcon Crest.
- 16.30 La tarda.
- 17.20 Avanç telediari.
- 17.25 D'aquí cap allà.
- 17.50 Hola, nois!
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 L'espill màgic.
- 19.00 El planeta imaginari.
- 19.30 Dinamo.
- 20.00 Consum.
- 20.30 Telediari - 2^a ed.
- 21.05 Punt i apart.
- 21.15 L'home i la terra.
- 21.45 ...I la vida continua - E. Núm. 1
- 22.40 Viure cada dia.
- 23.45 Telediari - 3 ed.
- 00.15 Telesport.
- 00.25 Comiat.

DIMARTS - 11

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Posada a punt.
- 9.15 La bossa de la compra.
- 9.30 Els rics també ploren - Ep. 22.
- 10.00 Viure cada dia.
- 11.00 Consum.
- 11.30 Dinastia - Ep. 22.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 L'armari dels set calaixos.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1^a ed.
- 15.35 Falcon Crest.

- 16.30 La tarda.
- 17.20 Avanç telediari.
- 17.25 Dins d'un ordre.
- 17.50 Hola nois!
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 Electrofollets.
- 19.00 Objectiu-92.
- 20.00 Els comptes clars.
- 20.30 Telediari - 2^a ed.
- 21.05 Punt i diari.
- 21.35 En directe en la nit.
- 22.10 L'illa d'Ellis - Ep. 6.
- 23.05 A portada.
- 23.35 Telediari - 3^a ed.
- 00.05 Telesport.
- 00.15 Testimoni.
- 00.20 Comiat.

DIMECRES - 12

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Posada a punt.
- 9.15 La bossa de la compra.
- 9.30 Els rics també ploren - Ep. 23.
- 10.00 Directe en la nit.
- 11.00 Val més prevenir.
- 11.30 Dinastia - Ep. 23.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Passarel·la a l'èxit.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1^a ed.
- 15.35 Falcon Crest.
- 16.30 La tarda.
- 17.20 Avanç telediari.
- 17.25 Lletxa menuda.
- 17.50 Hola nois!
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 Les aventures de Puppy i els seus cadells.

- 19.00 A mitja tarda.
- 19.30 Tocata.
- 20.30 Telediari - 2^a ed.
- 21.00 Punt i apart.
- 21.30 Sessió de nit.
- 23.35 Telediari - 3^a ed.
- 00.05 Telesport.
- 00.15 Comiat.

DIJOUS - 13

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Posada a punt.
- 9.15 La bossa de la compra.
- 9.30 Els rics també ploren - Ep. 24.
- 10.00 Fi de segle.
- 11.30 Dinastia - Ep. 24.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Jo estimo la tele.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1^a ed.
- 15.35 Falcon Crest.
- 16.30 La tarda.
- 17.20 Avanç telediari.
- 17.25 L'art de viure.
- 17.50 Hola nois!
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 El quiosc.
- 19.00 Escollir una professió.
- 19.30 Al mil per mil.
- 20.00 Mash.
- 20.30 Telediari - 2^a ed.
- 21.05 Punt i apart.
- 21.05 Segon ensenyament.
- 22.10 Dijous a dijous.
- 23.35 Telediari - 3^a ed.
- 00.05 Telesport.
- 00.15 Comiat.

DIVENDRES - 14

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Posada a punt.
- 9.15 La bossa de la compra.
- 9.30 Els rics també ploren - Ep. 25.
- 10.00 Dijous a dijous.
- 11.30 Dinastia - Ep. 25.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Roba neta roba bruta.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1^a ed.
- 15.35 A la recerca d'amors perduts - Ep. 1.
- 16.30 La tarda.
- 17.20 Avanç telediari.
- 17.25 Un país de Sagitari.
- 17.50 Hola nois!
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 Sherlock Holmes.
- 19.00 Anna, Giro i companyia.
- 19.30 Al galop.
- 20.00 Val més prevenir.
- 20.30 Telediari - 2^a ed.
- 21.05 Punt i apart.
- 21.15 Un, dos, tres.
- 22.50 Pepe Carvalho.
- 23.45 Telediari - 3^a ed.

DISSABTE - 15

- 8.30 La nostra setmana.
- 9.30 Un, dos, tres.
- 10.55 La bola de vidre.
- 12.20 La quarta part.
- 12.50 Loteria.
- 13.00 Gent jove.
- 14.30 El món.
- 15.00 Telediari.
- 15.35 David, el gnom.
- 16.05 Primera sessió.
- 18.00 La pantera rosa.
- 18.30 Els savis.
- 19.00 De pel·lícula.
- 19.30 Brigada especial.
- 20.30 Telediari.
- 21.05 Informe setmanal.
- 22.30 Dissabte cinema.
- 00.35 Comiat.

2° CANAL

DIUMENGE - 9

- CIRCUIT CATALÀ
- 10.30 Santa Misa.
- 11.30 Miramar esportiu.
- 14.00 Recull informatiu.
- 15.30 Natació.
- 17.00 Estrenes TV.
- 18.45 Els Fruagucl.

- 19.10 Tauromaquia.
- 20.05 La carrera de N. Dyzma. Ep. 4.
- 21.00 El dominical.
- 22.05 Diumenge cinema. "La mano en la trampa".
- 23.50 Musical.
- 00.30 Comiat.

DILLUNS - 10

- CIRCUIT CATALÀ
- 17.00 D'ací i d'allà.
- 17.30 Berenar a Sant Cugat.
- 18.30 Picajocs de l'avi.
- 19.00 Agenda informativa.
- 19.15 Curs de francès - 9
- 19.30 Música per a vostè.
- 19.45 Art i tradicions populars.
- 20.00 L'hora de Bill Cosby. Ep. 2.
- 20.30 Nit del cinema espanyol.
- 23.30 Últimes preguntes.
- 24.00 Metròpolis.
- 00.30 Comiat.

DIMARTS - 11

- CIRCUIT CATALÀ
- 17.00 Digui, digui... Avaluació 4.
- 17.30 Berenar a Sant Cugat.
- 18.30 D'artacan (24).
- 19.00 Agenda.
- 19.15 Curs de francès. 10.
- 19.30 Música per a vostè.
- 19.45 Art i tradicions populars.
- 20.00 Planta baixa.
- 21.00 L'edat de ferro.
- 22.20 Temps moderns.
- 23.00 Busca't la vida.
- 23.55 Metròpolis.
- 00.35 Comiat.

DIMECRES - 12

- CIRCUIT CATALÀ
- 17.00 D'ací d'allà.
- 17.30 Berenar a Sant Cugat.
- 18.30 D'artacan (25).
- 19.00 Agenda.
- 19.15 Curs de francès. 11.
- 19.30 Música per a vostè.
- 19.45 Art i tradicions populars.
- 20.00 Vells amics.
- 20.15 Gossos.
- 20.30 Amb les mans a la massa.
- 21.00 Fi de segle.
- 22.30 Jazz entre amics.
- 23.20 Embolic. Ep. 37.
- 23.45 Temps de creure.
- 24.00 Metròpolis.
- 00.30 Comiat.

DIJOUS - 13

- CIRCUIT CATALÀ
- 17.00 Jo estimo la tele.
- 17.30 Berenar a Sant Cugat.
- 18.30 Picajocs de l'avi.
- 19.00 Agenda.
- 19.15 Curs de francès.
- 19.30 Música per a vostè.
- 19.45 Art i tradicions populars.
- 20.00 A-u-an-ba-bu-lu-ba-balam-bambu.
- 21.00 Fila 7.
- 22.05 Cine club.
- 24.00 Metròpolis.
- 00.30 Comiat.

DIVENDRES - 14

- CIRCUIT CATALÀ
- 17.00 Enric, parada i fonda.
- 17.45 Produccions de TVE a Catalunya.
- 18.30 Tres i no res (14).
- 19.00 Agenda.
- 19.15 Curs de francès.
- 19.30 Música per a vostè.
- 19.45 Art i tradicions populars.
- 20.00 Així és Hollywood.
- 20.30 Especial divendres.
- 22.05 Documental.
- 22.50 Candilejas.
- 24.00 Metròpolis.
- 00.30 Comiat.

DISSABTE - 15

- CIRCUIT CATALÀ
- 10.30 Memole.
- 11.00 Tres i no res.
- 11.45 Pleitaguensam.
- 12.15 Espai.
- 13.00 Novel·la del dissabte "La saga dels Rius (6)".
- 14.00 Recull informatiu.
- 15.00 Estadi 2.
- 21.00 La finestra electrònica.
- 23.00 Teatre Real.
- 01.00 Comiat.

VII PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Del 20 d'abril a l'1 de maig del 1986

ITINERARI:

Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samaria i Judea.

VISITANT: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St. Joan D'Acra, Cafarnaüm, Benaurances, Tabgha, Corozafin, Natzalet, Primat de Pere, Tiberiades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastià, Nablus, Pou de la Samaritana, Jerusalem.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Heròdium, Ein Karem, Jericó, Mar Morta, Qumram, Ein Guedi i Massada.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemani, Via-Crucis, Litóstratos, Església de les Nacions, Mesquides d'Omar i de l'Acra, etc.

PREU: En principi cal comptar unes 150.000 ptes. que comprenen:

PENSÍO COMPLETA: de tots els dies.

VIATGE EN AVIÓ: anada i tornada.

AUTOCAR: durant tota la ruta per Terra Santa.

PREU D'ENTRADA a tots els llocs visitats, i desplaçaments amb taxi, aeri, vaixell, etc.

ASSEGURANÇA A TOT RISC per a tots els pelegrins.

TAXES D'AEROPORT

Aquesta anada a Terra Santa volem que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la plegària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evangelí i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA", c/. València 244, 2on. 08007 Barcelona. De 10 a 1 i de 4 a 6 (Srta. Maria Figueras). Tels. 215 37 50 / 27 39 / 27 84 / 28 05.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Propers viatges de "CATALUNYA CRISTIANA":
Mes d'agost: Viatges de Sant Pau
Mes d'octubre: L'Índia